

စိုးမိုးစာပေ

BURMESE CLASSIC

ရှင်မြတ်နိုး၏
ကလောင်ခွဲ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

ပန်းငုံဖူးဖူးလေးတစ်ပွင့်

www.burmeseclassic.com

- စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၀၃၁၁၀၇
- ဗျာဒိတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၃၆၁၂၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၈
ဝထမအကြိမ်။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- ထန်ဖိုး - ၁၅၀ တွဲ
- အပုံးအိမ် - ၁ ဘုံအိမ်
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်ဆန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE CLASSIC

ဘာခန်း (၁)

အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးကားဂိတ်ဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ချယ်ခွံထင် လိုက်ပါစီနင်းခဲ့သော ကားကြီးသည် ဝင်ရောက်ရပ်နား လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား ပထမဆုံးအကြိမ် ခြေချရမှာဖြစ် သဖြင့် ချယ်ခွံထင် နည်းနည်းတော့ ချောက်ချောက်ချားချားလေး ဖြစ်သွားရ၏။

တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပြီး မရေရာမသေချာတဲ့ အနာဂတ်ကို လျှောက်လှမ်းဖို့ အခွင့်အလမ်း ထွက်ခွာလာရခြင်းဖြစ်လေသည်။ အဝေးပြေးကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းကာနီးတွင် သူစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ကာ သူမကိုယ်သူမ

အားပေးလိုက်ရ၏။

“ချယ်မှူးထင် နင် ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ အားလုံး လူတွေပဲဟာ၊ နင်လည်း လူပဲလေ၊ နင့်အတွက် လျှောက်လှမ်းစရာ လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိနေတာပဲ၊ အားတင်းထားစမ်းပါ၊ မကြောက်နဲ့၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးစကားတွေ ပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်လေသည်။ ဝေနှင်းက နင့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ အကူအညီပေးမှာပါလေ။

အဝေးပြေးကားဝင်းကြီးထဲမှာ ခရီးသည်တွေ၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာကြတဲ့ကားတွေနှင့် ရွယ်ယက်ခတ်နေလေ သည်။

“ဝေနှင်း လာကြိုပါ့မလား၊ ငါ သူ့ဆီ အကြောင်းကြား ထားတာပဲ၊ ဝေနှင်းသာ လာမကြိုရင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲဇော်”

စိတ်တွေကို တင်းထားရပေမယ့် ဝေနှင်း-လာမကြိုရင်ဆို တဲ့ အတွေးကြောင့် အားငယ်စိတ်တွေ၊ ကြောက်စိတ်တွေ တိုးဝင်

လာရသည်။ အင်းလေ မှူးဘဝက ဒီလိုပဲ ဖန်တီးလာနေပြီပဲ။ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့လည်း မေမေနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးမဟုတ်လား။

“မေမေ့ကို နားလည်ပေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေဟာ အမြဲ တမ်း မှားယွင်းခဲ့ရပြီး မိသားစုအပေါ် တာဝန်မကြေခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ”

မှူး ဘာမှတုံ့ပြန်ဖြေဆိုခြင်း မဖြေလိုတော့ပေ။ မေမေရဲ့ တာဝန်မဲ့မှုတွေကို မှူး ငယ်စဉ်လေးထဲက ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ ပါပဲ။ ပေပေဆုံးတော့ မေမေ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မှုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသဖြင့် လက်ထပ်ယူလိုတဲ့ယောက်ျား တွေ များလွန်းခဲ့၏။

“သမီးမေမေက ပေပေအပေါ် အနိုင်ယူလွန်းတယ်၊ သစ္စာ ခွဲလွန်းတယ်၊ ပျော်သလိုနေပြီး မိသားစုအပေါ် တာဝန်မဲ့လွန်းတယ်”

မှူး ဆယ်နှစ်သမီးလောက်အရွယ်မှာ ပေပေ အိမ်ထောင်ရေး ဆောကတွေ ခံစားခဲ့ရပြီး အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ မှူးလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြောင့်ခဲ့ရ၏။ ပေပေနှင့် စိတ်ဆင်းရဲပင်ယိုး

စုတွေ ဤလေခံစားခဲ့ရ၏။

ဖေဖေဆုံးသွားတော့ မေမေ အသိတွေရပြီး မှုံးအံ့ဘဲ တာဝန်ကျေပြန်စွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည်ဟု ပြောတတ်၏။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်ကျော်နိုင်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သောအခါ မေမေအသိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားရပြန်လေသည်။ လက်ထပ်ယူတဲ့အထိ ဖြစ်သွားရ ပြန်သည်။

“မေမေကို နားလည်ပေးစမ်းပါ သမီးရယ်နော်၊ တကယ့် ကို မလွဲသာမရှောင်သာလို့ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတာ ပါကွယ်”

မှုံး ဘာပြောရတော့မလဲ။ မေမေ နောက်ယောက်ျားအား အိမ်ပေါ်အထိပင် ခေါ်ဆောင်လာပြီဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေကတော့ သမီးလေးမျက်နှာကြောင့် ဒီမိန်းမ နှိပ်စက်သမျှ ခံလိုက်တာပဲ။ အိမ်ရှင်မလည်း လုံးဝမပီသဘူး မိခင် တာဝန်လည်း မကျေဘူး”

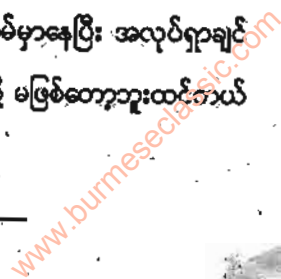
ဖေဖေကပဲ မှုံးအား ပြုစုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရလေ သည်။ ဖေဖေက ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝ တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်၏။ မေမေကြောင့် ဆွေမျိုး တွေက အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားကြသည်။

“ဖေဖေဘဝနဲ့ ဖေဖေပဲကွယ်၊ သမီးလေးကိုတော့ သမီးလေးမေမေလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ တကယ့်ကို ဖြူစင်သန့်စင်နေ တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်တယ်”

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုတွေနှင့် စိတ်ညစ်နုရှာသော ဖေဖေသည် အရက်နာကျကာ နောက်ဆုံးတော့ လူ့လောကကြီးထဲ ကနေ စောစီးစွာ ထွက်ခွာသွားရသည်။

ဖေဖေခံစားချက်တွေကို ဒီနေ့အထိ မှုံး မေ့ပျောက်ပစ်လို့ မရနိုင်ခဲ့။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတဲ့ မေမေနှင့်လည်း မှုံး အတူတူ မနေချင်တော့ပါဘူး။

“မှုံး ရန်ကုန်က မေနှင်းတို့အိမ်မှာနေပြီး အလုပ်ရှာချင် တယ် မေမေ၊ ဒီမှာ မေမေနဲ့အတူတူနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်

နောက် နှိုးအတွက် စိတ်ချပါမေမေ၊ နှိုးခြေထောက်ပေါ် နှိုး ရပ်တည် နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

မေမေသည် ချယ်နှိုးထင်ကို စိတ်မချသော်လည်း တားမြစ် ပိုင်ခွင့်မရှိတော့သလို အားပေးစကားတွေပဲ ပြောခဲ့လေသည်။

“နှိုးကို မေမေ ယုံပါတယ်ကွယ်၊ အရာအားလုံးက မေမေ ရဲ့တာဝန်မကျေမှုတွေကြောင့်ပါပဲ၊ သမီးလေး အားမငယ်ပါနဲ့၊ အောင်မြင်မှာပါကွယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မေမေ့ဘက်ကနေ နားလည်ပေးပါ”

“နှိုး သိပါတယ်မေမေ၊ ကံကြမ္မာကြောင့် မေမေ အမှား အယွင်းတစ်ခု ကျူးလွန်မိသွားရတာပါ၊ နှိုး နားလည်ပါတယ်မေမေ၊ နှိုး ကြိုးစားမှာပါ”

“မေမေယုံပါတယ်ကွယ်၊ နှိုးက ထက်မြက်ပြီး အရည် အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ သမီးကိုယ်သမီးလည်း ကာကွယ်စောင့် ရှောက်နိုင်မယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်”

မေမေ့နောက် အိမ်ထောင်က လောင်းကစားသမား

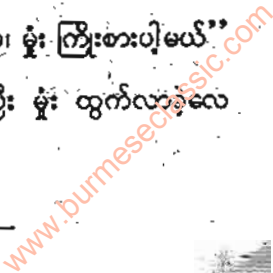
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဆိုးပေချင်လေသည်။ နှိုး ဘယ်လိုမှ အတူ နေထိုင်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မေမေလည်း နားလည်လက်ခံခဲ့၏။

“သမီးလေးရယ် မေမေ မိုက်မိတာပါ၊ သမီးအတွက် မေမေ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ငွေလည်းမရှိဘူး နှိုး ရန်ကုန်သွားဖို့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲ မေမေပေးလိုက်နိုင်တော့မယ်”

“ရပါတယ် မေမေရယ်၊ နှိုးမှာလည်း ခွဲကြီးလေးတစ်ကုံး ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဝေနှင်းကလည်း နှိုးကို ကူညီမှာပါ၊ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ဝေနှင်းက သူနဲ့လာနေဖို့ လှမ်းခေါ်တာပါ”

“အင်းလေ... ဒီအတိုင်းပဲ သွားရတော့မှာပဲပေါ့၊ မေမေ့ကို မေ့ထားလိုက်တော့သမီး၊ မေမေ့ကံကြမ္မာနဲ့ မေမေ ရင်ဆိုင်ရတော့ မှာပဲလေ၊ နှိုးသာ မမိုက်နဲ့၊ ကြိုးစားနော်၊ မေမေလည်း ဒီယောက်ျား လက်ကနေ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါ့မယ်လေ”

“နှိုးကို ယုံကြည်စိတ်ချပါမေမေ၊ နှိုး ကြိုးစားပါ့မယ်”
မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး နှိုး ထွက်လာခဲ့လေ

အညစ် နှင့် ရန်တုန်တို့ လာမယ့်အကြောင်း ဝေနှင်းထံ ကြိုတင်ဖုန်း
ဆက် အကြောင်းကြားထားပြီးသားဖြစ်၏။ မှူး ဘာမှမပူနဲ့ ဝေနှင်း
လာကြိုနေမယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲ။ အခုတော့ အပေးပြေးဂိတ်ကြီးထဲ
မှာ ခရီးသည်တွေက လာကြိုကြတဲ့သူတွေနှင့် အလျှိုလျှို ထွက်သွား
ကြပြီဖြစ်သော်လည်း မှူးကတော့ ဇာစ်ယောက်တည်း မတ်တပ်လေး
ရပ်နေလျက်ပင် ရှိလေသည်။

ဝေနှင်း ရှင်က ဘာဖြစ်လို့လာမကြိုရတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေ
လို့လဲဟင်။ အချိန်နဲ့ နေ့ရက်တွေပဲ လွဲနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
မှူး လာနေမှာပဲ ရှင်လက်မခံချင်လို့ ရှောင်နေတာများလား။ ဝေနှင်း
ကတော့ ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေနှင်းကိုယ်တိုင်က မှူးကို
လာနေဖို့လိုလိုလားလား ခေါ်ခဲ့တာပဲဟာ။

“ညီမလေး”

“ဟင်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ လာကြိုတဲ့လူ ရှာမတွေ့သေးဘူး
လား၊ အစ်ကိုတို့ အကူအညီပေးရမလား ပြောနော်”

မှူး မျက်နှာလေးကို စာင်းဝစ်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်
ရပ်နေမိလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်
လည်ဖြစ်နေတော့လည်း အနောက်အောက်ပေးချင်တဲ့လူတွေက မျက်စိ
ကျလာကြမှာပဲ။ မှူး မကြောက်နဲ့၊ အရာအားလုံးကို သတ္တိရှိရှိ
ရှင်ဆိုင်စမ်းပါဟယ်၊ နှင့်လမ်းနှင့်ရွေးချယ် လျှောက်လှမ်းရတော့မှာ
ပဲ။ သူငယ်ချင်းဝေနှင်းတို့အိမ်ကို လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားလျှင်
ကောင်းမလားပဲ။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ လောလောဆယ်မှာ လူရမ်းကား
သုံးယောက်အုပ်စုက မှူး မချောင်မလည်ဖြစ်နေပြီထင်၍ အူတူတူ
စစ်ဖြဖြလုပ်ချင်နေကြလေသည်။ အငှားကားနဲ့ သွားတော့လည်း
မှူးတစ်ယောက်တည်း လိပ်စာက စေဝေဝါဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်နေ
ဦးမည်။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်၊ ဝေနှင်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့များ
ထားမကြိုသေးလည်းမသိပါဘူး။ မှူး လာမယ့်ရက်ပဲ လွဲနေတာ
ထား။

“ညီမလေးရယ် ပြောပါ၊ အစ်ကိုတို့ ကူညီမှာပါလေ။

စေတနာနဲ့ပါကွ၊ ပြော ဘယ်လိုကံပို့ရမလဲ၊ ဒီလောက်ဆို ကြီးမယ် သူက မလာတော့ပါဘူး၊ လိပ်စာပါလား ပြစမ်းပါ”

ခပ်စုတ်စုတ် ခပ်ညစ်ညစ် မှူးထက် အသက်အရွယ်ကြီး မည်ဟု ထင်ရသော လူသုံးယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရမ္မက် ခိုးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်တော့တည့် အရိပ် လက္ခဏာတွေ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

မှူး ကြောက်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲနော်။ ဒီကနေ ထွက်သွားရင်လည်း နောက်ကလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တော့မှာပါပဲ။ ဟိုရှေ့က အအေးဆိုင်ကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကောင်းမ လားပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အဲဒီအအေးဆိုင်မှာက ဟားတိုက်ရယ် မောနေကြတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပါပဲ။

“လာပါညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဆက်ရပ်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ လာပါ ကွ၊ ဟဲ...ဟဲ ဒီနယ်မြေက အစ်ကိုတို့နယ်မြေလေ၊ လွန်ဆန်ရဲ့တု လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ”

မှူးကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားတွေ ပြောပြီး အနားသို့ တိုး ကပ်လာလေတော့သည်။ မှူး ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထွက်သွားရမလား။ လူတွေကိုပဲ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်ရမလား။ သေချင် လိုက်တာနော်၊ မှူးတော့ အရှက်တကွအကျိုးနည်း ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတွေ့ တော့မယ်ထင်တာပဲ။

ကြောက်စိတ်တွေကို မျောက်ပျက်လိုက်တာ မျက်နှာထား လေးက တင်းတင်းလေး လှုပ်ထားပြီး ဟန်မပျက်ပဲ ဆက်ရပ်နေ လိုက်သည်။ ရင်တွေတော့ တုန်နေ၏။ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ကြောက်နေပေမယ့် အမှုအရာတွေ ပျက်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်နေ လိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ...ဟဲ ညီမလေး ဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးနေတယ် လေ၊ အစ်ကိုတို့ ကူညီမှာပါ၊ ဘယ်သွားမလဲပြော”

“ရှင်...ရှင်တို့ ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်မကိုလာပြီးမနှောင့်ယှက် နဲ့နော်၊ ကျွန်မကို လာကြီးမယ့်သူတွေ တွေသွားရင် ရှင်တို့ အရမ်း နောင်တရသွားလိမ့်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

ချယ်မှူးထင် ခပ်တည်တည်နှင့် မာမာထန်ထန် ပြောလိုက်
 လေသည်။ သို့သော်လည်း လူဆိုးလူရွပ်တွေက ဖြိုတောင်မဖြိုပေ။
 ဘုရားရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မျက်နှာက ပျက်ချင်နေပြီ။
 နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ရီချင်လာရ၏။
 ကြောက်ဖူးတွေပင် တုန်လာတော့မလားမသိဘူး။ မဖြစ်တော့ပါဘူး
 မှူး ရှေ့ဆက်ပြီး ဟန်ပင်ဆောင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်ပြီး
 သာ ဝိုချပစ်ချင်နေမိလေသည်။

ဝေနှင့် ရှင်ရော ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မှူးကို လာမနေစေ
 ချင်လို့ ရှောင်နေတာများလားဟယ်။ ဒုက္ခပါပဲနော်...မှူးလည်း
 ဘယ်မှမသွားတတ်မလာတတ်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနှင့် ဗလောင်ဆူလာလေသည်။

“ဒီနေရာက အစ်ကိုတို့နယ်မြေနော်၊ မင်းသိထားဖို့ပြော
 တာပါ။ အစ်ကိုတို့က စေတနာနဲ့ ကူညီမှာပါကွာ၊ လာပါ”

တစ်ယောက်က မှူး အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲလေတော့သည်။

“ရှင်တို့ ဘာတွေလဲ၊ ပြောလို့မရဘူးလား၊ ကျွန်မ အော်

သိုက်မှာနော်”

“အော်လေ...တို့တွေက ဘာလုပ်လို့လဲ၊ မင်းကို
 ဆောင်မလည်ဖြစ်နေလို့ ကူညီတာပဲဟာ၊ ဘယ်သူ့ကို မင်း အကူ
 အညီတောင်းမလဲ၊ ဒါ တို့တွေရဲ့နယ်မြေပါဆို”

နောက်မဆုတ်သွားဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလာနေသဖြင့် မှူး
 နှလုံးတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ရီချင်လာရသည်။ ရှက်လိုက်တာ
 နှလုံးရှက်တာပဲ။ စိတ်တွေတင်းထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကြတော့
 နှလုံးရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေ အင်အားတွေ ကင်းမဲ့လာရလေသည်။

မှူး ဘယ်လိုလွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားရမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်
 ထဲ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့ကလည်း ပြဿနာရှိလှပေသွား
 စိုးရိမ်နေသည်။ ဒီလူရွပ်တွေက မှူးကိုပိုပြီး ပြဿနာရှာကာ
 အကူအညီတောင်းမှာ သေချာ၏။ မေမေရယ်...မှူးကို ကယ်ပါဦး။
 တွက်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်နော်။ မှူး ကယောင်ကတမ်း
 အကူအညီတောင်းဖို့အား ဘယ်နည်းနှင့်မှ အကူအညီပေးနိုင်ခြင်းမရှိရှာလေသော
 အခါတို့ တမ်းတနေမိလေသည်။ မှူး ပြာယာခတ်နေစဉ် ကားလူ

လှလေးတစ်စီးက လျှောခနဲ ထိုးရပ်လာလေတော့သည်။

“ချယ်မှူးထင်”

“ရှင်”

“မင်း...ချယ်မှူးထင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာ...ကားပေါ်တက်၊ မင်းကို ဦးလာကြိုတာလေ”

“ဝေနှင်း အကြိုခိုင်းလိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဝေနှင်း နေမကောင်းလို့ ဦးကိုလာကြိုခိုင်းတာပါ။ နောက်ကျသွားတယ်ကွယ်၊ ကဲပါ ကားပေါ်တင်ဝေနှင်း စိတ်ဝူနေတော့မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

အဝတ်အိတ်ကို ကားနောက်ခန်းထဲ ဝစ်ထည့်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေတော့သည်။ ဟွန်း...နင်တို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ မှူးကို လာကြိုတဲ့ ဦးရဲ့တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ရုပ်ရည်နှင့် စီးလာတဲ့ကားကြီးရဲ့ အရှိန်ကြောင့် လှရှုပ်တွေ နောက်

အော်သွား၏။

ကားလေးက အဝေးပြေးကားဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ စောစောက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတာတွေ ကြောက်ရွံ့အငယ်နေရတာတွေ လွင့်ပျောက်သွားရပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပေါ်မှာ ပြုံးယောင်လေး သမ်းလာရသည်။

“ဝေနှင်း အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေလို့လားဟင် ဦး၊ ဘာက ဆိုက်တာကြာပြီသိလား၊ မှူး ဒုက္ခရောက်နေတာလေ၊ ကြောက်လိုက်တာဦးရယ် သေတော့မတတ်ဘဲ၊ ဟိုလူရှုပ်တွေက ခင်ကို နေ့စဉ်ယှက်နေကြတာလေ၊ ဦးရောက်လာလို့ တော်သေးပါယ်”

မှူး အသံလေးတွေပင် တုန်ရီလိုက်ခါနေဆဲဖြစ်လေသည်။ ကားလေးက အဝေးပြေးကားကွင်းကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ အရှိန်တင်၍ နင်းထွက်သွားတော့၏။ ဦးဆိုတဲ့လူကြီးကလည်း ကားလေးကိုပဲ အာရုံစိုက်မောင်းနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘဝန်း (၂)

“ချယ်မှုံးထင်”

“ရှင်”

“မင်းကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ရှင်”

“မင်းဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဝေနှင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့

ဆိပ်စာရောပါလား”

“ဟို...ဟို ဦးကို ဝေနှင်းက အကြံခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်

လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

“ဦးက အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာပါ”

“ဟင်...ဒါဆို ဦးက မှူးနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဝေနှင်းနာမည်ရောပဲ သိနေတာလေ”

“အဟက်”

ဦးဆိုတဲ့လူကြီးကို ချယ်မှူးထင် နားမလည်သကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လေသည်။ ဘာတွေလဲ၊ မှူးနာမည်ကို ချယ်မှူးထင်လို့ ဦးက စတင်ခေါ်ခဲ့တာပဲလေ။ ပြီးတော့ ဝေနှင်းက အကြံခိုင်းတာလားဆိုတော့ အင်းတဲ့။ အခုတော့ မှူးသတိထားမိသွားရတာက ဦးအပြုံးတွေက ပြုစင်ရိုးသားနေတာရယ်၊ လူကြီးလူကောင်းပီသလွန်း၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုတွေနဲ့ ချောဖြူသန့် ချောဆောခန့်ညားနေတာတွေရယ်ပါပဲ။

“ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့နာမည်ကိုသိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ကလေးရဲ့၊ မင်းအိတ်မှာ မင်းနာမည်ရေးကားတဲ့ကဒ်လေး ချိတ်

အားတာပဲဟာ”

“ဟင်”

ဟုတ်သားပဲ...မှူး အဝတ်အိတ်မှာက ချယ်မှူးထင်လို့ နေထားတဲ့ကဒ်လေး ချိတ်ထားတာပဲ။

“ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ဦးက ခန့်မှန်းခေါ်လိုက်တာပါ။ မှန်သွားတယ်လေ၊ မင်းကို ဟိုလူရှုပ်တွေ နှောင့်ယှက်နေတာ သတိထားမိလို့ အကူအညီပေးလိုက်တာပဲလေ”

“ဟို...ဝေနှင်းနာမည်ကိုလည်း ဦး ဘယ်လိုလုပ်သိနေရတာလဲဟင်”

“မင်းကပဲ ဝေနှင်းက အကြံလွှတ်လိုက်တာလားလို့ မေးတော့ ဦးက အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်တာ၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး နယ်ကလာဇာယ်ဆိုတာ ဦးသတိထားမိပါတယ်”

“အမယ်လေး ဦးရယ်၊ မှူး အရမ်းပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဦးသာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရင် မှူးတော့ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ မှူး အရမ်းကြောက်ပြီး အရမ်းကိုပဲ အားငယ်နေတာပါ၊ ဦးက စိတ်ကူးကောင်း

လိုက်တာ အရမ်းတော်တာပဲ”

မိုး ကျေးဇူးတွေတင်လွန်းပြီး ဦးဆိုတဲ့လူကြီးအား တစ်အားပဲ စွပ်ပြီး ချီးမွမ်းပစ်လိုက်မိတော့သည်။ ဦးရဲ့ စိုရဲ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးယောင်ယောင်လေး သမ်းနေလေ၏။ အသက်ကတော့ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်ဟု မိုး တွေးမိသွားရသည်။ အရမ်းချောပြီး အရမ်းခန့်ညားတာပဲ။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာနော် ရင်ထဲမှာ ဖော်ပြလိုတောင်မရအောင် ကျေးဇူးတွေ တင်မိသွားရတာပါ။

“ဦးဟာ အရမ်းကို ထက်မြက်ပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတာပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေရတာပါ။ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့လောက်အောင်ပဲလေ။ ခဏလောက်ကြာရင် မိုး ယိုင်ခွေလဲကျပြီး ငိုချပစ်လိုက်တော့မှာသိလား”

မိုးရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေကို ဦးက အဖတ်ဆယ်ပေးလိုက်တာပဲဟု တွေးနေမိပြီး ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်နေမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး့ရယ်၊ မိုးမှာ ဝေနှင်းလိပ်စာပါ

ပါတယ်၊ လာကြိုမယ်လို့လည်း ဖုန်းဆက်ထားပြီးသားပါ”

“ဝေနှင်းက ဘာတော်လဲ”

“မိုး သူငယ်ချင်းပါ ဦး”

“မင်းက သူငယ်ချင်းလာကြိုတာ နောက်ကျရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားရတာလဲကွာ”

ဦးက အပြစ်တင်သံနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေသည်။ ကားကိုလည်း လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်တော့၏။ အကြည့်တွေက မိုးအား သနားသလိုဖြစ်နေ၍ မိုး နည်းနည်းတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရလေသည်။ မိုး ငယ်ငယ်လေးထဲက မိုးအား သနားသလိုကြည့်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ လက်မခံခဲ့ပေ။ မိုးကို သနားသလိုကြည့်တာက မိုးအား နှိမ်ချဆက်ဆံတာပဲဟု ယူဆသတ်မှတ်ထား၍ဖြစ်၏။

“မိုးလည်း ဖုန်းဆက်ဖို့သတိရပါတယ် ဦး၊ ဒါပေမယ့် ဝေနှင်းက ရုံးဖုန်းပေးထားတာပါ။ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်လေ၊ ဝေနှင်းအိမ်မှာ ဖုန်းမှမရှိတာ၊ မိုး ဒီလောက်မညှပ်ပါဘူး၊ အတွေးအခေါ်တော့

ရိပါတယ်”

မိုးစိတ်ထဲမှာ စာင်းသွားသဖြင့် အသံတွေကလည်း ဗာထန်ထန်လေး ဖြစ်သွားရတော့သည်။ မိုးက တမင်သက်သက် ကားကွင်းထဲမှာ ရပ်နေတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ မိုးကို သနားနေတာလည်း မကြိုက်ပါဘူး။

“ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲကွ၊ စောစောကတော့ ဦးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုပြီး စကားတွေ ရွန်းရွန်းနေ တာပဲ၊ အခုလေသံက မာလိုက်တာကွာ”

“မိုးကို အထင်သေးတာတွေ၊ သနားနေတာမျိုးတွေတော့ မိုး လုံးမကြိုက်ဘူးနော်”

“ဦးက မင်းကို အထင်တော့မသေးပါဘူးကွာ၊ မင်းက ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့သိပါတယ်ကွ”

အခုမှ တွေ့ဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုအကြောင်း ဝဲရှိနေပါစေ အရောတဝင် တရင်းတနီး မနေထိုင်သင့်ဟု မိုး တွေး မိလိုက်လေသည်။ မိုးက အခုမှ ရန်ကုန်မြေကို ခြေချနှင်းခဲ့တာပဲ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ လူတွေအားလုံး နှင့်လို မရိုးသားဘူးနော် ချယ်မိုး ထင်။ နှင့်ပုံစံကြီးက အရမ်းအရောတဝင်ကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကိုယ်ရှိန် လေးအား သပ်ထားဖို့ မိုးကိုယ်မိုး သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ မိုးသူငယ်ချင်း စေနှင်းရဲ့လိပ်စာပါ၊ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီလေ”

“ပေး...မင်းသွားမယ့်လိပ်စာက”

ပေးမလိုဟန်ဖြင့်ပြီးမှ မိုး အသိတရားလေးဝင်သွားရကာ လိပ်စာကဒီလေးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

“ရပါပြီ...ဒီလောက်ကူညီတာပဲ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ကျွန်မ အငှားကားနဲ့ပဲ သွားပါတော့မယ်”

မိုး မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး တည်တည်လေးနှင့် ပြောလိုက်မိ လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုလူမျိုးတွေကိုမှ အလွယ်တကူ မယုံကြည်သင့်ဘူး။ မိုးမှာက ကြိုးစားရုန်းကန်ရဦးမှာလေ။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေကိုတော့ အသက်ပေးပြီး

ကာကွယ်သင့်ရင် ကာကွယ်သွားရမှာပဲလေ။

“ချယ်မှုံးထင်”

“ရှင်”

“စောစောကလို အဖြစ်မျိုး ထပ်တွေ့သွားချင်လို့လား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ...ကိုယ်က စေတနာနဲ့ အကူအညီပေးတာ နော်၊ အဖြူရောင်ပဲ”

“ဟို...ဟို မှုံးကလည်း ဒီကကို အထင်မသေးပါဘူး။ ယေယျာမကြည်လည်း မရှိပါဘူး။ ကူညီတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မှုံး ဆက်သွားလို့ရနေလို့ပါနော်၊ ဟို အားနာပါတယ်၊ မှုံး ရှေ့ဆက်သွားတော့မယ်လေ”

ကူညီထားတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားပြီး လေသံကို နည်းနည်းတော့ လျှော့ပစ်လိုက်လေသည်။ အကြည့်စူးစူးတွေ့က မှုံး မျက်လုံးတွေထဲအထိ ထိုးဖောက်လာသဖြင့် မှုံး ရှိုးတို့ရှန်းတန်းလေး တောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာလေး

ဖြစ်သွားရပေမယ့် ဦးဆိုတဲ့လူကြီး မရှိပဲစားမိလေအောင် အချိန်မီ ထိန်းထားပစ်လိုက် သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်နော်”

သူမ ခြေလှမ်းစလှမ်းဖို့ ကားတံခါးလေးအား ဖွင့်ဖို့ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင် ကားတံခါးသော့က ချောက်ခနဲ ကျသွားလေရှ် တံခါးက ဖွင့်မရတော့။

“ဟင်”

“မလန့်ပါနဲ့ ချယ်မှုံးထင်၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပဲ၊ မင်းလို အရမ်းချောမောနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ကားငှား ငြီးသွားရင် စောစောကလို အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ထပ်ကြုံသွားနိုင်လို့ပါ။”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ”

“ဟို...ဟို”

သူနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြီးယောင်သန်းသွားပြီး ကိုယ်လုံး ထွေးကပါ မှုံးဘက် လှည့်လာတော့သည်။ မှုံးကလည်း ဘာမှ

အကြောက်အရှံ့ရှင်သလို ခပ်တည်တည်လေး ပြန်ကြည့်နိုင်ဖို့
ကြိုးစားလိုက်မှ မှူးကို အရမ်းချောမောတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့။ အဲဒါ
တော့ မှူး ထောက်ခံပါတယ်။ လူတိုင်းက မှူးကို အဲဒီလိုသတ်
မှတ်ပြောဆိုကြတယ်လေ။

“မင်းသွားမယ့်လိပ်စာကိုသာ ပြစမ်းပါ။ ကိုယ်လိုက်ဖို့
ပေးပါ့မယ်။ မင်းသူငယ်ချင်း ဝေနှင်းကို မတွေ့ရင် ခက်နေလိမ့်မယ်
နော်။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် လာမကြိုနိုင်မှန်းမှ မသိတာ
ပဲ”

ဟုတ်သားပဲ ဝေနှင်းက ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့နေ
ရလို့ ဖုန်းဆက်ထားပါလျက်နဲ့ လာမကြိုရတာလဲ။ ဝေနှင်းကို မတွေ့
ရင် ဒုက္ခပါပဲလို့ တွေးမိသွားတော့သည်။ မှူးက ရန်ကုန်မြေနဲ့
အရမ်းစိမ်းနေ၏။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းပင် မသိသေး
အားငယ်ကြောင့်ကြစိတ်လေး ဝင်လာရပြီး မျက်ရည်တွေပင် ဝဲချင်
လာရသည်။

“ပေးစမ်းပါကွာ...မင်းလိပ်စာ၊ ကိုယ်က လူကြီးလူ

ကောင်းပါကွ၊ စေတနာနဲ့ကူညီနေတာနော်။ ကဲ တစ်ကနေ
တစ်ဆယ်အထိ ရွတ်မယ်။ မင်းဆီက လိပ်စာမပေးရင်တော့
မင်းထိုက်နဲ့မင်းကဲပဲလေ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးသွားနိုင်တယ်။ ကိုယ်
ထ အလုပ်အရမ်းများတယ်ကွ၊ မင်းကိုသနားလို့ အချိန်ပေးတာ”

ဟွန်း...အဲဒီလိုသနားနေတာကိုပဲ မှူးက မကြိုက်တာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့ မှူးက သနားစရာကောင်းနေရတာလဲ။ သနားတယ်ဆို
တဲ့စကားနှင့် အကြည့်တွေကို မှူး အမုန်းဆုံးပဲ။ မှူးကို သနားစရာ
လို့ပါဘူး။ မှူးမှာ အားမာန်တွေရှိတယ်။ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်။
အစွမ်းအစတွေရှိတယ်။ မှူးကို သနားလို့ဆိုပြီး လာမကူညီပါနဲ့။

“တစ်”

“ဟင်”

မှူး အတွေးလွန်သွားရာမှ တစ်ဟု ရေရွတ်လိုက်တဲ့အသံ
ကြောင့် အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နှစ်”

“သုံး”

“လေး”

“ငါး”

ဂဏန်းတွေကို ခပ်မြန်မြန်ရေရွတ်နေလေသည်။ ရှင်က
ယုံရလို့လား။ စတွေ့တုန်းက ဦးတဲ့၊ အခုတော့ ကိုယ်တဲ့။ လူတွေ
ကို မယုံနဲ့ ချယ်မှူးထင်။ ချမ်းသာတာလည်း အထင်ကြီးစရာမရှိပါ
ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားက အဓိကပဲနော်။

“ခြောက်”

“ခုနစ်”

“ရှစ်”

“ချောက်”

“ဟင်”

“မင်းဆင်းဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် တံခါးသော့ဖွင့်ပေး
လိုက်တာလေ”

မှူး စဉ်းစားရခက်ခဲစွာဖြင့် ထိုင်နေမိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် လောလောဆယ်တော့ အားကိုးရမည်လေ။ တကယ်လို့ ဝေနှင်း

...တွေ့လျှင်...

“ကိုး”

“ကျွန်မ ဦးရဲ့အကူအညီကို ယူပါမယ်”

“ကိုယ့်အပြုအမူတွေ ကလေးကလားဆန်သွားလား
ချယ်မှူးထင်”

“ရှင်”

“ကိုယ်တစ်ခါတလေ ကလေးကလားဆန်ချင်တယ်။

ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူ့လောကကြီးထဲမှာနေရတာ မွန်းကြပ်လို့”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ”

“ရှင်”

“ဟာကွာ”

ဝေနှင်းရယ် ရှင်ဆီကိုပဲ မှူး ရောက်ချင်နေပါပြီဟာ။ စိတ်
အရမ်းမောတယ်ဟာ သိလား။ ရှင်ကော ဘာဖြစ်နေလဲ။ မှူးကို
ထက်ခံမထားချင်လို့လားဟင်။

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး
ပဲ။ ကိုယ့်နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့ဘူးတဲ့ မိန်းမတွေက မရိုးသားကြပါဘူး ချယ်နွဲ့
ထင်”

“ရှင်”

သူ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးနေတော့လည်း ပျော်စရာတော့
အကောင်းသားပဲ။ မှူး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ အရေးကြီးနေ
တာက ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ မှူး ဘယ်လိုရပ်တည်ရမလဲ။

“သွားကြစို့နော်”

မှူး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ထိုင်နေစဉ်မှာပင် ကားလေး
က ခောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ လေးလံ
နေသလိုပါပဲ။ စေနှင်းကိုတွေ့ပါစေဟု ကြိုတင်ပြီးဆုတောင်းနေမိလေ
သည်။

ဘဝခန်း (၃)

စေနှင်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းလေးဆီ ရောက်လာတော့ မနေ့ည
စေနှင်းဖြူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆေးရုံမှာရောက်နေသည်ဆို
တဲ့ သတင်းကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ စေနှင်းရှိနေ
တဲ့ အထိရာပဲရပြီး အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးဆို၍ စိတ်
သွားရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ချယ်မှူးထင်၊ မင်းသူငယ်ချင်းဆီ လိုက်သွား

တိုက်ခန်းက ပိတ်ထားပြီး ဘေးခန်းကလူတွေ ထွက်ပြီး
ပြေးရမယ့် တော်သေးသည်။

“ဆေးရုံကိုပဲ လိုက်သွားရတော့မှာပဲလေ၊ ဦးကို အားနည်း
လိုက်တာ အလုပ်တွေအရမ်းများနေရင်လည်း မှုံး အငှားကားနဲ့ပဲ
သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“လာပြန်ပြီလားကွာ ဒီအငှားကား၊ မင်း ဆေးရုံကို
သိလို့လား၊ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်၊ ကိုယ်ပဲ အစအဆုံး ကူညီလိုက်
ပါတော့မယ်လေ”

မှုံး ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဘေးခန်းမှာအပ်ထားခဲ့ပြီး ဆေးရုံ
ကို လိုက်ခဲ့လေသည်။ လောလောဆယ်တော့ သူ့အနားမှာရှိနေတဲ့
အဆင်ပြေနေတာပဲဖြစ်သည်။

“ချယ်မှုံးထင်”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ရဦးမယ်လေ၊ ကိုယ့်နာမည်က ဦးခိုင်
ဝါတဲ့”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ”

“ဟို...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်က ဆန်းနေလို့ပါ။
နာမည်တော့ သိပြီးပြီနော်၊ ချယ်မှုံးထင်လေ”

“အင်း...ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်မိတ်တွေ တော်တော်လေး
စွန့်လွှန်းတက်ကြွနေတယ်လေ၊ မင်းနဲ့ဆုံတွေ့ရတာ ထူးဆန်းပြီး
မိတ်လွှပ်ရှားစရာပဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ်က အရမ်းအလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေရတတ်
တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုဆိုတာ မရှိတတ်ဘူး”

ဦးခိုးဒေဝါရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ညှို့ဝှိုင်းနွမ်းနယ်ဖျော့တဲ့
အနပ်လေးတော့ ထင်နေတာ ချယ်မှုံးထင် သတိထားဖြစ်ခဲ့သေး
သည်။ စတွေ့စကပေါ့။ မျက်နှာက မှန်တည်တည်ကြီးဆိုတော့
ဝေနှင်း ဘယ်လိုလူကြီးကိုများ လာကြိုခိုင်းပါလိမ့်ဟု တွေးမိသေး
ပြီးတော့ ဝေနှင်းက သာမန်အဆင့်လောက်ပဲနေနိုင်တာပါ။
ထိုစဉ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်းငှားပြီး တစ်ယောက်တည်းနေရ
တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝေနှင်းလာအကြိုခိုင်းလိုက်တဲ့ လူကြီးက အရမ်း

ချင်းသာနေ၍ အံ့ဩပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ သံသယဝင်နေခဲ့လေသည်။

“မင်းနဲ့လာဆုံရတာ တကယ့်ကို အံ့ဩထူးဆန်းတာပဲဗျာ”

“ဦး”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ဆေးရုံကို အမြန်ရောက်ချင်ပါတယ်၊ ဟိုအခါတွေနဲ့အခြေအနေကို သိချင်လို့”

အကူအညီပေးနေတဲ့လူကိုလည်း မောက်မောက်မာမာနဲ့ သံသယဝင်တဲ့စကားတွေ မပြောလိုပေ။ ဦးက လူကြီးလူကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့သိသာပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့်လည်း ဦးမိုးဒေါဝါရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဘာမှမသိချင်ပေ။ စိတ်က ဝေဖန်ပဲ ရောက်နေတော့၏။ သိုးဝါးတဲ့အခြေအနေ မရှိပေမယ့် စိတ်ပူပေါင်းစိလေသည်။

“မင်းက ရိုးသားဖြူစင်တယ် ချယ်မိုးထင်”

“အရေးကြီးတာက ဝေဖန် မိုးရိပ်စရာ အခြေအနေမရှိဘူး”

ဆိုတာပဲ သိချင်နေပါတယ်”

“ကိုယ် ကူညီမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“တော်ပါပြီ ဦး၊ ဒီလောက်အထိကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်နော်၊ မိုး အရှင်းဆုံးပြောထားချင်တာက မိုးကို မသနားပါနဲ့ မိုးကို သနားနေတာမျိုးမကြိုက်လို့”

မိုး ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် မိုးဘဝ အခြေအနေ နည်းရွာသွားခဲ့ရပေမယ့် မိုးမှာ မာန်မာနတွေရှိတယ်။ ရိုးသားဖြူစင်စွာပဲ ဘဝကို အားကြီးမာန်တက် ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်။ မိုးက နှလုံးတည်းမဟုတ်၊ မဆိုးမလည်းမဟုတ် အားမာန်တွေ အပြည့်အဝရှိပြီး ငယ်ရွယ်သန်စွမ်းလေသည်။ အနာဂတ်မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး ရှိနေနိုင်သေးတာပါပဲ။

“စောစောက မင်းလေသံ မာထန်သွားတာကိုက သနားတယ်လို့ ပြောလိုက်မိလို့ကိုး၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ မင်းက အထံမြတ်ပါတယ်”

ဦးမိုးဒေါ်စကားတွေ မောင်ဖွဲ့နေ၍ ကားလေးထဲ နှေးကွေးလွန်းနေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ရှင့်ဆီပဲ မှုံး ရောက် ချင်နေတာပါ ဝေနှင်းရယ်။ ကံကြမ္မာက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွားရတာလဲဟာ။ ညကမှ ရှင် ကားအော် ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားရတာတဲ့။

“လမ်းထိပ်မှာပဲ တားနဲ့တိုးမိတာလေ။ ကံကောင်းလိုသာ ပေါ့၊ ဝေနှင်းဖြူ ချက်ချင်းသတိလစ်သွားတာ ရပ်ကွက်ကသိလို့ ပေါ့”

ကပ်လျက်အခန်းက အဒေါ်ကြီးစကားတွေကို ပြန်၍ကြား ယောင်နေမိသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟယ် ညကမှတဲ့။

“ချယ်မှုံးထင်”

“ဟင်”

“တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲနော်”

“ရှင်...ဘာတိုက်ဆိုင်မှုလဲဟင်”

“ချယ်မှုံးထင်နဲ့ ဦးမိုးဒေါ်တို့ ဆုံမိဖို့အတွက်များ ဝေနှင်း

“ကားအော်ဆီးဒင်ဖြစ်ရတာလားလို့လေ”

“ဝေနှင်းဆီရောက်ချင်ပါပြီ၊ ကားကို ခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းပေးပါလား”

ဦးမိုးဒေါ်ရဲ့ စကားတွေကို လမ်းကြောင်းပြောင်းသွား အောင် ကားကိုပဲ ခပ်သွက်သွက် မောင်းစေခိုင်းမိလေသည်။

“မင်း မနက်စာမစားရသေးဘူး၊ မဟုတ်လား ချယ်မှုံး ထင်၊ အရမ်းဆာနေပြီထင်တယ်”

“မဆာပါဘူး သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲ အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်တာပါနော်၊ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေပြီ”

မှုံး အသည်းအသန် ငြင်းဆန်လိုက်သဖြင့် ဦးမိုးဒေါ် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလေသည်။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ သူက တော့ ပျော်ရွှင်နေပုံပင်။ ကျွန်မကိုတော့ အထင်သေး အမြင်သေး လာမလုပ်နဲ့နော် ဦးမိုးဒေါ်၊ ချယ်မှုံးထင်က အရမ်းမာနကြီးတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ချမ်းသာကြီးပွားချင်တာ။

“မင်းမဆာဘူးဆိုတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလေ ရော့ကော်

တော့မှာပါ”

မှူး ကားလေးက အရှိန်နှုန်းမြင့်လာ၍ စိတ်သက်သာသွားရသည်။ စကားတွေလည်း ဖောင်ဖွဲ့မနေချင်တော့ပါဘူး။ ဝေနှင်း အခြေအနေပဲ သိချင်တယ်။ တစ်ခုစိတ်အေးရတာက ဝေနှင်းကို တွေ့ရလို့ပါပဲ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ အကူအညီနှင့်ပင် ဝေနှင်းအား ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ ဝေနှင်း သတိကောင်းကောင်းရနေပြီ။ ခြေထောက်မှာပဲ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထား၏။

“ဝေနှင်း”

“ဪ...မှူး”

“အမလေး...ဝေနှင်းရယ်၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းဟာ မှူးလေ ရှင်လာမကြိုလို့ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေတာ”

မှူးဘေးမှာ ဦးမိုးဒေဝါကိုကြည့်ပြီး ဝေနှင်း အံ့သြစွာကြည့်နေသည်။

“ရှင်လာမကြိုလို့ ဒုက္ခတွေ့များနေတုန်း ဒီဦးက ကူညီခဲ့

တာလေး ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှပြောပြမယ်ဟာ၊ ဒါက ဦးမိုးဒေဝါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဦးရယ်၊ ဝေနှင်း ရုတ်တရက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားလို့ ဆေးရုံရောက်သွားတာလေး မနက်မှ သတိရတာပါ။ မှူးကိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မှူးကတော့ ဦးမိုးဒေဝါအား ပြန်စေချင်နေပါပြီ။ ဝေါ်တင်ကြီး ပြန်ခိုင်းလို့ကလည်း အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဝေနှင်းဖြူ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ၊ မှူးတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြပြီပဲ။ ဦးဒုက္ခကူညီတာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်နော်၊ ပြန်လို့ရပါပြီ”

ဝေနှင်းကို မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းအတွက် မှူးပဲ ကြားမှ အကူအညီမလိုအပ်တော့ကြောင်း ကပျာကယာ ဝင်ဖြေလိုက်လေ

သည်။ ဦးမိုးဒေါဝါရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တွန့်တွန့်လေးပြီးယောင်သန်း သွားလေ၏။

“ဘုရားပြီးလို့ ငြိမ်းဖျက်တာမျိုးလား ချယ်မှူးထင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ အားနာလို့ပါ၊ ဦးမှာက အလုပ် တွေ အရမ်းများတာမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီလေ... ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ နောက်လည်း ထပ်တွေ့စရာမလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား ချယ်မှူးထင်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲ”

မှူးရဲ့ ခေါင်းလေးအား လှမ်းပုတ်ပြီး ဦးမိုးဒေါဝါ ပြန်ထွက် သွားလေတော့သည်။ အခုမှပဲ စိတ်မောသက်သာသွားရပြီ။ သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ရ၏။

“ဟူး”

“ဟဲ့... ရှင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ မှူး၊ ဦးနဲ့ရော ဘယ်လို ဆုံကြတာလဲ”

ဦးမိုးဒေါဝါနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြ

သောအခါ ဝေနှင်းက မျက်နှာစပ်ဖြူလှပ၍ မှူးအား နောက်ပြောင် နေတော့သည်။

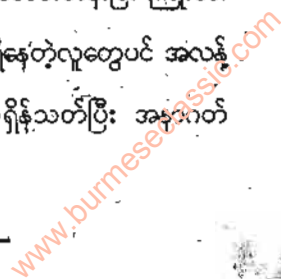
“နဖူးစာရွာလည်တာပဲထင်၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲ ဖယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်ကြဖို့ ကျုပ်က ကံကောင်းလို့မသေ တာနော်”

“တော်စမ်းပါဟာ ကျုပ်ဘဝအခြေအနေ ကံဆိုးမိုးမှောင် ထူနေလို့ ရှင်ဆီလာခိုကပ်ဖို့ ရောက်လာတာပါနော်၊ ဦးမိုးဒေါဝါလို ယောက်ျားမျိုးတွေကို မှူးက ခပ်ဝေးဝေးလေး ရှောင်ရမယ်”

“ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်လေးစား ခါတယ် မှူးရယ် တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကြိုးစားရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲ ဝင်ကြတာပေါ့ အိုကေ”

“အိုကေ”

နှစ်ယောက်သား လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကြိုးစား ခယ်ဟု အော်လိုက်ကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေပင် အလန့် အကြား ဖြစ်သွားကြရလေသည်။ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး အနာဂတ်

အတွက် ပြောဆိုမိကြတော့၏။

“မိုး အခုမှပဲ စိတ်အေးသွားရတော့တယ် ဝေနှင်းရယ်၊ ဘာမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး၊ အင်အားတွေအပြည့်ပဲ”

မကြာခင်မှာပင် ဝေနှင်းဆေးရုံက ဆင်းရလေသည်။ တိုက်တဲ့ကားဒရိုင်ဘာက ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ဝေနှင်းက ဘာမှ မတောင်းဆိုတော့ပါဘူးဟု ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။ ဝေနှင်းက စိတ် သဘောထားကောင်းပြီး လူတွေအပေါ် ကူညီတတ်သူပါ။ အငှား ကားနှင့် ဆေးရုံမှဆင်းကြလေတော့သည်။

ဘခန်း (၄)

ဒီနေ့တော့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့စိတ်တွေ အတော်လေး ရွှင်မြူး ထက်ကြွလန်းဆန်းနေရလေသည်။ ချယ်မိုးထင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှင့် တွေ့ဆုံကြပုံက စိတ်ဝင်စားစရာ ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်အတိ ဖြစ်နေရ၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငယ်စဉ်ဘဝထဲက ယခု အချိန်အထိ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရပေမယ့် မိဘတွေသဘောတူ ရွေးချယ်ခဲ့သော သော်တာရီနှင့် လက်ထပ် ထိုက်ပြီးတဲ့အချိန်မှစ၍ အိမ်ထောင်ရေးပဋိပက္ခတွေ သဘောထား နှစ်ဖက်ဆိုင်ရာတွေ၊ သစ္စာခွဲ ဖောက်ပြန်မှုတွေနှင့် အဆက်မပြတ် နေဆိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးပြီး သမီးလေးမျက်နှာကြောင့် သည်းခံပေါင်းဆက်နေခဲ့ပေမယ့် သော်တာရဲ့ သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်မှု တွေကြောင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်လေသည်။ စီးပွားရေးကအစ၊ ငွေကြေးကအစ ရသင့်ရထိုက်တာထက် ပိုကဲပေး လိုက်၏။ သမီးလေး ခင်ယုဇနကို မာမိတို့နှင့် ထားကာ သူကတော့ သီးသန့်တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ခဲ့သည်။

သော်တာလည်း သမီးလေးကို လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ရှိပြီး သမီးလေးအတွက် နှစ်ယောက်လုံး ရန်သူလို မဆက်ဆံကြဘဲ မိတ်ဆွေအဆင့် သတ်မှတ်ကြဖို့ သဘောတူညီခဲ့သည်။ သူတို့လူ ကြီးတွေကြောင့် သမီးလေး စိတ်အားမငယ်စေရန် ဖြစ်သည်။ အမြဲ တမ်း အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး အပျော်ဆိုတာ မရှိခဲ့တာကြာပြီပေ။ အပြူးအရယ်ကိုပင် မေ့ချောနေတတ်သော ဦးမိုးဒေဝါရဲ့စိတ်တွေ ဒီနေ့မှ ကြည်နူးပီတိတွေ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ်ငြိမ် တိုးဝင်ငြိတွယ် လာရလေတော့သည်။

“ချယ်မှူးထင် မင်းဘယ်လိုကောင်မလေးလည်းကွာ

“မင်းမှာ မာနရှိတယ်၊ အားမာန်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီအရာ

ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ စိတ်တွေထဲမှာ ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ ကောင်မ နေရာ နုနုထွတ်ထွတ် ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်မလေးက နေရာ ညှပ်ဝင်ယူနေလေသည်။

“မင်းကို ကိုယ်မေ့ပစ်လို့မရဘူးကွာ”

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ချယ်မှူးထင်က ငယ်ရွယ်နုပျိုနေတယ်။

ဒေဝါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စိတ်မဝင်စားသင့်တဲ့အရာတွေ ကြီးမား နှေးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး တစ်ယောက်အနေနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေမယ့် အပြု တွေကိုပဲ ရှောင်ရမယ်။

“တော်ပြီကွာ...မင်းကို ငါခေါင်းထဲကနေ မောင်းထုတ် နယ် ချယ်မှူးထင်၊ ငါက နာမည်ပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မခံနိုင်ဘူးကွာ”

ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအား သူ့ခေါင်းထဲမှ မောင်း

ထုတ်ပစ်လိုက်ရန် ဦးမိုးဒေဝါ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချလိုက်လေသည်။

“မိုးကို မသနားပါနဲ့၊ မိုးကို သနားပြီး ကူညီတာမကြိုက်လို့”

ဦးမိုးဒေဝါ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ချယ်မှူးထင်ရဲ့ အထံလေးနှင့် အမူအရာလေးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မေ့ပစ်လို့မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရင်း ချယ်မှူးထင်ကို သတိရနေမိ၏။ တွေ့မြင်ချင်နေသည့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အသိနှင့် ထိန်းချုပ်ထားပေမယ့် ချယ်မှူးထင်အား မေ့ပစ်လို့မရဘဲ တမ်းတမ်းတတလေး ဖြစ်နေရ၏။

ချယ်မှူးထင်ရယ် မင်းရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ စိတ်ဝင်နေတဲ့ အသားအရေလေးရယ်၊ အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်လေးနဲ့ တောင့်ဖြောင့်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးရယ်၊ ဟာကွာ မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ကြိုကြိုဖန်ဖန် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရတာလဲ ချယ်မှူးထင်ရယ်။ သူ့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အဝေးပြေးကားကွင်းကို လာရောက်

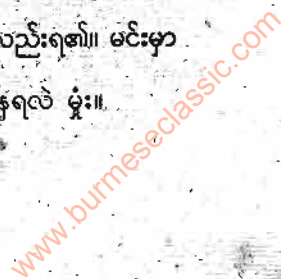
အပြန်တွင် ကောင်မချောချောလေးတစ်ယောက်အား လူရှုပ်တွေ နှောင့်ယှက်နေတာ မထင်မှတ်ပဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တင်မလေးရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်မှာ ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့နာမည်လေး ထား၍ ချယ်မှူးထင်ဟု ခေါ်လိုက်တာ မှန်သွား၏။ ချယ်မှူးထင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံလေးက ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းနေမလားပဲ။

အူမြတမ်း တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် အပြုံးအရယ်ပင် နေတတ်သော ဦးမိုးဒေဝါသည် ချယ်မှူးထင်နှင့် ဆုံမိကာမှ လေးကလားနှင့် အဖြောင်အပျက်တွေ လုပ်ခဲ့မိ၏။

“ချယ်မှူးထင်... မိုးရယ်”

ကိုယ် မင်းကိုသတိရနေတယ်ကွာ တကယ်တော့ ကိုယ်က တွေ့နဲ့ အကင်းရှင်းဆုံးနေချင်တာပါကွာ၊ ချယ်မှူးထင်နှင့် ဆုံမိဖို့ ကြိုးစားက ဖန်တီးလာလေသည်။

ချယ်မှူးထင်ဟာ နယူးကနေ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာနေဖို့ လာတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံလည်းရ၏။ မင်းမှာ လိုအခက်အခဲတွေများ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရလဲ မိုး။

ဦးမိုးဒေဝါက အကူအညီပေးပါ့မယ်ဆိုတော့လည်း ချယ်မှူး ထင်က ငြင်းဆန်မှာသိနေသည်။

“မှူးကို မသနားပါနဲ့၊ သနားလို့ ကူညီတာမျိုး မှူး လုံးဝ မကြိုက်ဘူး”

မာနတွေနှင့် တင်းနေတဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို မှေ့ဖမ်း လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ် မိန်းမတွေကို မချစ်တတ်ဘူး လူပျိုဘဝမှာလည်း ချစ်သူရည်းစား မထားခဲ့သလို သော်တာနှင့် လက်ထပ်ရတော့လည်း အချစ်မရှိ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူတဲ့ မိန်းမ။

အချစ်ကို စဉ်းစားဖို့ မှေ့နေခဲ့သော ဦးမိုးဒေဝါတစ်ယောက် ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံမိပြီး အချစ်ကို ခံစားချင် လာရသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ပြီးတော့ သမီးလေးက ရှိနေသေးသည်။

ချယ်မှူးထင် မင်းဘယ်ရောက်နေလဲကွာ။ ဘာတွေလုပ်နေ လဲ။ ကိုယ်တွေ့ချင်နေတယ်။ မင်းကို အကူအညီတွေ ပေးချင်နေ

အယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ မင်း စူးနစ်တိုးဝင်နေပြီပဲ။

“တိ...တိ”

“ဓိ”

ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် မာမိနှင့် သမီးလေး လာပြီဆို သိလိုက်လေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါ ထလိုက်၏။ စိတ်တွေက ချစ်ခြင်းလွတ်လပ်နေလေသည်။ သမီးလေးကို ဆီးကြိုဖို့ အပြင်ထွက် နိုင်၏။ အောက်ထုပ်ကိုရောက်တော့ သမီးလေးက သူ့ဆီ ပြေး လာတော့၏။

“ဒက်ဒီ”

“ဟေ့...သမီးလေး”

ကိုးနှစ်သမီးလေးကို ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။ မိတကွ ကျွဲဖြစ်နေတဲ့ သမီးလေးကို ချစ်မြတ်နိုးသနားနေမိပြီး စိတ်အား ချစ်ချင်ပေ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေကို အပြည့်အဝ ခံဆောင်လိုသည်။

“ဒက်ဒီကို သတိရတယ်ဆိုတာနဲ့ မေမေလိုက်ပို့တာလေ”

သမီးလေးက မေမေနှင့်နေလေသည်။ သူ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ များလွန်း၍ မထိန်းနိုင်ပေ။

“အတော်ပဲကွာ... ဒီနေ့ ဒက်ဒီ အလုပ်နားတည်း၊ ကပြော

သမီးလေး ဘယ်သွားမလဲ”

“ကလေးကစားကွင်းသွားမယ်”

“အိုကေ... ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်နော်”

“ဒက်ဒီ”

“ပြောလေ”

“မာမိုကိုလည်း ခေါ်လိုက်ရင်ကောင်းမလား”

“ဒက်ဒီပါနေပြီပဲကွာ”

“မာမိုကိုလည်း လိုက်စေချင်တာပေါ့၊ သုံးယောက်အတူ

တူ သွားချင်တာ၊ မာမိုကိုခေါ်လိုက်မယ်နော် ဒက်ဒီ”

သမီးလေးက ဒက်ဒီနှင့် မာမိ အတူမနေကြပေမယ့် ကွဲ

သည်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရစကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို အသေအချာမသိ

ပေ။ သူတို့ကလည်း သမီးလေး စိတ်အားမငယ်စေဖို့ မကြာခဏ

သွေဆိုသွားလာတတ်သည်။

“နော်... ဒက်ဒီ”

“မာမိ အလုပ်မအားဘူးထင်တယ်ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မအားရမှာလဲ ဒက်ဒီ၊ Sundayက အလုပ်

မရှိရင်လေ”

သမီးလေးသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး အရွယ်နှင့်

အညီအောင် တော်လေသည်။ ယခင်က သော်တာနှင့်ချိန်းပြီး

သားစုသွားလာရတာ ဝန်မလေးခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ သူ့စိတ်က

အလေးနေ၏။ တော်ကြာ မထင်မှတ်ဘဲ ချယ်မှူးထင်နဲ့ ဆုံမိပြီး

သူတို့ မိန်းမရှိနေသည်ဟု ထင်သွားမှာစိုး၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မာမိုကိုခေါ်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သော်တာကိုခေါ်လိုက်ပါ။

လေး စိတ်အားငယ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီအရွယ်က အသိဉာဏ်

နနယ်သေးတယ်လေ”

မေမေကလည်း မြေးဆန္ဒပဲ အဓိကထားလေသည်။
သော်တာနဲ့ သူ အကင်းရှင်းဆုံးနေခဲ့ပေမယ့် မေမေနှင့်သမီးလေး
ကတော့ တရင်းတနီး နေချင်စေချင်လေ၏။

“ခမြေးလေးဆန္ဒအရပဲ လုပ်ပေးပါကွယ်၊ မေမေ
သော်တာကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့၊ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲသွားနေ
တာပဲလေ”

မေမေကတော့ သော်တာအပေါ် မြေးသံယောဇဉ်နဲ့ရော
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးဖြစ်နေတာရောကြောင့် အမုန်းမရှိပေ။
မိသားစု ပြန်၍ပင် သင့်မြတ်စေချင်လေသည်။

“သော်တာက နောင်တတွေရပြီး သားဆီပြန်လာနိုင်
လက်ခံလိုက်ပါကွယ်”

သော်တာနှင့် ပြန်ပေါင်းဖို့ကတော့ သူ့မှာ ဆန္ဒမရှိတော့

ဝေ။ သမီးလေး စိတ်အားငယ်သွားမှာ စိုး၍သာ အလိုက်အထိုက်
ပြောဆိုဆက်ဆံနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“မာမိုကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးပါ၊ သမီးသိပါတယ်၊ မာမိ
လာမှာပါ၊ ဟိုနေ့က မာမိဖုန်းဆက်တယ်၊ မာမိက ပြန်လာချင်တာ
ဒက်ဒီက လက်မခံလို့တဲ့”

“ဟင်”

ဦးမိုးဒေဝါ အထိတ်တလန့်တော့ ဖြစ်သွားရလေသည်။
ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သော်တာနှင့် ပြန်၍မပေါင်းလိုပေ။

“ဒက်ဒီပဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် သမီးလေး၊ လာ... သမီး
သွားချင်တဲ့နေရာတွေသာပြော ဒက်ဒီလိုက်ပို့မယ်”

သမီးလေးက သော်တာကို တမ်းတမနေအောင် ကဗျာက
သာ ဆွဲခေါ်ပြီး ကားဆီလာခဲ့လေသည်။

“ဒက်ဒီကလည်း မာမိုကို ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ချင်ရတာပဲ

သမီးက မိသားစုသုံးယောက်သွားချင်တယ်”

သမီးက နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ချပြီး မကျေမနပ်ပြောလေ တော့သည်။

“ဒက်ဒီနဲ့ သမီး နှစ်ယောက်တည်းသွားတာ ပိုကောင်း တယ်။ သမီးမာမိက အလုပ်များတယ်လေ”

“မများပါဘူး။ မာမိက သမီးပဲ အဓိကတဲ့။ သမီးလေး အတွက်ဆို မာမိက အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ပဲတဲ့”

သော်တာ မင်းအကြံအစည်တွေကို ငါမသိဘူးမှတ်နေလား မင်းရှုပ်ပွေလို့အားရပြီး သုံးစရာပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့လို့မဟုတ် လား။ သမီးလေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်ကပ်ချင်နေတာပဲ။ မင်းက အပျော်အပါးမက်တဲ့ မိန်းမပဲ။ သမီးအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးရင် မင်းဖောက်ပြန်ပါ့မလား။ သော်တာအကြောင်း တွေးပြီး သူ ဒေါသဖြစ်နေရသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“မာမိကို ဘာဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်ထားရတာလဲ”

“ဘာပြောတယ် သမီး”

“မာမိကပြောတာလေ၊ ဒက်ဒီက အမြစ်ရှာပြီး မောင်း ထုတ်လိုက်တာတဲ့”

သော်တာ မင်းတော်တော်ယုတ်မာတာကဲ။ မင်း သစ္စာမဲ့

လို့ ဖောက်ပြန်လို့ မင်းဆန္ဒအရပ် ကွာရှင်းပေးလိုက်တာပါ။ သမီး လေးက ဘာမှမသိရှာဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကိုခွဲကွဲပေးဖို့ ပြန်လာကပ် တာပဲ မဟုတ်လား။

ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်နေလေသည်။ မဖြစ်ဘူး။

သော်တာနဲ့ တရင်းတန်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြင်ရှင်းအောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရမယ်။

“ဒက်ဒီ”

“ပြောလေ သမီး”

“ပင်လယ်ဓားပြတွေကြီး စီးကြမယ်၊ ဒက်ဒီရော လိုက်စီး

အင်”

“ဟာကွာ...ဒက်ဒီက မကြီးမငယ်နဲ့ မစီးချင်ပါဘူး”

“ဟင်...ဒက်ဒီကလည်း မာမိဆိုလိုက်စီးတယ်”

သမီးကျေနပ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနေမိလေသည်။

သော်တာ့တို ခေါ်ခိုင်းနေမှာစိုးမိ၏။ သော်တာ့အကြောင်း သမီးလေးက ရေရေလည်လည် မသိပေ။ တစ်နေ့ကုန် သမီးလေးဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးပြီး အဘွားအိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒက်ဒီ နောက်တစ်ပတ်လည်း သွားဦးမယ်နော်၊ မာမိလည်း ခေါ်မယ်”

သမီးကိုထားခဲ့ပြီး ဦးမိုးဒေဝါ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သော်တာ့ လာပတ်သက်မှာကို စိုးရိမ်နေမိ၏။ စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရလေသည်။

ဘဝန်း (၅)

“ကျုပ်ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် အလုပ်တော့ရှာရမှာပဲ ဝေနှင်းရယ်၊ ဘယ်အလုပ်ကို စပြီးလျှောက်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဝေနှင်းကလည်း ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီး အိမ်မှာပဲ အနားယူနေရလေသည်။ ချယ်မှူးထင်ကတော့ ဝေနှင်းရဲ့ အကူအညီ နှိုင်းသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကနေဘယ်လို စရမုန်းပင် သိတော့။

“နေပါဦး မှူးရှာ၊ ဝေနှင်းမှ အပြင်ထွက်လို့မရသေးတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းဆို မဖြစ်ဘူး”

“ရှင်က တစ်လလောက်နားရမှာ၊ မဖြစ်ပါဘူးဟော”

တစ်လထိုင်စားဖို့ ငွေမှမရှိတာ ဝေနှင်း၊ မိုးမှာ ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံး ရှိသေးတယ်၊ မိုး ရောင်းလိုက်မယ်လေ”

“အခြေအနေအရပေါ့ဟာ မိုးတော့ အလုပ်ထွက်ရှာမယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာရတာပေါ့၊ မိုးကို စိတ်ချပါ”

“မိုး”

“ပြော”

“ရှင်က အရမ်းလှတယ်”

“အဟက်... အလုပ်ရရင်တော့ အကောင်းဆုံးစားသောက် ဆိုင်ကြီးမှာ လိုက်ကျွေးမယ်နော်”

“တကယ်ပြောတာပါ မိုးရာ၊ ကျုပ် စိတ်ပူတယ်”

“မိုးဘဝကို မိုး ထိန်းကျောင်းနိုင်ပါတယ် ဝေနှင်းရယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ဘဝကို ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ရမှာပဲလေဟာ”

“မိုးကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ သတိထားနော် မိုးအရည် အချင်းနဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ရမှာပါ”

“အင်း”

ဝေနှင်းကို စားသောက်စရာတွေ အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားခဲ့ ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေ ရှိနေခဲ့ ဆဲမယ့် တင်းထားလိုက်၏။ ချယ်မိုးထင် နင်မကြောက်နဲ့လေ။ နင်အိုင်ရုန်းကန်ရမှာပဲ အားတင်းထား။ မိုးခြေလှမ်းတွေက ပိုသွက် ဘာလေသည်။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ထားတဲ့ အလိုရှိ သည် ကြော်ငြာပါ မားကက်ကြီးတစ်ခုမှာ အရော့ဝန်ထမ်း အလုပ် သွားတာရန် ချယ်မိုးထင် စတင်ချီတက်လာခဲ့၏။

ဝေနှင်း လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့အတိုင်း ကားစီးပြီး မားကက် ကြီးရဲ့ ရောက်လာသည်။

“အင်း...ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည် သုံးယောက်တဲ့၊ ဘုရား သုံးယောက် ရွေးမှာဆိုတော့ မိုးပါနိုင်ပါ့မလား”

မိုးက စာပေးစာယူနှင့် သိပ္ပံဘာသာတဲ့ ဒုတိယနှစ်ပဲ နှစ်ပြီး ကွန်ပျူတာလည်း မတတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ စကား သင်တာနဲ့တန်းတက်ထားတယ်။ ရပါစေ။ ဝေနှင်းကလည်း သိပ် မသိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးဘဝ ရပ်တည်ဖို့အတွက်ကလည်း

ဝင်ငွေရှိမှပါလေ။

စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး မားကက်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်လေသည်။ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲ အေးသွား၏။ မေမေရယ် ကုန်တိုက်မှာ ဈေးဝယ်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အရမ်းလှပချောမောကြတယ်။ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ချမ်းသာကြတယ်။ မှူးမှာတော့ လေ အရောင်းစာရေးမလေးတစ်နေရာရရှိ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မဝံ့မရဲ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လှမ်းလျှောက်နေရတယ်။ အလုပ်လျှောက်ဖို့ကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ ကောင်တာတစ်ခုဆီ မေးမြန်းကြည့်ဖို့ စိတ်တွေစောနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိလေတော့သည်။

“အင့်”

“အမလေး”

ထိုလူလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အထုပ်တွေ ဗရမ်းပတာ ပြုတ်ကျကုန်လေသည်။ သူမငေးမောတွေဝေပြီး ဝင်တိုက်မိတာဖြစ်၍

သူ့အား ကမန်းကတမ်း တောင်းပန်ရလေသည်။

“မှူး...မှူး.. တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မှူး အမှားပါ။

ငင်းဝန်ပါတယ်”

မှူးနှင့် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ကိုယ်ရှိန် ညည်းသတ်လိုက်ရလေသည်။ သူက မှူးကို ပြုံးစေနှင့် ကြည့်နေ

“အမိနာမည်က မှူးလား”

သူမတောင်းပန်ပြီးပြီဖြစ်၍ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

“ပစ္စည်းတွေ ကောက်ပေးဦးလေ”

မှူး ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေ ကောက်ပေးလိုက်သည်။ ဟွန်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး တွက်

“ရှော့”

“အမိကလည်း ဝင်တိုက်သေးတယ်၊ မာမာကျောကျော

ကြည့်နေမိလေသည်။

“ချယ်မှူးထင်”

“ဟင်”

အသိထင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဝင်တိုက်

ခဲ့တာလူ ဖြစ်နေသည်။ နဂိုကတည်းက မရှိပေမယ့် မာနခပ်ကြီးကြီး

မူ ချက်နာတည်တည်လေး လုပ်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်လေ

သည်။

“နေပါဦး...အမိ စောစောက အလုပ်လျှောက်တယ်

အဘတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ကူညီချင်တယ်”

“ဘာ”

“တို့အဖေက ဒီမှာ ဒါရိုက်တာလေ”

လူပုံကတော့ ချောချောဖြူဖြူနုနုနှင့် ချမ်းသာတဲ့ပုံပါပဲ။

အဘတ်လား၊ လူတွေက အလကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

နဲ့”

မှူး ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ကောင်တာတစ်ခုထိ

သွားပြီး အလုပ်လျှောက်ဖို့ကိစ္စ မေးနေမိသည်။

“ဟိုကောင်တာမှာ လျှောက်လွှာရောင်းတယ်၊ ကိုယ်

ရာဇဝင်နဲ့ ဓာတ်ပုံဖြည့်ပြီး ထားခဲ့ပါ၊ လူတွေစစ်ဆေးဖို့တော့ မကြာ

ခဏလောက်ကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကို”

အလုပ်လျှောက်လွှာပုံစံဝယ်ပြီး မှူး ပုံစံမှာ ဖြည့်သည်

ကွန်ပျူတာတတ်ကျွမ်းရင် ပို၍ဦးစားပေးမည်ဟု ရေးထားသဖြင့်

စိတ်ညစ်သွားရ၏။ နောက်မှ ငွေရှာပြီး ကွန်ပျူတာသင်ရမယ့်

မေမေ့နောက်အိမ်ထောင်ရဲ့ အသုံးအဖြန့်ကြီးမှုကြောင့် စီးပွားရေး

အဆင်မပြေတော့ပေ။ မေမေ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး

လေ။

လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့ပြီး ကုန်တိုက်ကြီးထဲ လျှောက်

မက်လုံးတွေပေးပြီး မြူဆွယ်ချင်တာ လုံးဝပဲ။

“မလိုဘူး...ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်း ရချင်တာ”

“တို့ တကယ်ပြောတာနော်၊ လူက သုံးယောက်ပဲမဟုတ်မှာ”

“မလိုပါဘူး”

“မယုံတာလား”

“အကူအညီမလိုလို့”

ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မှူးပုံစံက အတတ်ပညာများ ဖြစ်နေမလားပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘာထင်လို့လဲ။ ဟွန်း...မလိုက်တာနော်၊ ငြိန်မှပဲ။ ဝေနှင်းကလည်း သိပ်နေကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး။

မှူး အိမ်ပြန်ဖို့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်အရောက်တွင် ကားတစ်စီးက မှူးအနားမှာ ရပ်လာလေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူပဲ။ အရောင် အဆင်းတွေနှင့် ချယ်သထားသော ကားလေးက သူနှင့်

ထိပ်ဖက်သားပဲဟု ထင်မိသွားရ၏။ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဂရုမစိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ မှူးကို အထင်အမြင်သေးချင်သေးနေမှာ။

“ချယ်မှူးထင် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“ချယ်မှူးထင် ဟုတ်လား၊ တို့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ် နေတာလဲ”

“အလုပ်လျှောက်လွှာပုံစံထဲမှာ ကြည့်တာလေ၊ ကားပေါ်ထပ်ပါ အမိ”

“ဘာဆိုင်လို့တက်ရမှာလဲ၊ မတက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားပဲသွားမှာ”

မှူး ရန်ကုန်မြေကို ခြေချကာစပဲ ရှိသေးတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မဖြစ်စေချင်ပေ။ မှူးက ဘဝကို နားထောင်နေရတဲ့သူပါ။ နာမည်ပျက်မခံနိုင်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို နည်းနည်းလေးပင် အစွန်းအထင်းမခံလိုပေ။

ကားနဲ့သူလည်း အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူးလေ။ အလကား နှုတ်ခွင့်အချောင်ရမလားလို့။ သူတို့မှာ မှူးထက် အဆပေါင်းများစွာ

သာတဲ့လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါ။ မုန်းလိုက်တာ၊ မှူးကို ဘာမှတ်
နေလဲမသိဘူး။ ဒေါသတွေထွက်လာရသည်။ မျက်နှာကျောလေး
တင်းတင်းနှင့် ရပ်နေမိ၏။

“ချယ်မှူးထင် တို့က အမိကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကူအညီပေးမလို့ပါ။ အမိအလုပ်ရချင်ရှင် တို့
အကူအညီပေးနိုင်တယ်လေ”

“ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ၊ ကိုယ့်
အစွမ်းအစနဲ့ပဲ အလုပ်ရချင်တာ၊ ကျွန်မ အိုက်တင်ခံနေတာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ အတည်ပြောနေတာ”

“အဟက်”

“ဘာရယ်တာလဲ...လူကို နောက်ပြောင်စရာများ မှတ်နေ
လား၊ စိတ်တိုလာပြီနော်”

ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်က လာပြီး ရိုတီတီလုပ်နေတာ ဖတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ
ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ရှက်လိုက်တာ မှူး မျက်နှာပူလာမိလေသည်။

ရုတ်စိတ်တွေနှင့် မှူး ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် တုန်ရီချင်လာရသည်။
ဒုတိယပဲနော် အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာလည်း ကြုံခဲ့ရပြီ။ ဦးမိုးဒေဝါ
တို့ သတိရမိလာ၏။ မှူးကိုများ လာပြီးကယ်တင်ဦးမလား။

ဦးမိုးဒေဝါကိုလည်း သတိမရချင်ပါဘူး။ ဘွယ်လို
ဆွာကျားတစ်ယောက်မှ သတိမရတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သေချင်
လိုက်တာနော်၊ ကားပေါ်မှ သူက အောက်ဆင်းလာသည်။

“တို့နာမည်က အထင်ကရပါ”

မသိချင်ပါဘူး။ ပတ်လည်းမပတ်သက်ချင်ပါဘူး။
အထင်ကရတဲ့။ နာမည်ကြီးက အခေါ်ရခက်တဲ့ နာမည်ကြီး။ လူက
ဆော့ သန့်ပြန်ချောမွတ်နေပြီး ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
ဆဲကမှန်း သိသာနေလေသည်။

“တို့က အထင်ကရ၊ မင်းက ချယ်မှူးထင်၊ ဘာဖြစ်လို့
နာမည်ဆင်နေရတာလဲ၊ တို့နှစ်ယောက် တွေဆုံပုံကလည်း ဆန်းနေ
ပါလား”

သူမမျက်နှာထား တင်းတင်းလေးနှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်

တက်သွားတော့လေသည်။ ကားထွက်တော့ သူကုန်ရစ်ခဲ့၏။ ပြန်၍ လှည့်မကြည့်မိအောင် သတိထားနေရသည်။ ဘယ်အရာမဆို စိတ် အလိုမလိုက်ဘဲ ထိန်းချုပ်ပါလို့ မေမေက မှာလိုက်တယ်။ မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်အလိုဆန္ဒကို လိုက်မိတာနဲ့ ပြင်ဆင်လို့မရ တော့တဲ့ ကြီးမားတဲ့ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသွားရတာထဲ တဲ့။

ဘတ်စ်ကားကြီး ခပ်ဝေးဝေးရောက်သွားမှ မိုး စိတ်ဓာ သက်သာသွားရလေသည်။

ဘဝန်း (၆)

“သူကတော့ မိုးကို အလုပ်ရအောင် ကူညီမယ်လို့ပြော တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံပါဘူး။ မိုးလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အဖျော်ပဲကြံစည်မှာလေ”

ကိုလူချောကိုတော့ မိုး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖျောက်ပစ်လို့ မရအောင် ပုံရိပ်ထင်နေလေသည်။ အသားကဖြူနုပြီး နှစ်သက်စွဲ လမ်းသွားရတဲ့အထဲ ချောမောသန်စင်နေ၏။ မဖြစ်ပါဘူးလေ အဲဒီလို စိတ်ချိုးတွေ မိုးမှာ မရှိသင့်ဘူး။ မိုးဘဝက ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ တင့်တယ်မှုလည်း မရှိဘူး။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေလည်း မရှိပါဘူး။

“သူ့စတိုင်လ်ကတော့ အရမ်းမိတယ်ဟာ၊ စွဲမက်စရာ

ကောင်းလောက်အောင် ချောတယ်”

“မိုး”

“ဟင်”

“ရှင့်ကို ဒီလောက်အထိ အရောတဝင်လာလုပ်တာ တောင် ရှင်က ခပ်တည်တည်လုပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တုန့်ဖိုးပဲလေ”

မိုး သူ့ကို သတိတရရှိနေတာတော့ မပြောပြပါ။မိုး အဲဒီ လောက် စိတ်မပျော့သင့်ပါဘူး။ ဘဝက ကြမ်းတမ်းပြီး အနာဂတ် ကလည်း မရေရာသေးပေ။

“မိုး”

“ဟင်”

“ရှင်...အထင်ကရဆိုတဲ့ သူ့ကို စွဲလမ်းနေလား”

“ဟင်”

“ရှင့်မျက်ဝန်းတွေ တစ်မျိုးပဲ”

“အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ ညစာအတွက် ကျုပ်ပဲ”

ပြင်ဆင်ပေးမယ်နော်”

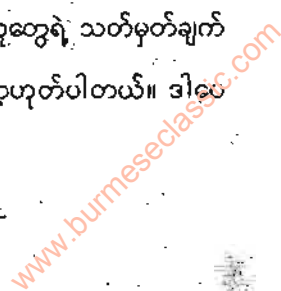
“ဘယ်အရာကိုမှ အထင်မကြီးနဲ့၊ စိတ်လည်းမဝင်စား လိုက်နဲ့နော် မိုး၊ လမ်းမှန်ပေါ်မှာပဲ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားထား”

“OK”

ဝေနှင်းအနားမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အဝတ်အစားလဲဖို့ပင် အင်အားတွေ ချိန်နေလေ၏။ အထင် ကရက မိုးကို တကယ်ကို ဖြူစင်တဲ့စေတနာနဲ့ အကူအညီပေးမှာ လား။ ဒီကုန်တိုက်ကြီးမှာ သူ့အဖေက ဒါရိုက်တာတဲ့။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အထင်ကရရဲ့ အကူအညီကို မယူဘူး။ ခပ်ကင်းကင်းနေရမယ်။ မိုးဘဝ၊ မိုးမိဘအသိုင်းအဝိုင်း အထင်ကရရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်က သဲမှုန်လေးတွေပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ မတွေ့တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန် လူတွေ့စစ်ဆေးရမယ်။ ဝင်ငွေရတဲ့အလုပ်တစ်ခု အမြန်ဆုံးရချင်ပေ မယ့် သူများကို ကျေးဇူးတင်ရမှာတော့ မလိုလားဘူး။

မိုး မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိလေသည်။ လူတွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက် က မိုး ချောမောလှပတာပဲတဲ့။ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ

မယ့်လည်း အို... ဂွပ်လိုက်တာ။ မိုး အစွမ်းအစနဲ့ပဲ အလုပ်ရချင် တယ်။ လူတွေစစ်ဆေးတဲ့အခါ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်။ ရမှာပါ လေ မိုးက အရည်အချင်းပြည့်ဝတာပဲဟာ။

အဝတ်အစားလဲပြီး ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဝေနှင်းက မထနိုင်။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ ဒီတိုက်ခန်းလေးတောင် ကုတ်ကပ်ပြီး ငှားထားတာတဲ့။ ညစာပြင်ပြီး ဝေနှင်းအနား ယူလာခဲ့ သည်။

“ရှင်တော့ တစ်လလောက် ပင်ပန်းဦးမှာပဲ မိုး၊ ကံကြမ္မာ ကလည်းဟယ် ဆိုးဝါးလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့လျှောက်ပြီး ကံကောင်းလာတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ အမှတ်မထင် ဆိုကြတဲ့သူတွေက သူဌေးတွေ လေ”

“တော်ပါပြီဟာ”

မိုး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးပါဘူးနော်။ လမ်း

ကြောင်းမှန်ပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်ချင်တယ်။ ကိုယ့်အရည်အချင်း နဲ့ပဲ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားပြမယ်။

“မိုးက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဖူးစာဆိုရမှာ ပါ။ မိုး အရမ်းချောပြီး စိတ်ထားလည်း တည်ကြည်ရိုးသားတယ် လေ”

“အဟက်”

“မရယ်နဲ့နော်... ကျုပ်က အကောင်းပြောတာ”

“အရေးကြီးတာက မနက်ဖြန် လူတွေစစ်ဆေးဖို့ပဲ၊ စာပေဗဟုသုတတွေ လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

စာအုပ်တွေကို ဖတ်နေရပေမယ့် မိုး အတွေးတွေထဲမှာ အထင်ကရရဲ့ အရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့လေသည်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ အလွယ်တကူ စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ မေ့ပစ်လိုက်။ လူတွေစစ်ဆေးတော့ ဘာတွေမေးမလဲ။ မိုးက လှပြီး သားပဲ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မိုး မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပဲနေလေသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ လှပတဲ့အစိတ်အပိုင်းကို မိုး ရထားတာတဲ့။

မနက်ဖြန် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်မှာစိုး၍ အိပ်ပျော်
အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့ ချယ်မှူးထင်
ရယ်။ ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ရေးအတွက် ရိုးသားစွာ ကြိုးစား
လိုက်စမ်းပါဟာ။ မျက်ဝန်းလေးတွေကို စုံမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင်
ကြိုးစားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ မှူး အိပ်ရေးဝနေသဖြင့်
စိတ်က ရွှင်လန်းတက်ကြွနေလေသည်။ မှူးမှာ အဝတ်အစား
အတောင်းစားတွေ သိပ်မရှိပေမယ့် လှလှပပဖြစ်နေအောင်တော့
ဝတ်လိုက်သည်။ ဝေနှင်းအနားရောက်တော့ ရှင် အရမ်းချောတာပဲ
အလုပ်က တန်းရမှာပဲတဲ့။

“သွားပြီနော် ဝေနှင်း”

“ကံကောင်းပါစေဟာ”

မှူး အလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးဆီရောက်တော့
လူတွေစစ်ဆေးမှုအတွက် စိတ်မောနေသည်။ ဘုရားရေ မှူးလှိုပဲ
လျှောက်ကြတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေက အများကြီးပဲ ရပုံမလား။

ဒုက္ခပါပဲနော်။ မှူးရင်တွေတုန်ပြီး စိတ်တွေပူပင်နေလေသည်။

“ချယ်မှူးထင်”

“ဟင်”

“ဝင်နဲ့”

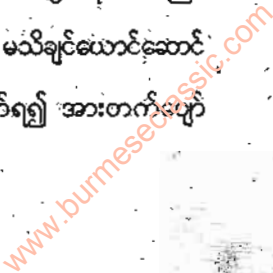
“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်တွေကိုတင်းပြီး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့လေသည်။ ချယ်မှူး
ထင် နင်ဒီလိုကြောက်နေရင် ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုရှောင်ဆိုင်မလဲ။
မဖြစ်ဘူး မေမေ့ဆီလည်း ပြန်သွားလို့လည်း မရဘူးလေ။ ကြိုးစား
မယ်။ ရင်ဆိုင်မယ်။ သူမထိုင်ရမည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းနာမည် ချယ်မှူးထင်နော်”

“ဟုတ်”

သတ္တိတွေမွေးပြီး လူကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မော့အကြည့်
တွင် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရလေသည်။
ဦးမိုးဒေဝါပဲ။ အကြည့်ချင်းဆိုမိသွားစဉ် မှူးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေ၏။ ဒီကတော့ ဦးမိုးဒေဝါကို တွေ့လိုက်ရ၍ အားတက်ပျော်

ရွှင်သွားရပေမယ့် ဦးမိုးဒေဝါကတော့ မျက်နှာထားတည်တည်လေး ဖြစ်နေရလေသည်။

အရင်တုန်းကတော့ မှုံးကို အရေးတယူနှင့် အကူအညီ တွေပေးချင်လွန်းနေလေသည်။ တကယ်တမ်း အကူအညီလိုအပ် လာတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလေ၏။ မှန်းလိုက်တာ၊ မှုံး နယ်ကတတ်လာပြီး ရပ်တည်ရာမရှိဘူးဆိုတာ ဦးမိုးဒေဝါ သိတာ ပဲ။

ဦးမိုးဒေဝါက သူမကို မကြည့်ပေ။ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေ၍လည်း မှုံး စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်နေရလေသည်။

“ချယ်မှုံးထင်”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်တာလဲ”

“ရှင်”

“မင်းကို မေးခွန်းတွေမေးနေတာလေ”

“ကျွန်မ နယ်တလာတာပါ။ ကျွန်မ အလုပ်ကြီးစားပါ”

ထင်၊ စည်းကမ်းချက်တွေကိုလည်း လိုက်နာပါမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့ပါ”

ဦးမိုးဒေဝါက ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့မှာ ပါဝင်နေ၍လည်း မှုံး နည်းနည်းတော့ အားတက်မိလာရလေသည်။ မှုံးကို ရွေးချယ်မှာ ခဲလေ။ စတွေ့တုန်းက ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် လိုအပ်တဲ့အကူအညီပေး နေတယ်ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်အရမ်းလိုအပ်နေလို့ပါ။ အစွမ်းကုန် ဖြိုးစားပါမယ်”

ဦးမိုးဒေဝါက မှုံးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာတော့ အာနိပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဘာလဲ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဆိုပြီး မှုံးကို မထင်မတတ်မြင်လုပ်တာလား။ အထင်ကရရဲ့အဖေကရော နေပါစေလေ မှုံးက ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တာပါလေ။ အလုပ် နေရင်လည်း နေပါစေတော့။ လူတွေ့စစ်ဆေးမှုမှာ မှုံးကိုယ်မှုံး အားမရမိပေ။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

“ချယ်မှုံးထင်”

ဟင်း
ဟင်း

အထင်ကရရဲ့ ကားလေးက သူမအနားမှာ ထိုးရပ်သွား
အထင်ကရရဲ့ ကားလေးက သူမအနားမှာ ထိုးရပ်သွား

လေသည်။
လေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ... အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျနေတာပါလား။
ဘာဖြစ်လို့လဲ... အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျနေတာပါလား။

ဘာလဲ မရနဲ့အေးလို့ ပြောလိုက်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ချယ်မိုး
ဘာလဲ မရနဲ့အေးလို့ ပြောလိုက်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ချယ်မိုး
ထင်ကိုတော့ ရှေးချယ်မှာပါ။ အရမ်းလှလို့လေ
ထင်ကိုတော့ ရှေးချယ်မှာပါ။ အရမ်းလှလို့လေ

ဟင်း
ဟင်း

သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မျက်စောင်းလေး ထိုးပစ်လိုက်
သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မျက်စောင်းလေး ထိုးပစ်လိုက်

လေသည်။ အရေးထဲ သူ့မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူနှင့် ကြည့်နေရ
လေသည်။ အရေးထဲ သူ့မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူနှင့် ကြည့်နေရ

ဒေါသဖြစ်သွားရ၏။ သူတို့တွေကြည့်ရတာ မိုးကို ရှေးချယ်မယ့်ပုံ
ဒေါသဖြစ်သွားရ၏။ သူတို့တွေကြည့်ရတာ မိုးကို ရှေးချယ်မယ့်ပုံ

လည်း မပေါ်ပါဘူး။ အထင်ကရကပဲ ပြောထားလို့လား။
လည်း မပေါ်ပါဘူး။ အထင်ကရကပဲ ပြောထားလို့လား။

ဘယ်လိုလဲ တို့အဖေကို ပြောပေးရမလား။
ဘယ်လိုလဲ တို့အဖေကို ပြောပေးရမလား။

မလို့ပါဘူး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ကိုယ့်ပဲ ရအောင်လုပ်
မလို့ပါဘူး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ကိုယ့်ပဲ ရအောင်လုပ်

မယ့်။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး။
မယ့်။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး။

မိုး ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ
မိုး ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ

အထင်ကရရဲ့ ကားလေး သူမဘေးမှကပ်၍ ဖြည်းဖြည်း
အထင်ကရရဲ့ ကားလေး သူမဘေးမှကပ်၍ ဖြည်းဖြည်း

မောင်းလိုက်လာနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မိုးကို တစ်မျိုး
မောင်းလိုက်လာနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မိုးကို တစ်မျိုး

မာစိုပြီး ရက်ရက်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကို ရှပ်ဖစ်လိုက်လေသည်။
မာစိုပြီး ရက်ရက်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကို ရှပ်ဖစ်လိုက်လေသည်။

အထင်ကရရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြီးမောင်းယာက်နေရ
အထင်ကရရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြီးမောင်းယာက်နေရ

လဲ။ ကျုပ်က ရှင်တို့ထင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး
လဲ။ ကျုပ်က ရှင်တို့ထင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး

နောက်ကနေ လိုက်မနေပါနဲ့။
နောက်ကနေ လိုက်မနေပါနဲ့။

မိုး ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာရပြီး မျက်ရည်တွေမင်
မိုး ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာရပြီး မျက်ရည်တွေမင်

ချင်လာရသည်။ မေမေရယ် မိုး အရမ်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ချင်လာရသည်။ မေမေရယ် မိုး အရမ်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

တယ်။ ယောက်ျားတွေက မိုးကို အထင်သေးပြီး လိုက်နေကြ
တယ်။ ယောက်ျားတွေက မိုးကို အထင်သေးပြီး လိုက်နေကြ

ထင်တယ်။ မိန်းမလိုက်တာ။
ထင်တယ်။ မိန်းမလိုက်တာ။

ချယ်မိုးထင်... တို့က မင်းကို အထင်သေးပြီး လိုက်
ချယ်မိုးထင်... တို့က မင်းကို အထင်သေးပြီး လိုက်

အထင်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို အကူအညီပေးချင်
အထင်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို အကူအညီပေးချင်

တို့က လူရှုပ်လူပေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ချယ်မိုးထင်
တို့က လူရှုပ်လူပေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ချယ်မိုးထင်

တို့က လူရှုပ်လူပေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ချယ်မိုးထင်
တို့က လူရှုပ်လူပေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ချယ်မိုးထင်

ချယ်မိုးထင်ရဲ့ မာနလေးနှင့် မျက်နှာတင်းတင်းမာမာ
ချယ်မိုးထင်ရဲ့ မာနလေးနှင့် မျက်နှာတင်းတင်းမာမာ

www.burmeseclassic.com

လေးကို သဘောကျနှစ်သက်သွားမိလေသည်။ နာမည်ချင်းတူလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတူနေရ၏။ မင်း အရမ်းလှပဆွေမွတ်နေပြီး အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ။ တို့ မိန်းမလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ကောင် ဖြစ်ပေမယ့် ချယ်မိုးထင်လောက် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။

“ဒီမှာ အထင်ကရ”

“ပြော”

“တို့ကိုခင်ရင် ထပ်ပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့၊ ဒါပဲခြေပါရစေ”

လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်လှမ်းထွေခဲ့မိလေသည်။ ကားက ဆက်မလိုက်တော့သဖြင့် မိုး စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားလေ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်သလို ခံစားနေရလေသည်။

ဘခန်း (၇)

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းကြပ်နေလို့ပါ အန်တီရယ်၊ ထားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာလည်း ဒရိုင်ဘာက အရမ်းဆင်းရဲလွန်းလို့ လျော်ကြေးမရတဲ့အပြင် ကိုယ်ကတောင် ပြန်ပေးရမလို့ဖြစ်နေရတယ်။ ကျွန်မအလုပ်လည်း မဆင်းရဲတော့ ငွေကြပ်နေရတယ်။ ဆေးဖိုးကလည်း ကျွန်မပိုက်ဆံနဲ့ ကုန်ရတာမို့ပါ။ တစ်လလောက်တော့ စောင့်ပေးပါဦးနော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝေနှင်းရဲ့ တောင်းပန်ခယလွန်းနေတဲ့ အသံတွေကြောင့် ချယ်မိုးထင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ အခန်းပိုင်ရှင်က အိမ်လခလာတောင်းတာဖြစ်မယ်။ ဝေနှင်း ဟန်ဆောင်နေတာ

ပဲ။ သူမရေမှာ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းတွေ မရှိသလိုပဲ။
ပဲ။ သူမရေမှာ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းတွေ မရှိသလိုပဲ။
ဝေခင်းနေပြန်တာပဲ။
ဝေခင်းနေပြန်တာပဲ။

အခန်းခက် နှစ်လလောက်တောင် ကျော်နေပြီဆို
အခန်းခက် နှစ်လလောက်တောင် ကျော်နေပြီဆို

ဝေခင်းဖြူ။ သည်းကို အေးတယ်ရိုးသားတယ်ဆိုပြီး သည်းခံထား
ဝေခင်းဖြူ။ သည်းကို အေးတယ်ရိုးသားတယ်ဆိုပြီး သည်းခံထား
ပေးတာ အန်တီလည်း ဒီအခန်းခက် စားနေတာလေ။ တစ်ခဲ
ပေးတာ အန်တီလည်း ဒီအခန်းခက် စားနေတာလေ။ တစ်ခဲ
လောက်စောင့်ပေးမယ်နော်။ မပေးနိုင်ရင်တော့ ဆင်းပေးပါတော့
လောက်စောင့်ပေးမယ်နော်။ မပေးနိုင်ရင်တော့ ဆင်းပေးပါတော့
ကွယ်။ အန်တီနောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ငှားရတော့မယ်။
ကွယ်။ အန်တီနောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ငှားရတော့မယ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရယ်။ ဝေခင်းပေးနိုင်အောင် ကြိုးစား
ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရယ်။ ဝေခင်းပေးနိုင်အောင် ကြိုးစား

ပါမယ်။ တစ်လလောက်ပဲ စောင့်ပေးပါနော်။
ပါမယ်။ တစ်လလောက်ပဲ စောင့်ပေးပါနော်။

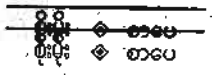
ကောင်းပြီလေ။ သည်းလေးကိုတော့ သနားပါတယ်
ကောင်းပြီလေ။ သည်းလေးကိုတော့ သနားပါတယ်

အေ။ အန်တီ စားဝတ်နေရေးကလည်း ဒီလခပေါ် မတည့်နေလို့
အေ။ အန်တီ စားဝတ်နေရေးကလည်း ဒီလခပေါ် မတည့်နေလို့
ပါ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။
ဟုတ်ကဲ့ပါ။

အိမ်ရှင်ပြန်ထက်သွားတော့မှ မိုး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်
အိမ်ရှင်ပြန်ထက်သွားတော့မှ မိုး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်

လေသည်။
လေသည်။

ဝေခင်း။
ဝေခင်း။

ဟင်...မိုး။
ဟင်...မိုး။

ရှင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြော
ရှင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြော

ပြောတာလဲ။
ပြောတာလဲ။

အဲဒါတွေ ရှင်ကိုစွဲမဟုတ်ပါဘူး ထင်ရယ်။ ဝေခင်း
အဲဒါတွေ ရှင်ကိုစွဲမဟုတ်ပါဘူး ထင်ရယ်။ ဝေခင်း

ရှင်းပါမယ်။ အရေးထဲကွာ ကားအက်ဆိုးဒင်က ဖြစ်ရသေးတယ်။
ရှင်းပါမယ်။ အရေးထဲကွာ ကားအက်ဆိုးဒင်က ဖြစ်ရသေးတယ်။

ထိုဆိုးလိုက်တာက ဒီရှင်ဘာဆိုက မရတဲ့အပြင် ကိုယ်ကတောင်
ထိုဆိုးလိုက်တာက ဒီရှင်ဘာဆိုက မရတဲ့အပြင် ကိုယ်ကတောင်

ပြန်ပေးရဦးမယ်။
ပြန်ပေးရဦးမယ်။

ရယ်ကဲ့ကဲ့လေးပြောနေတဲ့ ဝေခင်းကိုကြည့်ပြီး မိုး စိတ်
ရယ်ကဲ့ကဲ့လေးပြောနေတဲ့ ဝေခင်းကိုကြည့်ပြီး မိုး စိတ်

ကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ရှင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ ရှင်မှာ အခက်
ကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ရှင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ ရှင်မှာ အခက်

အခဲအကြပ်အတည်းတွေ ရှိတော့ ကျုပ်အိမ်မှာစိုးရိမ်နေလို့ မဟုတ်
အခဲအကြပ်အတည်းတွေ ရှိတော့ ကျုပ်အိမ်မှာစိုးရိမ်နေလို့ မဟုတ်

လား။
လား။

ကဲပါ မိုးရာ၊ ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ပြောစမ်း ရှင်
ကဲပါ မိုးရာ၊ ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ပြောစမ်း ရှင်

အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘယ်လိုလဲ။
အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘယ်လိုလဲ။

ဖြေတော့ဖြေခဲ့တာပဲဟာ ကုံပဲပေါ့။
ဖြေတော့ဖြေခဲ့တာပဲဟာ ကုံပဲပေါ့။

ဝေနှင်းကို အကူအညီပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေမိလေသည်။ မှုံး ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ အကူအညီမပေးနိုင်တဲ့အပြင် မှုံးကြောင့် ဝန်လေးနေရ၏။

“မှုံး ကျုပ်ဆီမှာနေရတာ ဘာမှအားနာစရာ မရှိဘူးနော် မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့ဟယ်၊ တို့နှစ်ယောက်က ဘဝတူတွေပဲဟာ ကြိုးစားကြမယ်နော်”

ဝေနှင်းခြေထောက်က နောက်ထပ်သုံးလလောက် နားစဉ်းမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အခန်းလခက အရေးတကြီးလိုအပ်နေပြီပဲ။ ရှင်မှာ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းတွေ ရှိနေလျက်နဲ့ ကျုပ်ဆိုလာခဲ့ဖို့ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်လား ဝေနှင်းရမယ်။

“မှုံး ...ရှင်အေးအေးဆေးဆေး အနားယူတော့၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ဟာ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အားမငယ်နဲ့ တို့နှစ်ယောက်ကြိုးစားကြမယ်”

မှုံး စိတ်ညစ်နေလျှင် ဝေနှင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့မိလေသည်။ ရေကို တဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်

၏။

“ဦး ဘာကူညီရမလဲ၊ လိုအပ်တာပြောနော် ဦးကူညီပါရစေ”

ဦးမိုးဒေါ်ရဲ့ အသံကို ပြန်၍ကြားယောင်လာမိပြီး နှုတ်ခန်းလေးတွေ စုထော်သွားရ၏။ ဟွန်း...ဘာအကူအညီပေးမှာလဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြီးတော့။ အထင်ကရဆီကလည်း အကူအညီမယူချင်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လိုက်တာနော်။ ဝေနှင်းကိုလည်း ကူညီချင်တယ်။ အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

မှုံး အပြင်ထွက်လာခဲ့ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ ဝေနှင်းအိပ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းကောင်းနှင့် ဆုံတွေ့ရတာလည်း ကျေနပ်စရာပါ။ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ပြီး နှစ်ယောက်သား စားကြ၏။ ဘာမှမရှိ၊ ငါးပိရည်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပဲရှိသည်။

“ကျုပ် အလုပ်ရရင်တော့ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးပါမယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေတာပါ”
ကိုယ်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေတာပါ

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ဟာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း
ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ဟာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း

ကြမ်း၊ နောက်မဆိုတတ်နဲ့ပဲ မိုးရယ်၊ ကျုပ် စိတ်မကောင်းလို့တ
ကြမ်း၊ နောက်မဆိုတတ်နဲ့ပဲ မိုးရယ်၊ ကျုပ် စိတ်မကောင်းလို့တ

တာ၊ ရင်ကို အကအညီမပေးနိုင်လို့လေ”
တာ၊ ရင်ကို အကအညီမပေးနိုင်လို့လေ

“တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ခိုနားခွင့်ရတာပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူး
တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ခိုနားခွင့်ရတာပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူး

တွေ တင်နေပါပြီနော်”
တွေ တင်နေပါပြီနော်

ဝေခင်း ကျေနပ်စေရန်သာ အပြုံးတွေ ရှန်းရှန်းဝေအောင်
ဝေခင်း ကျေနပ်စေရန်သာ အပြုံးတွေ ရှန်းရှန်းဝေအောင်

ပြောနေရပေမယ့် မိုးရင်တွေ ပုလောင်နေရလေသည်။ နယ်ကို
ပြောနေရပေမယ့် မိုးရင်တွေ ပုလောင်နေရလေသည်။ နယ်ကို

ပြန်လို့ကလည်း မဖြစ်ပေ။ မိုး အိပ်လို့မရဘဲ မျက်လုံးတွေ ကြောင်
ပြန်လို့ကလည်း မဖြစ်ပေ။ မိုး အိပ်လို့မရဘဲ မျက်လုံးတွေ ကြောင်

နေလေ၏။
နေလေ၏။

“တို့က စေတနာနဲ့ကျသိချင်တာပါ။ မင်းကိုခင်လို့”
တို့က စေတနာနဲ့ကျသိချင်တာပါ။ မင်းကိုခင်လို့”

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အထင်ကရကိုလည်း
ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အထင်ကရကိုလည်း

ခပ်ကင်းကင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။ ငွေကြေးကြောင့်တော့
ခပ်ကင်းကင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။ ငွေကြေးကြောင့်တော့

ယောက်ျားတွေကို မပတ်သက်ချင်ပါဘူး။ မိုးကိုယ်ကျင့်သိကာ
ယောက်ျားတွေကို မပတ်သက်ချင်ပါဘူး။ မိုးကိုယ်ကျင့်သိကာ

တော့ နည်းနည်းမှ အပန်းအပဲမခံနိုင်ဘူး။
တော့ နည်းနည်းမှ အပန်းအပဲမခံနိုင်ဘူး။

အတေးတေးနှင့် ရုပ်တေးနေပြီ မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်
အတေးတေးနှင့် ရုပ်တေးနေပြီ မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်

သွားလေသည်။ မိုး မိုးတော့ နေအတော့မြင်နေ၏။ မိုး ကပျာ
သွားလေသည်။ မိုး မိုးတော့ နေအတော့မြင်နေ၏။ မိုး ကပျာ

ထယာထပြီ မျက်နှာသစ်က ဝေခင်းအတွက် မနက်စာ ပြင်ဆင်
ထယာထပြီ မျက်နှာသစ်က ဝေခင်းအတွက် မနက်စာ ပြင်ဆင်

ပေးနေမိသည်။
ပေးနေမိသည်။

မနက်စာက ဘာမှလည်းမရှိပါဘူး။ ထမင်းကုန်လေး
မနက်စာက ဘာမှလည်းမရှိပါဘူး။ ထမင်းကုန်လေး

ကြော်တာပဲ။ ကော်ဖီထုပ်လေး တစ်ထုပ်ရှိတာကို ဝေခင်းကိုပဲ
ကြော်တာပဲ။ ကော်ဖီထုပ်လေး တစ်ထုပ်ရှိတာကို ဝေခင်းကိုပဲ

တိုက်သည်။
တိုက်သည်။

“မိုး...ရင်ရော ကော်ဖီသောက်လေ၊ တစ်ထုပ်ထဲရှိတာ
“မိုး...ရင်ရော ကော်ဖီသောက်လေ၊ တစ်ထုပ်ထဲရှိတာ

ဗဟုတိလား”
ဗဟုတိလား”

“ရင်ပဲသောက်စမ်းပါ ဝေခင်းရာ၊ ကျုပ်က အပြင်လေး
“ရင်ပဲသောက်စမ်းပါ ဝေခင်းရာ၊ ကျုပ်က အပြင်လေး

မှာလေ၊ အောင်စာရင်းသားကြည့်ရဦးမယ်၊ အပြင်မှာ သောက်တော့
မှာလေ၊ အောင်စာရင်းသားကြည့်ရဦးမယ်၊ အပြင်မှာ သောက်တော့

ဗေလေ၊ ဘာမှမပုနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံရှိပါသေးတယ်”
ဗေလေ၊ ဘာမှမပုနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံရှိပါသေးတယ်”

မနက်စာထမင်းကြော် နည်းနည်းစားပြီး မိုး အပြင်ထွက်
မနက်စာထမင်းကြော် နည်းနည်းစားပြီး မိုး အပြင်ထွက်

တာခွဲလေသည်။
တာခွဲလေသည်။

“ချယ်မိုးထင်”
“ချယ်မိုးထင်”

“ဟင်”

ဦးမိုးဒေဝါကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မှူး ခြေလှမ်းလေးတွေ တို့ခန့်ရပ်သွားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက မသိမသာ စုထော် သွားချင်ရ၏။ အင်တာဗျူးမှာတုန်းက မှူးကို မသိချင်ယောင်ဆောင် နေခဲ့သည်။

“ကားပေါ်တက်လေ”

“ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

“မင်းကို အလုပ်ခန့်မခန့် ကုန်တိုက်မှာသွားကြည့်မလို့ မဟုတ်လား၊ ချယ်မှူးထင်”

ဦးမိုးဒေဝါကို မေးရင်လည်း သိနိုင်တာပဲ။ မှူး မေးမလို့ လုပ်ပြီးမှ အောက်ကျခံပြီး မမေးချင်တော့သဖြင့် ခြေလှမ်းကိုပဲ ဆက်လှမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကို မရွေးချယ်ဘူး ချယ်မှူးထင်”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ကန့်ကွက်လိုက်တာလေ”

“ဘာရှင်”

မှူး အသံလေးက ဒေါသတကြီး ဆောင့်ထွက်သွားရလေ သည်။ မကူညီတဲ့အပြင် ကန့်ကွက်လိုက်သွား၏။ အလုပ်မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတာပဲ။

“မင်းကို ကိုယ်ပြောစရာတွေရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ အရောင်း လန်ထမ်းအလုပ်က မလိုက်ဖက်ဘူးထင်လို့ ကန့်ကွက်လိုက်တာပါ ချယ်မှူးထင်၊ မင်းကို တခြားအလုပ်တစ်ခု ခန့်ထားပေးလိုက်တာ ဝါ”

“ရှင်”

“ကားပေါ်တက်စမ်းပါ ချယ်မှူးထင်၊ မင်းကို ဘယ်လို အလုပ်ခန့်တာလည်းဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ လမ်းမှာ မကောင်းပါ ဘူး”

မှူးလည်း သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာသဖြင့် ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ထားပေါ် တက်လိုက်လေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါက မှူးကို အပြုံးတွေ နှင့် ကြည့်နေ၏။ မှူး မျက်နှာထားလေးကတော့ တင်းတင်းလေး

မြို့နေလေသည်။
မြို့နေလေသည်။

ဟိုတယ်ထဲ ကားမောင်းဝင်သွားတော့ မိုး မျက်လုံးပြူး
ဟိုတယ်ထဲ ကားမောင်းဝင်သွားတော့ မိုး မျက်လုံးပြူး

မြို့စံသွားရလေသည်။
မြို့စံသွားရလေသည်။

“ဟို...ဟို... ကျွန်မ... ကျွန်မ...
ဟို...ဟို... ကျွန်မ... ကျွန်မ...”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ချယ်မိုးထင်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်စမ်းပါ”
“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ချယ်မိုးထင်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်စမ်းပါ”

မိုး ပြင်းပယ်လို့မရတော့သဖြင့် ဦးမိုးဒေါဝါ ဦးဆောင်ရာ
မိုး ပြင်းပယ်လို့မရတော့သဖြင့် ဦးမိုးဒေါဝါ ဦးဆောင်ရာ

နောက်သို့ လိုက်လာရတော့သည်။ ကြောက်စိတ်တွေကို ဖယ်ပစ်
နောက်သို့ လိုက်လာရတော့သည်။ ကြောက်စိတ်တွေကို ဖယ်ပစ်

လိုက်၏။ ဦးမိုးဒေါဝါက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မိုး ဆန္ဒ
လိုက်၏။ ဦးမိုးဒေါဝါက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မိုး ဆန္ဒ

တွေမပါဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။
တွေမပါဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

“ချယ်မိုးထင်”
“ချယ်မိုးထင်”

“ရှင်”
“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ
“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ

ကွာ၊ မင်းလေး မှည့်တစ်ယောက်တောင် မစွန်းထင်းစေရပါဘူး”
ကွာ၊ မင်းလေး မှည့်တစ်ယောက်တောင် မစွန်းထင်းစေရပါဘူး”

ဟိုတယ်ရဲ့ ခမ်းနားထည့်ပါမတူက မိုးရဲ့ ခြေလှမ်းလေး
ဟိုတယ်ရဲ့ ခမ်းနားထည့်ပါမတူက မိုးရဲ့ ခြေလှမ်းလေး

တွေကို တွန့်ဆုတ်နေစေပြီး ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် မိုးရင်တွေ
တွေကို တွန့်ဆုတ်နေစေပြီး ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် မိုးရင်တွေ

တခြားခြားခန့်လာစေတော့၏။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ လောလော
တခြားခြားခန့်လာစေတော့၏။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ လောလော

ဆယ် မိုးတိုမှာ အခက်အခဲတွေ အကြပ်အတည်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ
ဆယ် မိုးတိုမှာ အခက်အခဲတွေ အကြပ်အတည်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ

တယ်။ ဦးမိုးဒေါဝါဆိုမှာ အကုသိုလ်တစ်ခုခုတော့ ရနိုင်မလားဘဲ။
တယ်။ ဦးမိုးဒေါဝါဆိုမှာ အကုသိုလ်တစ်ခုခုတော့ ရနိုင်မလားဘဲ။

တိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို မထိုပျိုးရင်ပျိုးလေ။
တိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို မထိုပျိုးရင်ပျိုးလေ။

“ချယ်မိုးထင်”
“ချယ်မိုးထင်”

“ရှင်”
“ရှင်”

“စားစရာမှာလေး”
“စားစရာမှာလေး”

“ဟို...ဟို ကျွန်မ သိချင်တာက အလုပ်ကိစ္စ”
“ဟို...ဟို ကျွန်မ သိချင်တာက အလုပ်ကိစ္စ”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲပျေ၊ မင်း ဘာစားချင်လဲ မှာလေ၊
“အေးအေးဆေးဆေးပဲပျေ၊ မင်း ဘာစားချင်လဲ မှာလေ၊

အားနာစရာမရှိဘူးနော်”
အားနာစရာမရှိဘူးနော်”

“ဦးပဲမှာပါ”
“ဦးပဲမှာပါ”

ဦးမိုးဒေါဝါက စားစရာတွေမှာတော့ ဝေငွေကို သတိရနေမိ
ဦးမိုးဒေါဝါက စားစရာတွေမှာတော့ ဝေငွေကို သတိရနေမိ

လေသည်။ ကျေးချင်လိုက်တာနော်၊ ရှင်နဲ့ကျုပ် တစ်နေ့တစ်နေ
လေသည်။ ကျေးချင်လိုက်တာနော်၊ ရှင်နဲ့ကျုပ် တစ်နေ့တစ်နေ

ပဲချည်းနဲ့ အခက်ကြောင့်တော့ပဲ စားနေရတာလေ။
ပဲချည်းနဲ့ အခက်ကြောင့်တော့ပဲ စားနေရတာလေ။

“ချယ်မိုးထင်”
“ချယ်မိုးထင်”

“ရှင်”

“စားလေ”

“ဟို”

“အလုပ်ကိစ္စလား၊ နောက်မှ ပြောမယ်လေ”

မှူး စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ စားနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေကာ မျိုချ၍မရပေ။ ရှက်စိတ်တွေရော ကြောက်စိတ်တွေရော ပူလောင်သောကတွေရော အားလုံး ရောထွေးနေလေသည်။

“မင်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတာ မဟုတ်လား၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ မဟုတ်လား ချယ်မှူးထင်”

ချယ်မှူးထင်ရယ် ကိုယ်ကတော့ မင်းကို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပြီ။ မင်းက အရမ်းရိုးသားပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတယ်။ မင်းကို မြတ်နိုးနေတယ်။ ကိုယ် ရိုးသားစွာနဲ့ မင်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်ကွာ။

“ချယ်မှူးထင်”

“ရှင်”

“မင်းကိုခန့်မယ့်အလုပ်က ဘာလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးပဲ”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေစေချင်တယ်”

“ရှင်”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် ဦးမိုးဒေဝါအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ကိုယ့်အနားမှာနေလို့ မင်း မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရပါ။ ကိုယ်က ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မှူးထင်၊ ယုံပါ၊ ကိုယ့်ကိုယုံပါကွာ”

ချယ်မှူးထင် အလုပ်မဝင်ချင်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ မကြိုးစားအခက်အခဲက ရှိနေလေသည်။ ဝေနှင်း ခြေထောက်က လောကီနားရဦးမှာပဲ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် တွေ့ဆုံကြတာ အရမ်းထူးဆန်းနေတယ်”

မဟုတ်လား ချယ်မှူးထင်”

“ဦးမိုးဒေဝါ”

“ပြော”

“ဦးမိုးဒေဝါမှာ သားတစ်ယောက်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

ကိုယ့်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ဦးမိုးဒေဝါ ပြောပြရန် ဝန်လေးနေမိသလိုပင်။ အမှန်တရားကို ဝန်ခံဖို့ ကိုယ် တွန့်ဆုတ်နေမိတယ် ချယ်မှူးထင်။ ကိုယ့်က အိမ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်ဆိုတာရယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးနဲ့ တရားဝင်ပြတ်စဲထားပြီး ဆက် ဆိုတာကို မပြောပြချင်ဘူး။ စင်းအထင်သေးမှာ ကိုယ် မလိုအား ဘူးဖြစ်နေတယ်။

“ကိုယ့်မှာ သားရှိလားလို့ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ချယ်မှူး ထင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

လောလောဆယ်တော့ ဦးမိုးဒေဝါ အလုပ်ကို လက်ခံလို့

နဲ့မိ မှူး ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ မှူးကိုယ်မှူး ယုံကြည်မိ၏။

“ချယ်မှူးထင် လက်ခံတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ လောလောဆယ်တော့ မှူး အလုပ် လိုအပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မှူး ဘာတွေလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ မှူး အရည်အချင်းနဲ့”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ချယ်မှူးထင်၊ ကိုယ်နိုင်တာပဲလုပ်ရမှာ၊ အလုပ်က သင်သွားမှာပါလေ”

ဦးမိုးဒေဝါအား မှူးရှဲ့စိတ်ထဲမှာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားမိလေသည်။ မှူးကို စော်ကားမော်ကား ဖြစ်လုပ်ဆောင်မည့် လူတစ်ယောက်ဟု မထင်မှတ်မိပေ။ မှူး ကိုယ် အဖွဲ့တရားတွေကို မှူး ယုံကြည်စွာဖြင့် အလုပ်ဝင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ သေးသည်။

“မှူး ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဒါဆို...မနက်ဖြန်မနက်ပဲ စတင်ပြီး အလုပ်ဝင်ပါ မှူး၊ နိုယ့်ကုမ္ပဏီဆိုတော့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချယ်မှူးထင်”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းလခအတွက် သုံးလစာ ကြိုထုတ်ပေးမယ်”

“ဟာ...မလိုအပ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ မှူးမှ အလုပ်မလုပ်ပေး
သေးတာပဲ၊ မှူး မလိုချင်ပါဘူး၊ ဟို မှူး အိုက်တင်ခံတာမဟုတ်ဘူး
နော်ဦး၊ အခွင့်အရေးမယူချင်လို့ပါနော်”

လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မှူး မယူချင်
ပေ။ ရိုးသားစွာပဲ ငြင်းဆန်လိုက်မိ၏။

“မင်းလိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ရမယ်မဟုတ်လား
ချယ်မှူးထင်၊ မင်းတို့အခန်းပိုင်ရှင်ကိုလည်း လခပေးရမယ်လေ”

“ရှင်”

“ရှင်မနေနဲ့တော့ ကိုယ်စီမံရာကို မင်းလက်ခံပါ။
ဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာလည်းမလိုဘူး၊ ပြန်ပေးဆစ်
စရာလည်း မလိုပါဘူး ချယ်မှူးထင်”

ဦးမိုးဒေဝါ အပေါ် ယုံကြည်လေးစားမိသလို ခံစားရလေ
သည်။ ရီဝေကြေကွဲသလို စိုလှဲနေတဲ့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက
ရိုးသားမှုတွေ ရောယှက်နေတာမျိုး မတွေ့ရဟု ထင်မှတ်မိနေ၏။
အမှတ်မထင်ဘဲ ဦးမိုးဒေဝါအား မှူး အားကိုးတွယ်တာမိသွားလေ
သည်။

ဘဝနိး (၈)

“မိုး...ရှင်ကို ဦးမိုးဒေဝါက ဒီလောက်အခွင့်အရေးတွေ
ပေးတာ မရိုးသားဘူးထင်တယ်နော်”

“ကျုပ်က အလုပ်သဘောအရပ် လက်ခံတာပါ စေနှင်း
နော်၊ ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့ဟာ၊ ဦးကို မိုး ယုံကြည်တယ်၊ အဓိက
ကိုယ်ပါပဲလေ”

“မိုး ရှင် ကျုပ်အတွက်နဲ့တော့ ပိုက်ဆံရှာစရာမလိုဘူး
နော်၊ ကျုပ်ကြောင့် ရှင့်ဘဝပေးဆပ်လိုက်ရတာမျိုး လုံးဝလက်မ
ခံနိုင်ဘူး”

“ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟာ၊ ကျုပ်အတွက် အလုပ်လို

အပ်လို့တိဟာ”

မှူးရယ်...ရှင်ကို စိတ်ပူတယ်ဟာ။ စွဲမက်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပချောမောလွန်းနေတဲ့ ရှင်ကို ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့စေချင်ပါတယ်ဟယ်။ မှူးကိုကြည့်ပြီး ဝေနှင်း စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ရှင်အလှတွေက ထိန်းသိမ်းတတ်ရင် အရမ်းကို တန်ဖိုးကြီးမားနိုင်ပါတယ် မှူးရယ်။ ဦးမိုးဒေဝါက ဘယ်လိုလူကြီးတစ်ယောက်လဲ။ လူပျိုလား၊ အိမ်ထောင်ရှင်လား၊ ဝေနှင်းကလည်း ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီးနှင့် ဖြစ်၍ သုံးလလောက် အနားယူမည်ဖြစ်လေသည်။

“ဝေနှင်း”

“ဟင်”

“ကျုပ်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာလားဟင်၊ ဒါနဲ့ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ် လက်မခံတော့ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး မှူး၊ ကျုပ်က ရှင်ကို စွဲမက်စရာကောင်း

လောက်အောင် ချောလွန်းလို့ မှင်သက်မိပြီး ကြည့်နေမိတာဟာ”

“ကောင်မနော်”

“တကယ်ပါ မှူးရယ် ရှင်ဘဝ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ပါဘူးလေ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ချယ်မှူးထင်လေးပဲနော်”

“ဝေနှင်းနော်...ကျုပ်ကို သနားတာမျိုး လုံးဝမကြိုက်ပါဘူးနော်၊ ကျုပ်မှာ အားမာန်တွေရှိတယ်”

“ရှင်ကိုယုံပါတယ်ဟယ်၊ ရှင်က ရိုးသားဖြူစင်လွန်းပါတယ်၊ ကဲ တို့နှစ်ယောက် စိတ်အေးရပြီပဲ၊ ညစာစားမယ်ဟာ ပြင်တော့”

မှူးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မပြောလိုက်။ ဝေနှင်း စကားကို လျှော့ချပစ်လိုက်လေသည်။ မှူးက သူမအား သနားတာမကြိုက်တတ်ပေ။ လောလောဆယ်တော့ မှူး ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တာပဲမဟုတ်လား။ ဝေနှင်းလည်း အိပ်ရာထဲမှာ သုံးလထက်ပဲ နေရဦးမှာမဟုတ်လား။

“မနက်ဖြန် အခန်းပိုင်ရှင်ကို အခန်းလခပေးလိုက်နော်”

ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး။ ကျုပ်ငွေက ရှင့်ငွေပဲ”

“အေးပါဟယ်...ကျုပ်ကလည်း ကံဆိုးလိုက်တာ၊ ဒရိုင် ဘာငွေမောင်းတဲ့ကားနဲ့မှ လာတိုက်မိတယ်လို့ဟာ”

ဝေနှင်းကို အားပေးစကားတွေပြောပြီး မိုး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိနေတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းနှင့်ကိုယ် တစ်ယောက် တစ်ခန်း အိပ်ကြလေသည်။ မိုး အခန်းထဲဝင်လာပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်မိလေ၏။ မှန်ထဲမှာပေါ်နေတဲ့ မိုးမျက်နှာလေးက ချောမွတ်လှပနေတာ ငြင်းလို့မရနိုင်ပါဘူးလေ။ ဒီအလှတွေကို တိမ်းညွတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးမျှော်ကိုးကာ ဦးမိုးဒေဝါက ကူညီတာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိုးက ဦးလို့သာခေါ်နေပေမယ့် ဦးအရွယ်တော့မဟုတ် အစ်ကိုကြီးအရွယ် လောက်ပါပဲ။ အဓိက မိုးဘက်က ရိုးသားဖို့ပါပဲလေ။

မိုး မှန်ရှေ့မှထပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်လေသည်။ မနက် အလုပ်စတင်ရမှာဆိုတော့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ရင်တွေခုန်နေရ၏။ မိုး လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ အတွေးထဲမှာ ဦးမိုးဒေဝါက ဖိုးမိုးလွန်းနေလေ

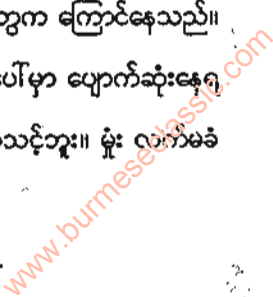
သည်။ တည်ကြည်ခန့်ညား နုပျိုချောမောနေတဲ့ ဦးမိုးဒေဝါကို မိုး မေ့ပျောက်ပစ်လို့မရပေ။

မုန်းလိုက်တာ မိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဦးမိုးဒေဝါအပေါ် ဒီလောက်အထိ စိတ်ဝင်စားနေဖို့ မသင့်တော်ပါဘူးနော်။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ ချယ်မိုးထင်၊ ကိုယ့်အနားမှာနေလို့ မင်း နည်းတစ်ပေါက်မစွန်းထင်းစေရပါဘူး”

မိုး မေ့ပျောက်ပစ်ရမယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် မိုး စိတ်တွေ စတိမ်းညွတ်သင့်ပါဘူးလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ။ ဘယ်လောက်အထိ အထင်အမြင်သေးကြမလဲ။ ကဲ့ရဲ့ရဲ့ချကြမလဲ။ တွေးတော့ပါဘူး။ ဦးမိုးဒေဝါအကြောင်း မိုး ဘယ်လောက်များ သိထားလို့လဲ။

အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်ဝန်းတွေက ကြောင်နေသည်။ အိပ်စက်ခြင်းတွေ မိုး မျက်တောင်ဖျားတွေပေါ်မှာ ပျောက်ဆုံးနေရ လေ၏။ ဦးမိုးဒေဝါကြောင့်လား။ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး။ မိုး လက်မခံ

အမြဲတမ်း လမ်းမှန်ပေါ်မှာပဲ ရပ်နေစေရမယ်။

စိတ်တွေကို တင်းလိုက်ပြီး မှူး ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာပဲ
ထေ။ စိတ်တွေကို လျှော့ချလိုက်သဖြင့် မှူး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်
သွားရ၏။ မနက်မိုးလင်းတော့ မှူး စောစောထပြီး ဝေနှင်းအတွယ်
စားစရာတွေ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြီးမှ သူမရုံးတက်ဖို့ဖြစ်၏။

“မှူး အရမ်းလှတာပဲဟယ်”

“အဟက်”

ဝေနှင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး မှူး အပြင်ထွက်လိုက်တော့
အောက်မှာ မှူးကို ကြိုတဲ့ကား ရောက်နေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါထ
ကြိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်ဆိုတော့ မှူး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်း
စက်သွားရ၏။ တန်ဖိုးကြီးမားလွန်းသော ကားနှင့် သူမအား လာကြို
၍ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ လာပါ့မယ် ဦးလေး၊ ဦးမိုးဒေ
ဝါကို ပြောလိုက်ပါနော်၊ ဒီလောက်အထိ မလိုအပ်ပါဘူးလို့၊ ဦးလေး
ကိုတော့ အားနာပါတယ် ပြန်ပါနော်”

“ကလေးမ...ဆရာက ပြောတာကတော့ မင်းက သူ
အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်နေလို့ ဘတ်စ်ကားစီးတာ မသင့်တော်ပါ
ဘူးတဲ့လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှူး စိတ်လုံအောင် ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ လာပါ
ရစေလို့၊ ဒီကားကြီးနဲ့ လာကြိုမယ်ဆိုရင်တော့ မှူး ဒီအလုပ်ကို
ထုတ်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပေးပါ”

“အင်းလေ...ကလေးမသဘောပဲပေါ့၊ ကလေးမပြော
တာတွေ ဦးလေး ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

ကားကြီးထွက်သွားမှ မှူး စိတ်လုံစွာဖြင့် ဘတ်စ်ကား
စိတ်ကို လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဦးမိုးဒေဝါ
အယ်လောက်ပဲ မြှောက်စားပါစေ မှူး လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။

“ချယ်မှူးထင်”

“ဟင်”

အထင်ကရ ဖြစ်နေသဖြင့် မှူး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်မဲ့
ခွာရလေသည်။ လာရူပ်ပြန်ပြီ။ သူက ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး

လျှောက်လာ၏။

“မိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းအလုပ်ရသွားပြီဆို”

“အင်း”

“ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“တို့ကတော့ တားရမှာပဲ”

“ဘာ”

“ဦးမိုးဒေဝါ အနားမှာ မင်းမနေသင့်ဘူး”

“မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ဖက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

“ဘာလဲ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကို နှစ်သက်နေတာလား”

“အထင်ကရ”

“သွားပြီကွာ...တို့က ချယ်မိုးထင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အရမ်းအထင်ကြီးပြီး ရိုးသားဖြူစင်တယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ဘာ...ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ အထင်ကရ၊ လူကို အခြောက်တိုက် မစော်ကားနဲ့နော်၊ တို့က ရိုးရိုးသားသား အလုပ်ဝင်တာ၊ အထင်မသေးပါနဲ့”

ခပ်စွာစွာလေး ပြောနေတဲ့ ချယ်မိုးထင်အား အထင်ကရ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိနေလေသည်။ မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ မိုးသားနေတယ်။ တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်နေတာပါပဲ။ မင်း နယ်ကတက်လာပြီး အလုပ်တစ်ခု အရမ်းလိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ တို့ သိပါတယ်။

“ကားပေါ်တက်ပါ မိုး၊ တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မလိုဘူး၊ တို့ကိုမနှောင့်ယှက်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် အထင်ကရ၊ မိုးကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“တို့ မိုးကို အထင်သေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဦးမိုးဒေဝါ စားကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ လာတားတာပဲ”

“ဘာ”

“မိုးကို ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်။ လမ်းမှာ မကောင်းဘူး မှဲ့၊ ကားပေါ်တက်စမ်းပါ”

ဦးမိုးဒေဝါအကြောင်း ပြောမည်ဆို၍ မှဲ့ ကားပေါ်တက် လိုက်လေသည်။ အထင်ကရ ရှင်ကရော ယုံရလို့လား။ သူ့အဖေက ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်ဆိုတော့လည်း ဦးအကြောင်းတွေ သိနေမှာပဲ။ ဘာတွေလဲ၊ အိမ်ထောင်နဲ့လား မှဲ့ မစဉ်းစားချင်။ ရင်တွေတုန်ချင် လာရ၏။ အထင်ကရရဲ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရတာတော့ ဦးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကောင်းသတင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး လူရှင်းသော အင်းလျားကန်ဘောင်ဆားတွင် ကားကိုရပ်သည်။

“မှဲ့”

“ပြော”

“ဦးမိုးဒေဝါမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟင်”

“မိန်းမနဲ့တော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် အန်တီသော်တာက ကြမ်းတယ်။ ဖျံကျတယ်။ ဦးမိုးဒေဝါကို ပြန်ကပ် ကြိုးစားနေတယ်လေ”

မှဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင့်တင်းအေးစက်သွားလေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါက အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မှဲ့ စိတ်ထဲမှာ သိသွားပေမယ့် လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ဦးနုက ကွာရှင်းထားကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ စိတ်သက်သာရာ မျှားမိနေသည်။

“မှဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ တို့ စိုးရိမ်နေတယ်။ အရှက်တကွဲ မှဲ့ကို အန်တီသော်တာက လာပြီးစွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုမှာ အိတ်ပူလို့ တို့က ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မှဲ့ရယ်။ အတို့ ထောင်လုပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မှဲ့ကို စိတ်ပူတာပါ။ မှဲ့က ပြောပြစင်တယ်။ လှပတယ်။ ဓာန်ဖိုးကို ထိန်းပေးချင်တာပါ”

အထင်ကရက မှဲ့အပေါ် မေတ္တာစေတနာတွေနဲ့ တားဆီး တာ သိပါတယ်လေ။ ပြောပြသင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။

“မိုးက အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်တာပဲ အထင်ကရ
ခန့်သားတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူးနော်”

“မိုးရော ဦးမိုးဒေဝါရော ရှိသားကြပေမယ့် အန်ထီ
သော်တာအကြောင်း တို့သိတယ်။ သူ့ယောက်ျားအနားမှာ မိန်းမနေ
လေးတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေရင် မလိုလားပြီ ပြဿနာရှာတယ်
လို့ပါ မိုး”

ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်ကို လက်မခံသ
တော့ပါဘူး။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမယ်။ ပိုက်ဆံတွေ ဦးမိုးဒေဝါ
ဆီက ယူလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံက မိုး လက်လွန်သွားပြီ။ အခန်းလခ
လည်း ပေးလိုက်သည်။

“မိုးကို တို့ကူညီမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလဲ အမိက ဦးမိုးဒေဝါလိုလူမျိုးဆီက အကူအညီ
ယူချင်တာလား”

“ဘာ”

အထင်ကရကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မိုး ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။ သူမအား ယခုကဲ့သို့ အထင်အမြင်သေးတဲ့စကားမျိုး ပြော
တာ လက်မခံနိုင်ပေ။ သူ့ကားက မိုးအနားကပ်၍ မောင်းနေပေမယ့်
မိုး မလိုက်တော့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလည်း မိုး မသွားတော့ဘဲ
အူတီဂုံဘုရားမှာ တစ်နေ့ကုန်သွားထိုင်နေမိလေသည်။

အာခန်း (၉)

“ရှင်အလုပ်တွေ အဆင်ပြေရဲ့လား မှူး၊ ဦးမိုးဒေါက်ကရော
အသားရဲ့လား၊ မရိုးမသားဆက်ဆံရင်တော့ အလုပ်ထွက်လိုက်၊
အလုပ်ကို ကိုယ်ကျင့်တရားကိုတော့ တစ်စက်လေးမှ အပွန်းအပဲ့မခံ
အသိဘူးနော်”

သူမ အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်းတွေ ဝေနှင်းကို မသိစေလို
အဆင်ပြေကြောင်း ဦးမိုးဒေါက်ကလည်း လူကြီးလူကောင်းပီသ
ကြောင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။ ဝေနှင်းသိသွားရင် စိတ်ထိခိုက်မှာပဲ။
အထူးစရာပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး။ ဝေနှင်းက လောလောဆယ်
အားရစရာ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေရသူ။

“မိုးအတွက် ဘာမှပူမနေနဲ့ ဝေနှင်း၊ မိုး ကိုယ်မိုး ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်နော်”

မိုး အခန်းထဲ ရောက်တော့ ငိုချင်လာရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဦးမိုးဒေဝါနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ အင်အားမရှိသလို ဖြစ်နေရ၏။ ငွေကြေးကြောင့်ထက် မိုး နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးနှင့် ကြေကွဲမှုက လွန်ကဲနေလေသည်။ အထင်ကရထက် ဦးမိုးဒေဝါ အား ပို၍သတိရတမ်းတလာမိသလိုပင် ချယ်မိုးထင် ဘာဖြစ်နေရ တာလဲ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ဘဝကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာမဟုတ်လား။ ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမယ်။

“ချယ်မိုးထင် ဖုန်းလာနေတယ်”

အောက်ထပ်မှ လှမ်းအော်သဖြင့် မိုး အောက်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။ ဦးမိုးဒေဝါဆီကပဲ နေမှာပါ။ မိုး တွေ့ရမှာပဲ ဖြေရှင်းရ မယ်။ အပြတ်ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုကိုင် လိုက်တော့ ဦးမိုးဒေဝါ ဖြစ်နေ၏။

“ချယ်မိုးထင်...မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မလာတာလဲ။

ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဆီ အကြောင်းကြားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံနိုင်တော့ပါဘူး၊ အကြောင်းပြချက်ကို မသိချင်ပါနဲ့တော့၊ မိုး ကြိုတင်ယူထားမိတဲ့ ငွေတွေ အမြန်ဆုံးပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ လေသံက ပျော့ပျောင်းညင်သာကာ အောက် ကျိုလွန်းနေလေသည်။ ဒါပေမယ့် မိုးကတော့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပဲ နေချင်လေသည်။ အထင်ကရ ပြောသလိုပဲ အရှက်သိက္ခာကျ ဆုံးစေမည့်အကြောင်းကိုစွဲတွေကို မိုး ရှောင်ရမယ်။

“ချယ်မိုးထင်”

“ဦးမိုးဒေဝါ မိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြချင်တယ်၊ မင်းနားထောင် ပေးပါ၊ ကိုယ် မှုနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“မိုး ပိုက်ဆံတွေပဲ အမြန်ဆုံးပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ဝါ့မယ်၊ ပြီးတော့ မိုးက နယ်ကနေလာရတာပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က

အထင်သေးစရာကိစ္စတွေကို မှူး ရှောင်ချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တော့ မှူးဆီ ဖုန်းမဆက်စေချင်ပါဘူးနော်”

မှူး ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ အရာအားလုံး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။ မှူး ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးချင်နေ၏။ ဘာဖြစ်လို့များ မှူး ကြောထွဲ ဝမ်းနည်းနေရတာလဲဟင်။ ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ငြင်းပယ်လိုက် တော့ နောင်တရနေမိသလို မှူးနလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်နေလေ သည်။ ဝေနှင်းအနားရောက်သည်အထိ မှူး မျက်နှာလေး ညှိုးနှိုင်း နေခဲ့၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဦးမိုးဒေဝါလားဟင်”

မှူး အလုပ်ထွက်လိုက်တာကို ဝေနှင်းမသိပေ။ မျက်ဝန်းနှိုင်း နှိုင်းလေးများနှင့် အားငယ်နေသော ဝေနှင်းအား စိတ်အားမငယ်စေ လိုပေ။ သူငယ်ချင်းကောင်း မိတ်ဆွေကောင်းပီသသူ ဖြစ်၍လည်း မှူး ကူညီချင်သည်။

“ဦးမိုးဒေဝါ မဟုတ်ပါဘူး ဝေနှင်းရာ၊ ဟို အထင်ကရ

၁။

“အထင်ကရ”

“အင်း”

“သူက ရှင်ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားရတာလဲ

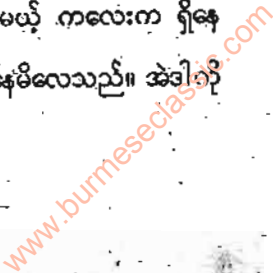
၂။

“စုံစမ်းမှာပေါ့၊ သူ့က မှူးနောက် တကောက်တောက် ချီကန်နေတာလေ”

“မှူးရယ် ကျုပ်ခြေတောက် မြန်မြန်ကောင်းစေချင်ပြီတာ၊ ရှင့်အတွက် အကူအညီတွေ မပေးနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဝေနှင်းကလည်းဟာ မှူးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ မှူးကိုယ်မှူး ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်”

ဝေနှင်းအနားကနေ ရှောင်ထွက်လာပြီး မှူး အခန်းလေးထဲ ဝင်လာလေသည်။ မှူး ဘာဖြစ်နေရတာလဲ ဦးမိုးဒေဝါကို သတိမရ သင့်ဘူး။ အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲနေတယ် ဆိုပေမယ့် ကလေးက ရှိနေ တော့ အိပ်၍မရ။ ဦးမိုးဒေဝါအား သတိရနေမိလေသည်။ အဲဒါကို

မိုးကိုယ်မိုး မကျေနပ်ဆုံးပါပဲ။ အိပ်ပျော်အောင်ပဲ မိုးကြိုးစားနေရစ်
မှားခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် မိုး စိတ်ချောက်ချားစရာ
အိပ်မက်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာသည်။ မိုးတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ
ရွဲနေသည်။

“မိုး ဦးပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ သော်တာနဲ့ ကိုယ်
တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးပါပြီ၊ ကိုယ်က အထီးကျန်ပါကွာ၊ အိမ်ထောင်
ရေးဖောက်ပြန်မှုတွေနဲ့ ကိုယ် အမြဲတမ်း စိတ်ထိုခိုက်ကြေကွဲနေရ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုး မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ မိုးကိုလာပြီး
မပတ်သက်ပါနဲ့နော်”

“မပတ်သက်လို့ မရဘူး မိုး၊ ကိုယ်နဲ့ ဆုံတွေ့ပုံက
ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒါ ရေစက်ပဲ၊ ရှေးဘဝက ရေစက်လေ၊ ဟိုဖူးစာ
ရှင်ပဲပေါ့”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ မိုး ကြောက်တယ်၊ မိုး အရှက်က
မှာ အရမ်းကြောက်တယ်၊ မိုးဆီ မလာပါနဲ့”

“လာမယ်ကွာ...ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ် မိုးကို အရမ်းချစ်
တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးနစ်အောင်
ချစ်မြတ်နိုးရတာက မိုးပဲ”

“အို”

သူလက်တွေက မိုး ပခုံးလေးအား ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး သူရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားလေသည်။

“မိုးကိုချစ်တယ်ကွာ၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ကိုယ်အရမ်း
သံယောဇဉ်တွယ်မိနေပြီ”

သူလက်တွေက မိုးကိုယ်လုံးလေးကို သိုင်းဖက်ကာ မိုး
နှုတ်ခမ်းသားလေးကို နမ်းလေသည်။ မိုး အလန့်တကြားနှင့်
စွန်းကန်ဖယ်ရှားနေမိပြီး လန့်နိုးသွားတော့ အိပ်မက်ပါလား။

ရင်တွေတဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေသည်။ အိပ်မက်ဆိုတဲ့
အသိ ဝင်လာချိန်မှာတောင် မိုး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်
ဆတ် တုန်ရီနေဆဲဖြစ်၏။

“မိုးကိုချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ကိုယ်တို့က အတိတ်ဘဝ

ထ ရေစက်တွေ ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ ဖူးစာရှင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်နော်။”

မှူး အလန်တကြားနှင့် ထပြီး ထိုင်မိလေသည်။ ခန္ဓာ ကိုယ်လေးတစ်ခုလုံး ချွေးတွေရွှဲနေပြီး လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ် သွားရ၏။ ကတုန်ကရီနှင့် ရေတစ်ခွက်ယူပြီး သောက်ချလိုက်ရ လေသည်။

စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ မှူး အတော်လေး ကြိုးစား နေရသည်။ ဦးရဲရုပ်သွင်ကို မှူး မေ့ပျောက်ဖြစ်လို့မရ။ ရင်ခုန်လိုက် မော့စွာ ဦးအကြောင်းတွေကိုပဲ စဉ်းစားတွေးတောချင်ရ၏။ အဲဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ မှူး အသိတရားတွေထဲမှာ ရှိနေပေမယ့် ဦးကို တမ်းတမ်းတတလေး တွေ့မြင်ချင်နေခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ်နဲ့ သော်တာက စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက် ဆိုင်လို့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးသားပါကွာ။”

မှူးပဲ စိတ်စွဲနေတာလား၊ ဦးကပဲ မှူးကို တမ်းတပြီး ဖြေရှင်း ချက်တွေ တတ္တတ်တွတ်ပေးနေလို့လား ဦးဟု မှူးက ခေါ်ခေါ်သုံးစွဲ နေပေမယ့် အသက်ကတော့ သိပ်အကြီးကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး။

သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ မှူးထက်တော့ ဆယ်နှစ် လောက်ကြီးနေသည်။

ဖြူနုချောမောပြီး ခန့်သားတည်ကြည်သော ဦးမိုးဒေဝါ သည် အထင်ကရထက်ပင် မှူး နှလုံးသားတွေကို လွှမ်းမိုးပိုင်စိုး ထားနေနိုင်လေသည်။ မှူးလည်း တကယ့်ကို အထီးကျန်သလို ခံစားနေရတာပဲလေ။ တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ်တွယ်တာရာ အမေက မှားယွင်းစွာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်လိုက်မိသွားရာ ထ ချစ်သမီးအား စောင့်ရှောက်အားပေးကူညီနိုင်ခွင့်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။

ဦးအပေါ် မှူးကိုယ်ချင်းစာနေတာများလား။ ဒါပေမယ့် ဦးမှာ သမီးရှိသေးတယ်၊ အမေရှိသေးတယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာ တယ်။ မှူးလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးနော်။

အိပ်မရတဲ့အဆုံး ဦးမိုးဒေဝါအကြောင်းတွေပဲ မှူး တွေးမိ နေလေသည်။ အဝေးပြေးဂိတ်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရတာကိုက အမှတ်တရ လေးဖြစ်ခဲ့၏။ မှူးကိုလည်း ရိုးသားဖြူစင်စွာ အကူအညီပေးခဲ့တာပဲ။

လေး။

မှူး မှူးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ ဝေနှင်းအတွက် မနက်စာပြင်ပေးရလေသည်။

“မှူး ရုံးသွားရဦးမယ်မဟုတ်လား၊ နေမြင့်နေပြီ ရှင်ညွှတ်အိပ်မပျော်ဘူးလား။”

“အိပ်ပျော်ပါတယ် ဝေနှင်းရာ၊ ကျုပ် အပျင်းထူသွားလို့ပါနော်”

“မှူး”

“ဟင်”

“ရှင်...အထင်ကရကို ရွေးချယ်သင့်တယ်နော်”

“ဘာ”

“အထင်ကရက ရှင်ကို မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ခင်ချစ်နေမှာလေ၊ ရှင် အရမ်းမငြင်းလိုက်နဲ့ဦး”

ဝေနှင်းရဲ့ စေတနာတွေကို မှူး နားလည်ပါတယ်လေ။ ရှင်က ကျုပ်ကို ကောင်းစားစေချင်တယ်မဟုတ်လား။

“အထင်ကရက အရမ်းချမ်းသာတယ်ဟာ၊ ကျုပ်ထက်သာတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ အများကြီးရှိနေမှာပါနော်”

“မှူး”

“ဟင်”

“ဦးမိုးဒေဝါကိုတော့ မယုံနဲ့နော်၊ တော်ကြာ”

“ဝေနှင်းရယ်...ရှင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူစမ်းပါ။

ထွန်တာတွေအားလုံး စိတ်ချ”

ဝေနှင်းရှေ့မှာ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာရပေမယ့် မှူးမှာ သွားစရာမရှိပေ။ အထင်ကရနဲ့လည်း ဆုံတွေ့မှာ စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

မှူး တခြားအလုပ်ရှာမယ်၊ ပြီးတော့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့အကြွေးတို့လည်း ပြန်ဆပ်ရမယ်မဟုတ်လား။

တစ်ယောက်တည်း ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု မြင်စားရင်း မှူးခြေလှမ်းတွေက ကားဂိတ်ရောက်အောင်ပင် အတော်လေး အားယူ၍ လှမ်းနေမိလေသည်။

“ချယ်မှူးထင်”

“ဟင်”

အထင်ကရ ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး မှူးလက်လေးထီး ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ သူ့ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်စေတော့သည်။

“အထင်ကရ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်နေပဲ တို့ကို မဆော် ကားနဲ့ ရှင်ခေါ်တိုင်းလိုက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

အထင်ကရက ဘာမှမပြောဘဲ ကားကိုသာ ခပ်မြန်မြန် လေး မောင်းနေလေသည်။

“အထင်ကရ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ တို့ အော်လိုက်မှာနော်”

“အော်လိုက်လေ...ကိုယ် စေတနာနဲ့ကူညီပေးမယ် လူတစ်ယောက်ကို ထောင်ထဲပို့ရက်လို့လား”

အထင်ကရရဲ့ စပ်ဖြူအပြုံးတွေကို မှူး မလိုလားစွာဖြင့် ခပ်မာမာကြည့်ပစ်လိုက်မိသည်။ ကားက အရှိန်မြင့်လာပြီး မြို့ပြ

ဘက် မောင်းလာမှန်း မှူး သတိထားမိသွားလေသည်။

“အထင်ကရ ရှင် ကားကို ဘယ်အထိမောင်းနေတာလဲ”

“အဓိက တို့ထက် ဦးမိုးဒေါက်ကို ပိုယုံကြည်နေသလိုပဲ”

“မယုံပါဘူး၊ ဘယ်သူမှမယုံဘူး၊ ကျွန်မ အခု အလုပ် ထုတ်လိုက်ပြီလေ”

“အဓိ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တို့က အကူအညီပေးမှာပါ”

“ကားကိုရပ်နော်၊ မှူး ပြဿနာမရှုပ်ချင်လို့ မအော်တာ၊ နာမည်အပျက်မခံချင်လို့သိလား”

“ခဏလေးပါ မှူးရယ်၊ တို့က အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောချင်နေလို့ပါ”

ဘယ်လိုအခြေအနေပုံဖြစ်ဖြစ် သူက လုပ်ချင်တာလုပ်တော့ သို့တာ မှူး သိလိုက်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှူးလည်း

လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ မှူး၊ တို့မှာ ပြောစရာတွေရှိနေလို့ပါ ပြောတာကို မှူး ခဏလေးပဲ နားထောင်ပေးပါ”

ဘာတွေလဲ။ ဦးမိုးဒေါက်ကလည်း သူ့အကြောင်းတွေကို ထောင်စေချင်နေလေသည်။ အံ့သြစရာကောင်းစွာဖြင့် ဦးပြော

မယ့်စကားတွေကိုတော့ မှူး နားထောင်ချင်နေ၏။

ကားလေးက လူရှင်းတဲ့တစ်နေရာတွင် ရပ်သွားလေသည်။

မှူး မျက်နှာလေးက တင်းမာနေ၏။

“မှူး”

“ဘာလဲ ပြော”

“မှူး အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ အရေးတကြီးလိုအပ်တော့ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ အထင်ကရနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“တို့အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သွင်းပေးနိုင်ပါတယ် မှူးရာ”

“နေပါစေတော့ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မှူးကို ဘာမှမထု ညီကြပါနဲ့တော့၊ မှူးကိုစွပါ၊ မှူးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေရှင်းပါရစေ”

မျက်နှာလေးတင်းတင်းနှင့် စုစုဆောင့်ဆောင့်လေး ပြောနေ တဲ့ မှူးကို အထင်ကရ ခပ်စူးစူးလေးကြည့်မိနေလေသည်။ ဒီမိန်းက လေးအား အထင်ကရ ချစ်နေမိ၏။ ချယ်မှူးထင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ

အလုံး အထင်ကရ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်နေသည်။

“မှူး”

“မှူး ပြန်ချင်ပြီ”

“တို့စေတနာတွေကို မှူး လက်ခံပါ၊ တို့ မှူးကို စတော့ တွေချင်းပဲ ခင်မင်မြတ်နိုးသွားခဲ့ရတာပါကွာ”

“ဘာ”

“မှူးကိုချစ်တယ်”

“ဟင်”

“တို့မှာ ဖေဖေပဲရှိတယ်၊ တို့ဖေဖေကလည်း အဆင့် အားနီးတွေ မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ တို့ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော် တို့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ မှူး မယ့်ရင် ဖေဖေနဲ့ တွေ့မလား”

“မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ အထင်ကရနော် မှူးကို အရပ်လို့ ခေါ်နေတာ၊ အဲဒီလိုမျိုး မှူး ဆန္ဒမပါဘဲ ထင်ရာစိုင်းတာမျိုး မှူး နှိုးဆွပဲ”

“မိုးကို ဦးမိုးဒေဝါနောက် ပါသွားမှာ တို့ အရမ်းစိုးနိုးတယ်။ မိုးဘဝလေး မြူစင်နေစေချင်လို့ပါကွာ။ တို့က တစ်ဦးတည်း သောသားဖြစ်လို့ ဖေဖေက အရမ်းအလိုလိုက်တယ်။ တို့ဆန္ဒနဲ့ ဖြည့်စွမ်းပေးပြီးသားပဲ။ တို့လိုချင်တာကို မရမက ယူဆောင်ပေးတတ်တယ်လေ။ တို့ အခုအလိုအပ်ဆုံးက မိုးပဲလေ။”

“အထင်ကရကိုတော့ မိုး တိတိကျကျပြောထားမယ်နော်။ တို့က သက်မဲ့အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူး။ ရှင်လိုချင်တိုင်း ရမယ်မထင်ဘဲနဲ့။ မိုးကိုလည်း ဘယ်လိုအရာနဲ့မှ မြူခွယ်ဖြားယောင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မိုး”

“ပြန်မယ်”

“တို့ကတော့ မိုးကို မရရအောင် ယူမှာနော်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မင်းကို ဖိုတိကျကျပြောလိုက်မယ်နော် မိုးထိုက်အောင်ယူမယ်။”

မိုးကို တမင် အရှင်းလင်းဆုံးပဲ အထင်ကရ ပြောလိုက်

လေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါက မိန်းကလေးတွေ နှစ်သက်မြတ်နိုးပြီး အေးတိုးတကြီး သံယောဇဉ်တွယ်ငြိသွားနိုင်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ အထင်ကရလည်း ချယ်မှူးထင်ကို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပြီလေ။ ဦးမိုးဒေဝါက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေမယ့် အန်တီသော်တာက အရမ်းကြမ်းတယ်။ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်လို့ဝတော့ ယောက်ျားအနား ပြန်ကပ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

“တို့က မိုးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးပါပဲကွာ။ တို့ဖေဖေက ဆက်ခံမှာပဲ။ တို့ တစ်ဦးတည်းသောသားနော်။ မိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်မှာ”

မိုးကိုတော့ ဘယ်သူလက်ထဲမှ အပါမခံနိုင်ပါဘူးကွာ။ တို့ အရမ်းချစ်သွားပြီ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ မိုးရဲ့ဘဝအတွက် အတင့်အထယ်ဆုံးက တို့ပဲလေ။ မိုးကို တို့ပဲပိုင်ရမယ်။ တို့ မိုးကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ ဖေဖေက တို့သဘောပဲ။

“မိုး”

“ပြန်မယ်”

“အဲဒီလိုတင်းမာနေရင် တို့တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးသွားမှာ
နော် မှူး”

“အထင်ကရနော် တို့ကိုပြန်ပို့ပါ။ တို့က အရမ်းခင်းရဲပြီး
ဒုက္ခအခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရတာပါနော်။ အထင်ကရ
ဖေဖေကလည်း တို့လိုလူမျိုးနဲ့ သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထူး
မယဉ်ပါနဲ့ အထင်ကရ”

“တို့ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ မှူးရယ်။ ဦးမိုးဒေဝီ
မပတ်သက်ပါဘူးလို့”

“အဲဒါက မှူးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ အထင်ကရ
တို့ကို အိမ်ပြန်မပို့ရင် တို့ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်မှာနော်”

အထင်ကရက မှူးအဖူး တိုးကပ်သွားပြီး အားမလိုအား
နိုင်စွာဖြင့် မှူးကိုယ်လေးကို ပြောဖက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးအား နှစ်
ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အထင်ကရနော် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ လွှတ်နော် မှူး လို”

ကြောက်ဘူး၊ အထင်သေးပြီး မှူးကို စော်ကားတာလား”

မှူး ကိုယ်လုံးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ
ဆင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ မှူး မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတာကို
အထင်ကရ မကြည့်ရက်ပေ။ မှူးဘက်မှ အေးစက်နေတာ အားမလို
အားခရနှင့် ကားတင်ပြီးသာ ဇွတ်အတင်း ရယူပိုင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ချင်
လေသည်။ မှူး အမိကိုတော့ အထင်ကရပဲ ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်။
နှယ်မှူးထင်က သူ့စေတနာတွေကို နားမလည်တာပဲ အထင်ကရ
ကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၀)

အထင်ကရကိုတော့ မှူး ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ခံစားကြည့်လို့ မရတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်လေသည်။ ပြည့်စုံချမ်းသာသော အထင် ကရက မှူးနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မက်မောလောက်တဲ့ အခြေအနေရှိနေပေမယ့် မှူး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း သဘောလောက ပဲ ခင်မင်ချင်နေလေသည်။

ဦးမိုးဒေဝါကိုတော့ မှူး ဘာဖြစ်လို့များ တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကျွန်မနှင့်လာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့ဟု ပြောဆိုမိတာ ဖင် မှူး နောင်တရနေမိသလိုပင်။ ဝေနှင်းကတော့ အထင်ကရကို ပဲ ရွေးချယ်သင့်သည်တဲ့။ အထင်ကရလို့ လူတစ်ယောက်က ရှိဘ

နဲ့တွေ့ပေးပြီး တင့်တယ်စွာ လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုခဲ့တာတောင် မှုံး ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်ရတာလဲ။

မှုံး မှားနေပြီ။ လမ်းမှားပေါ် လျှောက်လှမ်းဖို့ မှုံး ခြေလှမ်း တွေ အစဖျိုးနေပြီထင်တာပဲ။ အသိတရားတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာ ဦးမိုးဒေဝါအား သတိတရ တွေ့ချင်နေ၏။

အထင်ကရက သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ တောင် မှုံး လက်မခံဘဲ ခြို့ထဲမှာပဲ ဆင်းလိုက်သည်။

“ချယ်မှုံးထင် အမိသိထားဖို့က အမိကို အထင်ကရပဲ ပိုင်ဆိုင်မှာနော်”

“အဟွန်း”

အထင်ကရကို မှုံး မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းလေးထိုး ပစ်လိုက်လေသည်။ ဖြူစင်တဲ့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ပဲ ရှိနေတာ မှုံး သိလာရ၏။ မှုံးတစ်ယောက်တည်း ခြေဦးတည့်ရာ လမ်းလျှောက် ရင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်လျှောက်ဖို့ ကြံစည်နေလေသည်။

တွေ့သမျှ အရောင်းခန်းမတွေနှင့် ကုမ္ပဏီတွေကို မှုံး

ငေးမောကြည့်ရင်း ဝန်ထမ်းလိုမလို စုံစမ်းနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးခလေးအဖြစ် ချယ်မှုံးထင် အလုပ် ထုပ်ပါ။ မင်းကို မှည့်တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းထင်းစေရပါဘူး တို့ယံကတိပေးပါတယ်ကွာ၊ ယုံပါ”

မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်ကြားမှပင် ဦး စကားသံတွေ ကို ကြားယောင်နေမိလေသည်။ ဦးရဲ့ ကြင်နာတဲ့အကြည့်တွေကို မှုံး မေ့ပျောက်ပစ်လို့မရပေ။ အသိတရားတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားပေ ဖော် ဦးကို မှုံး မိုက်မဲစွာ သတိရတမ်းတနေမိနေလေသည်။

“မှုံးမှာ အခက်အခဲတွေ ကြုံတွေ့နေရတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ မင်း အခက်အခဲတွေအတွက် ကိုယ့် ကူညီပါရစေ”

မှုံးရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက နှေးကွေးလေးလဲနေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ပြန်ဆပ်ရမယ်။ မှုံးက ငွေကြေးကြောင့် ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါနော်။

“ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို မင်းသိအောင် ရှင်းပြပါရစေ၊ မင်းနားထောင်ပေးပါ”

ဦးမိုးဒေါ်ရဲ့ အသံတွေက မှူးကို ဘာဖြစ်လို့များ လှမ်းနိုး
နေရတာလဲဟင်။ မှူး မေ့ပစ်ရမယ်။ တော်ပြီ၊ လုံးဝမတွေးတော့
ဘူး။ ခေနှင်းပြောသလိုပဲ အထင်ကရကမု မှူးအတွက် သင့်တော်
တဲ့ ရွေးချယ်မှုပါပဲလေ။

“မှူး”

“ဟင်”

မှူး နာမည်လေးကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ခေါ်လိုက်သံကြောင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမိုးဒေါ် ဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်
ဖိတ်လေးတွေ အမှတ်မထင် တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားရပြီး ထိုအပေါ်
ရိပ်လေးတွေ မှူးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဆီ မဖုံးမိနိုင် ကူးစက်မလာအောင်
သတိနှင့် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

“လာလေ ကိုယ်တို့တစ်ခုခုစားရင်း စကားနည်းနည်း
ပြောကြရအောင်”

“ဟို...ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“လာပါကွာ”

ဦးမိုးဒေါ်က စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် မှူးလက်လေးအား
ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်စေသည်။

“မှူးကို အဲဒီလို နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်ပါနဲ့ ဦးမိုးဒေါ်”

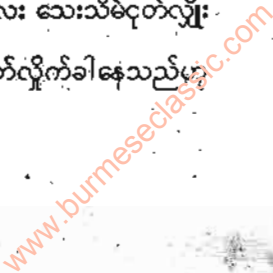
ဒေါ်သဖြစ်ဖြစ်နှင့် မကျေမနပ်လေး ပြောမိလိုက်လေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ အထင်ကရကလည်း မှူးအပေါ် ပိုင်စိုး
ပိုင်နင်း ဆက်ဆံနေတတ်လေ၏။ တွေ့ဆုံကြတာ ဘာမှမကြာသေး
ဘူး မဟုတ်လား။

လူရှင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မှူးက
ဆော့ နှေးကွေးတဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေနှင့် အသက်မဲ့သလို လှမ်း
လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဘာစားမလဲ မှူး”

“မင်းလည်း မနက်စာ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား”

မှူးကိုယ်လေး ပူနှေးပြီး တုန်ရီမောဟိုက်ချင်လာနေရသည်။
ဒီရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ မှူးခန္ဓာကိုယ်လေး သေးသိမ်ငုတ်လျှိုး
နေပြီး နှလုံးသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ်လှိုက်ခါနေသည်ဟာ

ထင်မိသည်။

“မိုး”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်တာဝန်တွေ လက်မခံရတာလဲ ဆိုတာ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ”

မိုးကသာ ဦးလို့ခေါ်နေပေမယ့် ဦးမိုးဒေဝါက အထင်ကရ ထက်ပင် နုပျိုချောမောနေသေးသည်ဟု မိုး တွေးမိနေလေသည်။ ဦးဟာ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပါပဲလေ။ ဒီလောက်ချောမောနုပျို ပြီး ဒီလောက်ချမ်းသာပြည့်စုံနေတဲ့ ဦးအိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲပြီး အထီးကျန်နေတယ်ဆိုတာ ဦးရဲ့ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ လေ။

“ကိုယ် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိ တယ်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟင်”

မိုး သိထားပြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် အဖြစ်မှန်တွေ

ဒါလားဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားရလေသည်။

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးက တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသွား ဒါပြီ၊ အဲဒါ အမှန်ပါပဲ မိုးရယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဦးမိုးဒေဝါ၊ မိုးက ဘဝ တစ်ခုကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး အရှုပ်အထွေးကင်းကင်းနဲ့ ဖြတ်သန်းချင် တာပါ။ မိုး ငွေကြေးမချမ်းသာချင်နေပါစေ ဘဝလေးကို ဖြူစင် ချင်ပါတယ်၊ အဲဒါ မိုးရင်ထဲက ခိုင်မာတဲ့ဆန္ဒတွေပါနော်”

အသံတိမ်တိမ်လေးတွေ ထွက်ပေါ်မလာအောင်တော့ မိုး ထွေးစားဟန်ဆောင်နေရလေသည်။ ဦးနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မိုး တုန်ရီလိုက်မော့စွာ ခံစားနေတာပါပဲ။

“ကိုယ်လည်း မိုးကို စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ နေစေ ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် မေ့ပျောက်ပစ်လို့ မရဘူး၊ မိုး ဒုက္ခအခက်အခဲတွေ ဘယ်လိုဖြေရှင်းနေလဲလို့ တွေးမိနေတယ်”

“မိုးကို မသနားပါနဲ့၊ မိုး အစွမ်းအစနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင် ခဲ့ပါတယ် ဦး”

ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မာနတွေကို သူ့စိတ်
တွေထဲမှာ အထင်ကြီးလေးစား နှစ်သက်နေမိသည်။ မင်း
ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ်သိနေပါတယ်။
ကိုယ်တို့လို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြားယောင်း
မြို့ရွယ်မှုမရှိတာ ကိုယ်နှစ်သက်တယ်။ မြတ်နိုးတဲ့အထိ တိုးဝင်
စူးနစ်အောင် ချစ်သွားတာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပါပဲ ယုံတဲ
ချယ်မှူးထင်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကြည်း
ကြေကွဲစရာတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ ဇနီးကြောင့် အရှက်
သိက္ခာတွေ ကင်းမဲ့ပြီး ဘဝမှာ အထီးကျန်နေခဲ့ရတယ်လေ”

မိုးဒေဝါကတော့ ချယ်မှူးထင်လို ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ခေယယ ရှင်းပြနေ
မိတာကိုပဲ သူကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ အံ့ဩနေလေ
သည်။ သော်တာနှင့် ကွာရှင်းပြီး မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်း
ဆုံး နေလာခဲ့မိ၏။ သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ်ထက် နာကျင်

ကြေကွဲမှုတွေသာ ပြည့်နှက်နေလေသည်။

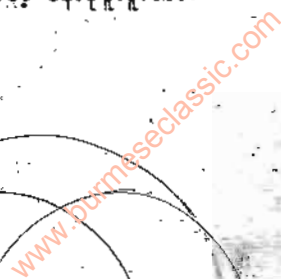
“မှူးရယ်... ဦးအနားမှာ နေပေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့ဆက်ရ
အသို အချိန်လေးတွေကို အပျော်တွေနဲ့ ကုန်ဆုံးချင်တယ်ကွာ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဦးမိုးဒေဝါ၊ မှူးကို ဒုက္ခရောက်အောင်
ဆောင်ပါနဲ့နော်၊ နောက်ပြီး မှူး ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက
တော့ မှူးမှာ ချစ်သူရှိနေတာပါပဲ”

“ဘာကွ”

“မှူးကို ထပ်ပြီးမပတ်သက်ချင်ပါနဲ့တော့၊ ဦးအနားမှာ
လည်း မှူး မနေပေးနိုင်ပါဘူး၊ မှူးက သက်မဲ့အရပ် မဟုတ်ပါဘူး၊
သူ့လောကကြီးထဲက လူသားတစ်ယောက်ပဲ”

မှူးအသံလေးတွေ တုန်ရီလှိုက်ခါနေတာ သူ သတိထားမိ
ထိတ်လေသည်။ မင်း ဟန်ဆောင်နေတာပါ မှူးရယ်၊ မင်းမျက်ဝန်း
တွေက ရီဝေကြေကွဲနေပါတယ်။ မင်းမှာ ချစ်သူရှိတာ မဖြစ်နိုင်
ပါဘူးကွာ၊ မင်းက အရမ်းဖြူစင်ပြီး သန့်စင်တဲ့ ပန်းငုံဖူးဖူးလေး
တစ်ဖွင့်ပါ။

“မင်းကို ကိုယ်က ချစ်သူတစ်ယောက်လို သတ်သတ်ဆက်ဆံချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ မိတ်ဆက်ပေးတာပဲ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပါကွ”

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ ခပ်ပြုံးပြုံးစိတ်ကြည့်တော့ ရှက်သွေးလေးတွေ လက်လက်ခါနေသည့် ပန်းလေးပေါ်မှာ ပန်းသွေးရောင်က သိသိသာသာ စိုလူးနေသည်။

“မင်းမှာ အစ်ကိုရှိလား ချယ်မိုးထင်”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆို ခုအချိန်ကစပြီး မင်းက ညီမလေးပဲ၊ ကိုယ်မွေးစားလိုက်ပြီ၊ ဒါဆိုရပြီလား”

“ဟို...ဟို...မိုးလေ မိုး”

“မိုးကို ဘယ်သူမှ နေ့စေ့တောင် မကြည့်စေရပါဘူး ညီမလေးတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်သလို ကိုယ် စောင့်ရှောက်ပါရစေမှာ”

မိုး ဘာဖြစ်လို့များ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ငြိမ်သက်နေတာလဲ။ အပြတ်သားဆုံး ငြင်းဆန်လိုက်ရမှာပါလေ။
“အင်းကရ သိသွားရင် ဘာပြောမလဲ။ ငွေမက်ပြီး ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး မိုးနှလုံးသားတွေက ဦးမိုးဒေဝါအပေါ် ချစ်မိနေတာပဲ။ ငြင်းဆန်နိုင်တဲ့အင်အားတွေ မရှိတော့အောင် သွေးရလို့ပါနော်။”

“မိုး”

“ဟင်”

“ညီမလေး စားတော့နော်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ညီမလေးရဲ့ အိပ်စက်မှုပုံစံနဲ့ အားလုံး ကိုယ်ဖြည့်စွမ်းပေးတော့မယ်”

“ဟို...ဟို ဦး ကျွန်မလေ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူးနော်၊

အိပ်ပါ။ တကယ်ပဲ ဘာမှမလိုတာပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်း ဝေနှင်းက သုံးလလောက် နားရတယ်၊

အလုပ်ကိစ္စ အဆင်မပြေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းအတွက် အလုပ်ကိစ္စကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ကိုယ်က

မင်းကို ခဏလေး ငွေချေးပေးထားတယ်လို့ သဘောထားလို့
နော်”

မိုး ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေး
ဆီမှ အသံတွေက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါ
အမိန့်အာဏာတွေကို အလိုလိုနာခံနေမိလျက်သား ဖြစ်နေရ
အသက်ကင်းခဲ့နေသလိုပါပဲလေ။ အသိဉာဏ်တွေ ဘယ်ရောက်
ပြီလဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ အင်အားတွေ ပြည့်သွားသလို ဖြစ်သွား
သည်။

ဘဝန်း (၁၁)

ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ မိုးတို့က ရှေးဘဝက ရေစက်တွေ ရှိနေကြတဲ့
သူတွေလားဟင်။ မိုး နှလုံးသားတွေက ဦးမိုးဒေဝါအပေါ်
ထိပ်ညှုတ်စွာ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေမိလေသည်။ မိုးရဲ့ လိုအပ်ချက်
တွေကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့၏။ မိုးနေဖို့ တိုက်ခန်း
ဆစ်ခန်း ပေးအပ်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ပေးခဲ့၏။ လိုအပ်တဲ့
အလုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးရောပါပဲ ပေးနေလေသည်။

“ဓနင်းရယ် ...ဦးက မိုးကို စောင့်ရှောက်တာပါဟယ်၊
နှစ်သူတွေမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မိုး...ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ လိုအပ်သလောက်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

“အင်းပါလာ”

“မိုး”

“ဟင်”

“ရှင်”

“အထင်ကရက မိုးကို လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုနေတယ်
ဝေနှင်း”

ဦးမိုးဒေဝါနှင့် စိတ်ပူပင်သောက ရောက်နေမည်စိုး၍
အထင်ကရဘက် လှည့်ပေးထားလိုက်လေသည်။ မိုး စိတ်မလုံစွာ
ဖြင့် ဝေနှင်းအနားမှ ထွက်လာ၏။ ဦးရယ် မိုး ဘာဖြစ်သွားလဲ
မသိတော့ပါဘူး။ အထင်ကရထက် မိုးက ဦးကို သတိရတမ်းတ
နေမိတာပါ။ ဦးရဲ့ဆန္ဒတွေအတိုင်းမဲ မိုး နေချင်မိလာရတယ်။ ဦးထေ
တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို လက်ခံဖို့ ဝေနှင်းကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ
ဟင်။ ဝေနှင်းသိသွားရင် လက်မခံမှာတော့ သေချာတယ်။

မိုး အိပ်ခန်းလေးထဲ ရောက်တော့ မိုးကိုပေးထားတဲ့
လက်ကိုင်ဖုန်းလေးဆီမှ ဘဲလ်သံလေး မြည်လာလေသည်။ ဝေနှင်း

သွားမလားလို့ စိတ်ပူပြီး ခပ်မြန်မြန်လေး နားထောင်လိုက်ရ၏။

“မိုး”

“ဟင်...ဦး”

“မနက်ကျရင် မိုးကို ကိုယ်လာကြိုမယ်နော်၊ မိုးအတွက်
ထိပ်စိစဉ်ထားတာတွေ ပြမလို့”

“ဟို...ဦး”

“ငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မိုးလေးရယ်၊ ကိုယ် ညီမလေး
အိမ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးတာပါ”

မိုး စောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား
လေသည်။ အင်းလေ...ဦးက အိမ်ထောင်ရှင်ဆိုပေမယ့် တရားဝင်
အိမ်ထောင်ပြုတ်စဲထားပြီးသားပဲဟာ သမီးလေးဆိုတာကရော မိုးကို
ထိပ်စိပျံ့မလား။ ပြီးတော့ ဦးရဲ့အမေ။ အထင်ကရကို ရွေးချယ်တာ
က သင့်တော်မယ်ထင်ပါရဲ့နော်။

“တို့ဖေဖေက တို့အိမ်ထောင်ဖက်အတွက် တို့ဆန္ဒတွေ
အတိုင်းမဲ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားပါတယ်၊ မိုးကို တို့ ဖေဖေ

တွေပေးမယ်လေ”

မိုး ဘာမှမစဉ်းစားချင်တော့ပါဘူး။ မိုး လျှောက်လှေ့
မယ့် ဘဝလမ်းက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအနှောင့်အယှက် အဟန့်
အတား အဖုအထစ်တွေ ကန့်လန့်ကာဆီးနေရတာလဲဟင်။

“မိုး”

“မိုး”

“ရှင်”

“အသံလေး တိတ်သွားလို့ ကိုယ်အရမ်းလန့်သွားတာပဲ
ကွာ၊ မဟုတ်ကောင်မလေး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မနက်ဖြန်
ဦးလာကြိုမယ်နော်၊ အိုကေ”

ဦးမိုးဒေဝါက ဖုန်းချသွားပေမယ့် မိုးကတော့ ဖုန်းပိတ်ခိုက်
မေ့လျော့ပြီး ငိုငင်တွေနေမိလေသည်။ ဝေနှင်းကိုတော့ ပြောပြရမယ်
တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားလို့မှ မရတာပဲ။ မိုးက ဝေနှင်းအတွက်
လည်း ထည့်စဉ်းစားတာပဲလေ။

မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဦးမိုးဒေဝါ ပေးတာတွေ မိုး လက်ခံ

တော့မယ်။ မိုး စိတ်ဆန္ဒတွေကလည်း မငြင်းဆန်လိုတော့ပေ။
ဦးအပေါ် မိုး သံယောဇဉ်တွယ်ငြိသွားရလေသည်။ ဝေနှင်းကိုတော့
အသိပေးရမယ်။ မိုး ရှောင်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ မသိအောင်လည်း
မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဝေနှင်းကလည်း မိုးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း
တာပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်ကို တင်းပြီး ဝေနှင်းဆီ ဖြန့်လာခဲ့သည်။

“ဝေနှင်း အိပ်ပြီလားဟင်”

“ဟင်...မိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်နှာကတစ်မျိုးပဲ၊ ဘာ
ပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ပြောလေ”

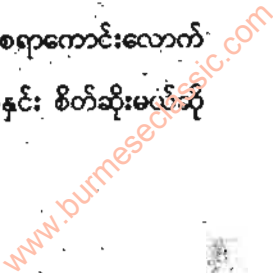
“ကိုယ် ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိတယ် ဝေနှင်း”

“ဪ”

“ကျုပ် မနက်ဖြန် ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ထောက်ပံ့ကူညီတာတွေ
ကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ”

“ဘာ”

ဝေနှင်း မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်
အောင် ဝင်းဝင်းတောက်သွားလေသည်။ ဝေနှင်း စိတ်ဆိုးမယ်ဆို

တာ မှုံး တွေးပြီးသားပါလေ။

“ရှင်ရူးနေလား...အဲဒီဦးမိုးဒေဝါဆိုတဲ့ လူကြီးဆီက အထောက်အပံ့ကို ယူလိုက်ရင် ရှင်ဘာဖြစ်သွားမလဲ သိရဲ့လား၊ ငွေကြေးကြောင့်တော့ ရှင်ဘဝကို မစတေးပါနဲ့မှုံး၊ ဘာလဲ ကျုပ် ကြောင့်လား၊ မလိုဘူးနော် ရှင်ဆုံးဖြတ်တာ ရှင်အတွက်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ရှင်က အချောင်ချမ်းသာချင်တာ မဟုတ်လား”

ဝေနှင်းစကားတွေက မှုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲသို့ စူးနှစ် တိုးဝင် နာကျင်မှုတွေ ပြင်းပြစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ငွေကြေး ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အချောင်ချမ်းသာချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် ဦးမိုးဒေဝါကို ချစ်မိသွားလို့ပါနော်။

“ကျုပ်လက်မခံဘူးနော် မှုံး၊ မရှိရင် တောင်းစားတာက ဂုဏ်ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ့်သွေးသားနဲ့ ရင်းနှီးပြီး”

“တော်ပါတော့ကွာ”

မှုံး လှည့်ထွက်သွားမည်ဟန် ပြင်လိုက်တော့ ဝေနှင်းက တားလေသည်။

“ခဏနေဦး မှုံး”

“ဘာပြောမလို့လဲ ဝေနှင်း၊ ဘာမှမကြားချင်တော့လို့ပါ”

“ရှင်ကို အထင်ကရက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ဆို တာ အမှန်ပဲလား”

“အင်း”

“ဒါဆို”

အထင်ကရလည်း ချမ်းသာတာပဲလို့ ရှင်ပြောမလို့မဟုတ် သေး ဝေနှင်း။ အသက်အရွယ်အတူတူချင်း သင့်တော်တာပဲလို့ ပြောမှာမဟုတ်လား။ မမိုက်မဲချင်ပါနဲ့လို့ သတိပေးစကားတွေ ပြောမှာမဟုတ်လား။

“ဦးကို ကျုပ် ချစ်မိသွားလို့ပါ ဝေနှင်းရယ်”

ထိုစကားတွေကလွဲပြီး ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို မှုံး ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မှုံး မငိုဘူး၊ နောင်တလည်း မရချင်ပါဘူး။ ရင်ဆိုင်တော့မယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဦးမိုးဒေဝါကို ခန္တနဲ့လွတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဝေနှင်းက မှူးအား စကားမပြောပေ။
သူမအတွက် မှူး စီစဉ်ပေးတဲ့ မနက်စာကိုလည်း မစားပေ။

“ကျုပ်ကို နားလည်ပေးပါ။ နားလည်ပေးစမ်းပါ ဝေနှင်း
ရယ်”

“မင်း ဒီကနေထွက်သွားပါတော့ ချယ်မှူးထင်၊ ကျုပ်
လည်း ရွာပြန်နေဦးမယ်၊ ညနေကျရင် ကျုပ်အင်္ဂါ လာခေါ်လိမ့်
မယ်၊ လိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဝေနှင်းရယ်”

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက မှူးကို စွန့်ခွာသွားလေသည်။
အင်္ဂါခေါ်တဲ့နောက် ဝေနှင်း လိုက်သွားခဲ့၏။ မှူး ရင်ထဲမှာ စိတ်
ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေက အတိုင်းအဆမရှိတော့။

“မှူး”

“ဟင်”

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ မှူးရယ်၊ ကိုယ့်ကို မှူး ချစ်တယ်
မဟုတ်လားကွာ”

“ဦး”

“ဟာ... ဦးလို့မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်က ဒီလောက်
ကြီး အသက်မကြီးသေးပါဘူး”

တကယ်တော့ ဦးမိုးဒေဝါက မှူးရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး
အရွယ်လောက်ပါပဲလေ။ ပြောင်းလဲခေါ်ဖို့အတွက် အတော်လေး
တွန့်ဆုတ်နေမိလေသည်။

“မှူး ဒီလိုတန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အဆောင်အယောင်မစ္စည်း
တွေကို လက်မခံပါရစေနဲ့နော်၊ ဝေနှင်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းလေးကိုပဲ
ငှားနေပါမယ်၊ ဦးကို မှူး ချစ်မိတာ ငွေကြေးတွေ အဆောင်အယောင်
တွေမပါချင်လို့ပါ”

“မှူးရယ်”

မှူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေကို သူနှစ်
သက်မြတ်နိုးစွာဖြင့် မှူးကိုယ်လုံးလေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့
ဖက်ထားမိလေတော့သည်။ သူမက အထိတ်တလန့်နှင့် ရုန်းဖယ်
နေလေ၏။ ရုန်းလေ လွတ်ထွက်မသွားစေရန် သူ့လက်တွေက

တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်သိုင်းဖက်ထားမိလေ ဖြစ်ရလေသည်။

“ဦး...မိုးကို လွတ်ပါနော်၊ မိုး ကြောက်တယ်၊ အိဒီလို မလုပ်ပါနဲ့နော်”

တုန်တုန်ရီရီ လှိုက်လှိုက်ခါခါ အသံလေးတွေနှင့် တောင်းပန်ခယနေလေသည်။ သူကတော့ မလွတ်ပေ။ လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်စွာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းလေး ပွေဖက်ထားလေသည်။

“မိုး ဘာကိုကြောက်နေတာလဲကွာ၊ ကိုယ်က လူလွတ်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်အမေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေးနဲ့လည်း ရင်းနှီးအောင်တွေ့ပေးမယ်လေ၊ ကိုယ့်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးသားပါ”

မိုး နားလည်သဘောပေါက်စေရန် သူ တတွတ်တွတ်ရှင်းပြမိလေသည်။ မိုးကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်။ မိုး စိတ်အားမငယ်စေရပါဘူး။ အရှက်သိက္ခာတွေ မခွဲစေရပါဘူးကွာ။

“ကိုယ့်ကိုယ့်စမ်းပါ မိုး၊ မင်းလေးရှေ့ကနေ ကိုယ် မားမား ခော်မတ် ရပ်တည်ပေးမှာပါကွာ၊ မိုးကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ ခြိတ်နိုးတယ်၊ မိုးဟာ ကိုယ် အသေအချာလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး ခါပဲ”

မိုး ကိုယ်လုံးလေးက အင်အားမဲ့သလို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြုလဲ ကျလာလေသည်။ ပျော့ခွေခွေ ကိုယ်လုံးလေးအား သူ့ရဲ့ သန်ဓာတ် လက်တွေက ထွေးပွေထား၏။ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်သို့ အနမ်းဖွင့်လေး ကြွေကျ သွားရလေသည်။ မိုးလက်လေးတွေကလည်း သူ့အား ရစ်ပတ် ဆုတ်သိုင်းကာ အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်လာရလေသည်။

“မိုး ဘာမှမကြောက်နဲ့လေ၊ စိုးရိမ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး၊ မိုးကို လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ်အမြန်ဆုံး ကြိုးစားအကောင်အထည်ဖော်ပါ့မယ်ကွာနော်”

ချစ်သူလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေမိလေသည်။ သူ့နလုံး သားတွေထဲမှာ စူးနစ်အောင် ချစ်မိသွားရတဲ့ မိန်းကလေးက ချယ်

မိုးထင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

“ကိုယ့်သမီးလေးအတွက်လည်း ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ မိုးထင် ချစ်သွားမှာပါ။ ကလေးပဲရှိသေးတော့ မိုးအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ် သွားမှာပါပဲလေ”

သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေမှာ မိုး နစ်မျောစီးပါသွားကာ အရာ အားလုံး မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပေ။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ စေ့ညှိရာ တစ်ခုပါပဲလေ။ အသိတရားတွေနှင့် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ မိုးလေးရယ် ကိုယ်လည်း မိုးလေးကို နှလုံး သားတွေထဲအထိ စူးနစ်ပြီး ချစ်မိသွားတာအမှန်ပါပဲကွာ။ မိုးလေး ကိုယ့်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နာကျင်မသွားရလေအောင် ကိုယ် အစွမ်းကုန် အကာအကွယ်ပေးသွားမှာပါ။ မိုးကိုယ်လေးထီ သူ့လက်တွေနှင့် တင်းကြပ်စွာ ရစ်သိုင်းပွေဖက်ထားကာ လှပနေစေ မွတ်ဝင်းဖန်နေတဲ့ မျက်နှာလေးအနံ့သို့ ညင်သာဖွဲ့ရွှေသော အနမ်းနိုး ပေါက်လေးတွေ ကြွေကျနေလေသည်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ဘဝလေးအား သူ ကြမ်းတမ်းရက်စက်စွာ ဖဲ့ခြွေမပစ်ရက်နိုင်။

အနီးကပ်ပြီးမားစွာဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပေးစွမ်း နေခဲ့မိမယ်။ မိုးကို ကိုယ်တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်မယ်။ ထိုထံ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမယ်။

“ဦး”

“ဟာကွာ...ကိုလို့ပဲခေါ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုလို့ခေါ်ပါ။ ကိုယ်နဲ့မိုးက ဦးလေးနဲ့တူမအရွယ်မှ မဟုတ်တာပဲ”

“မိုး မခေါ်ရဲပါဘူး၊ ဦးလို့ပဲခေါ်ရတာ စိတ်လုံပါတယ်။ ဟိုလေ လောလောဆယ်တော့ မိုး ဝေနှင်းအခန်းမှာပဲ နေပါရမယ်”

“မရဘူးကွာ...ကိုယ်ဝယ်ပေးထားတဲ့ အခန်းမှာပဲ နေရမယ်။ မိုး ဘာမှစိတ်မသန့်စရာမရှိပါဘူးကွာ နေစမ်းပါ။ ကိုယ် ကြာခင် မိုးကိုလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်။ မိုးက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“မကြာခင် မိုးက ကိုယ့်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တရားဝင်

ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာပဲဟာ”

“မိုး ဦးကိုရွေးချယ်တာ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကိုယ်သိပါတယ် မိုးရယ်”

မိုးနှင့် အဖော်ရစေ့ရန်အတွက် အိမ်ဖော်အင်္ကျီတစ်
ယောက် ထားလေသည်။ မိုးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ခံနိုင်
ပေးထား၏။ မိုးကို မျက်နှာမငယ်စေလိုပေ။ အစစအရာရာ ပြည့်
စေရန် အကောင်းဆုံးတွေပဲ လုပ်ဆောင်ပေးထားခဲ့လေသည်။

ဘဝန်း (၁၂)

“သားကို မေမေပြောစရာရှိနေတယ်လေ၊ သား အလုပ်
တွေပဲနေလို့ မေမေ မပြောရတာ၊ အခုတော့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး
ကွယ်”

“မေမေကိုလည်း ပြောစရာရှိတယ်၊ သားလည်း အေး
အေးဆေးဆေး တွေ့ချင်နေတာပါ”

“အတော်ပဲပေါ့ကွယ်”

“သမီးလေးရော”

“သူ့အမေခေါ်သွားတယ်လေ”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်လိုက်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ သော်တာက ခေါ်နေကြပေမယ့်
မင်းတို့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာတောင် သမီးလေးကို နှစ်ယောက်အတူ
အုပ်ထိန်းခွင့် သဘောတူထားရတာပဲ”

သော်တာနှင့် အကင်းရှင်းဆုံးနေထိုင်ဖို့ မိုးဒေါပါ ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေသည်။ မိုးကိုပဲ လက်ထပ်မယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့
ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း တည်ဆောက်ရမယ်။ နှုတ်
ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ သူ့ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ရွေးချယ်ရမယ်။ မေမေကတော့ လူကြီးမိဘတွေ စီစဉ်တဲ့ မိန်းက
လေးကို လက်ထပ်ရပြီး အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေ ဖြစ်ရ
ဒီတစ်ခါတော့ သားဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရွေးချယ်ပါတဲ့။

“သား”

“ပြောပါ မေမေ”

“မေမေပြောချင်တာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ
မြေးလေးမျက်နှာကိုထောက်ထားပြီး သော်တာကို ပြန်ပေါင်းဖို့
ကွယ်”

“ဗျာ”

မြေးမျက်နှာနှင့် မေမေက သော်တာနှင့် ပြန်ပေါင်းစေချင်
တာ ကြာပါပြီ။ သူကတော့ လက်မခံနိုင်ပေ။ သူ့ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သော်တာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါ
ဘူး မေမေ”

“သော်တာ လိမ္မာနေပါပြီကွယ်၊ မြေးလေးအတွက် မိခင်
အရင်းကပဲ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်ကတော့ ချွေးမသော်တာရဲ့ အမူအကျင့်
တွေကို မနှစ်သက်ပေမယ့် လိမ်လိမ်မာမာနေပါတော့မယ်ဆိုတော့
မြေးမလေးမျက်နှာနဲ့ သားကို ပြန်ပေါင်းစေချင်မိလေသည်။ မြေးမ
လေးဖြစ်၍ မိထွေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မသင့်မြတ်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။

“သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ မိထွေးနဲ့ မသင့်မြတ်နိုင်ဘူး
ကွယ်၊ အမေအရင်းပဲ ကောင်းတယ်သား”

“သား လက်မခံနိုင်ဘူး မေမေ၊ သော်တာကို မပေါင်း

နိုင်တော့ဘူး၊ သား ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနေပါပြီ”

“ဟင်”

“ချယ်မှုံးထင်တဲ့၊ အရမ်းရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ သားကိုလည်း ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ မဝတ် သက်ဘဲ နှလုံးသားတွေထဲက ချစ်တာပါ”

“ကောင်မလေးက သားနဲ့တော့ အသက်အရွယ်ကွာမယ် ထင်တယ်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ပါ မေမေ”

“မဖြစ်ဘူး သား၊ မေမေ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ငယ်လွန်း တယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ မြေးလေးအပေါ်လည်း သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မှုံးကိုတွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ မေမေ၊ သမီးနဲ့လည်း ရင်းနှီး အောင် တွေပေးချင်တယ်၊ သမီးလေးက ငယ်တော့ မိထွေးတွေ ဘာတွေလည်း မသိပါဘူး၊ မှုံးနဲ့ ရင်းနှီးသွားမှာပါ”

“မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်၊ ငယ်ရယ်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်က သားဘဝကို သာယာစိုပြေအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မှုံးကို သားချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးပါ မေမေ”

သော်တာနှင့် သမီးလေး ပြန်ရောက်လာ၍ ဆွေးနွေးနေ သော စကားတွေ ရပ်သွားရလေသည်။

“မောင် ပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ အတော်ပဲကွာ သော်တာတို့ပဲ မိသားစုအပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်”

သော်တာက ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသား ယောကျ်ား တစ်ယောက်အား အရင်ကအတိုင်း ပြောဆိုနေလေသည်။ မင်း အန်ဆောင်မာယာများနေတာပဲ သော်တာ။ နေချင်တိုင်းနေ၊ ပျော်ချင် တိုင်းပျော်ပြီး ဘာမှမရှိတော့မှ သမီးအနားကပ်တာပါ။ ကိုယ့်ကို မြဲတပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။

“ဟုတ်တယ်နော် ဒက်ဒီ၊ သမီးတို့ အပြင်ထွက်ကြမယ် မိသားစု စားကြမယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိနဲ့ အတူတူအပြင်ထွက်

ချင်တယ်”

သမီးက တောင်းဆိုတော့လည်း သူ့အတွက် ခက်နေထေ
သည်။ သော်တာနှင့် ပြန်ပြီးပတ်သက်လိုခြင်း မရှိတော့ပေ။

“မောင်”

“သော်တာ ကိုယ်”

“သမီးလေး စိတ်အားငယ်သွားပါ့မယ်နော်၊ သော်တာ
မှားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

သော်တာကတော့ မောင့်ကို ပြန်၍ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစား
ရမှာပဲဖြစ်သည်။ လက်လွတ်မခံနိုင်တော့။ သော်တာအတွက် ပြန်၍
အဖတ်ဆယ်နိုင်ရန် မောင့်ကိုပြန်ပေါင်းမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား
ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ အရည်အချင်းတွေပြည့်နေတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ သော်တာ မဖြစ်မနေ ပြန်ပေါင်းထုတ်
နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်လေသည်။

“လာပါမောင်ရယ်၊ သော်တာတို့ မိသားစု အရင်ကလိုပဲ
ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်နေကြရအောင်ပါ၊ သမီးလေး မျက်နှာလည်း

ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သော်တာ လိမ္မာပါတော့မယ်”

သော်တာက သူ့လက်မောင်းတွေကို ချိတ်လိုက်တော့
သူ အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ချစ်
မြတ်နိုးနေမိတာက ချယ်မှုံးထင်ပဲ။ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ မှုံးကိုပဲ
သူ ထာဝရလက်တွဲဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီးပြီ။

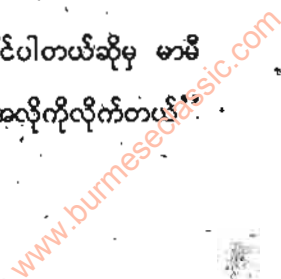
“သော်တာ”

“မောင်”

“ကိုယ် မအားသေးဘူး၊ နောက်မှပဲ သွားမယ်နော်၊ သမီး
လေး အခု ဒက်ဒီမအားသေးလို့ပါ”

သမီးရှေ့မှာ သော်တာကို ဘာမှမပြောချင်ပေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့
သမီးလေး စိတ်တွေကိုလည်း နာကြည်းမှုတွေ မရောက်စေလိုခဲ့။
သော်တာကတော့ အခွင့်အရေးသမားပဲ။ မင်း ငါ့ကို ပြန်ကပ်ဖို့
နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားတော့မှာမဟုတ်လား။

“ဒက်ဒီကလည်း မိသားစုသွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ မာမီ
လည်းအားနေတာပဲဟာ၊ မာမီတောင် သမီးအလိုကိုလိုက်တယ်”

သော်တာနှင့်ပတ်သက်တဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေကို မေမေရော သူပါ မပြောဖြစ်ကြ။ သမီးနှလုံးသား နုနုလေးကို အရောင်မဆိုးချင်ကြ၍ ဖြစ်လေသည်။ ပြောတော့ရော သမီးက ဘာမှားလည်မှာလဲ။ အခုတလော သော်တာက သမီးအဖူးကပ်လွန်း နေ၏။

“သွားမယ် ဒက်ဒီရာ၊ မရဘူး ယုစနသွားချင်တယ်၊ မိသားစုသုံးယောက် သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ မရဘူး သွားမယ်”

“သမီး”

သူလေသံတွေက တင်းမာသွား၍ မေမေက အထိတ်တ လန့်နှင့် မော့ကြည့်သည်။ ချွေးမသဘောထားကို မနှစ်သက်ပေ မယ့် မြေးလေးကိုလည်း မိတ္တူလက်ထဲ မအပ်လိုပေ။

“ဒက်ဒီမအားဘူး၊ နောက်နေ့မှ ဒက်ဒီလိုက်ပို့မယ်၊ လူကြီး က မသွားဆို မသွားရဘူးပဲ၊ အလိုလိုက်ထားလို့ မဆိုးရဘူး”

သော်တာအား ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ မှူးက မိတ္တူဆီပေမယ့် မိခင်ရင်း သော်တာလောက်

သမီးအပေါ် မရက်စက်နိုင်ဘူးဟု ထင်မိခဲ့၏။ ရိုးသားပြီး စိတ် သဘောထား နူးညံ့ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး။

“ဟင့်...အဟင့် သမီးသွားချင်တာကို မရဘူး၊ သွား မယ်”

သမီးက ခွတ်ပြောနေသဖြင့် သူ ဒေါသထွက်သွားရလေ သည်။

“သမီးဒက်ဒီ မသွားဘူးလို့ပြောထားပြီးပြီနော်၊ သွား အခန်းထဲဝင်တော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင် ဒက်ဒီက ရိုက်မှာ ချင်”

“အဟင့်...ဟင့်...အီး...အီး”

သမီးလေးငိုယိုပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“မောင်”

“သော်တာ မင်းပြန်ပါတော့၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စပြုနေတဲ့ ငါ့ဘဝကို မင်းလာပြီး မှန်တိုင်းတွေ ထန်လာအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့ သွား တောင်းပန်ပါတယ်”

“သော်တာ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ သမီးလေး ဣတ်နာကို ထောက်ထားပါဦးနော်၊ မိသားစုရှေ့ မောင့်ဘဝကိုရှေ့ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့ သော်တာ အစွမ်းကုန်ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ”

“တော်စမ်းပါ သော်တာ၊ မင်းကိုငါ မယုံကြည်တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ပြန်ပေါင်းဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘူး၊ မင်းကို အပြတ်သားဆုံး ပြောတာပဲ မင်းပြန်တော့”

သော်တာ ပြန်သွားတော့ မေမေက “ချယ်မှုံးထင်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖျောင်းဖျားချလေသည်။

“သော်တာနဲ့ပဲ ပြန်ပေါင်းပါသားရယ်၊ မြေးလေးအတွက် စဉ်းစားပေးပါ၊ မေမေကတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်တာ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အသိအမှတ်လည်း မပြုနိုင်ဘူး”

“သားကို ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြစ်ခွင့်ပြုပါ မေမေရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မှုံးက မေမေထင်ထားသလို မှုရိုးသားတဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးတောင် မရှိပါဘူး”

“မင်းဘာသိလို့လဲ မိုးဒေဝါ၊ မင်း မိန်းကလေးတွေ

အကြောင်း သိပ်မသိပါဘူး၊ သော်တာကတော့ မေမေတို့စိစဉ်လို့ ထား၊ အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲ သား တိုးဝင်မိသွားတာပဲ၊ သမီးလေးအတွက် သော်တာနဲ့ပဲ ပြန်ပေါင်းပါ၊ ဒါပဲ”

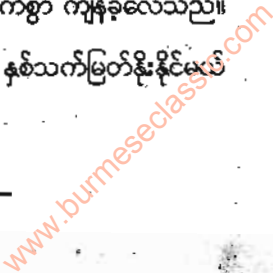
“မေမေ”

“မင်းက တစ်သက်လုံး လေသံမာမာနဲ့ မပြောဘူးခဲ့တဲ့ သမီးလေးကိုတောင် မင်း မာမာထန်ထန် ဆက်ဆံနေပြီပဲ၊ အခုထဲ က မိထွေးဘက်က ပါချင်နေတယ်”

“မေမေ”

“မိုးဒေဝါ မင်းမငယ်တော့ဘူး၊ မင်းအိမ်ထောင်ဘက် အတွက် မင်းရွေးချယ်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲ စဉ်းစားပါ၊ အသင့်တော်ဆုံးကတော့ သော်တာကို ပြန်စဉ်းစားပါ၊ သော်တာက လိမ္မာပါတော့မယ်လို့ ပြောနေပြီပဲ”

မေမေထွက်သွားတော့ သူ စိတ်ပျက်စွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ မှုံးကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သူ နှစ်သက်မြတ်နိုးနိုင်မလဲ

မထင်တော့။ သူ့အသက်အရွယ်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။
ကံကြမ္မာတွေက သူ့ဘက်မှာ ဘာဖြစ်လို့များ မရှိရတာလဲ။ သူတ
တော့ မှုံးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ လုံးဝမစွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်
မိလေသည်။

ဘခန်း (၁၃)

“မှုံး မင်းဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ထောက်ပံ့ပေးတမ်းတာတွေကို
ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာလဲ၊ မှုံးလိုအပ်တာတွေ တို့ဖြည့်စွမ်းပေးမယ်
လို့ ပြောထားပြီးပြီဟာ”

အထင်ကရ ရောက်လာတော့ မှုံး နည်းနည်းတော့
တုန်လှုပ်သလို မျက်နှာပူသွားမိသလိုလို ရှက်သွားမိသလိုလို
နိတ်တွေကိုတင်းပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“မှုံး”

“ဟင်”

“ဒီလိုတိုက်ခန်းတွေ၊ ဟမ်းဖုန်းတွေရဖို့များ”

“အထင်ကရနော် ရှင်နဲ့ကျုပ်က အခုမှ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြတာနော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါချင်ရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ မင်းက သူငယ်ချင်း ခေနှင်းတို့တောင် အရေးစိုက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ”

“အထင်ကရ”

မိုး ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်ပစ်ချင်လာမိလေသည်။ ဧည့်သည်ဆိုပြီး ဝင်လာတာ ဖြစ်၏။ အထင်ကရရဲ့ အပြောတွေက နှုတ်အား အထင်သေးနေတာတော့ မဟုတ်ပေ။ ယူကုံးမရဟန် ကြောင့် ဝမ်းနည်းရိပ်တွေနှင့် ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး”

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မိုး မင်းကို တို့အရမ်းနှမြောလို့ပါကွာ၊ ဦးမိုးဒေဝါထမိန်းမတွေ မက်မောစရာ ရုပ်ရည်တွေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှိပေမယ့် အန်တီသော်တာက အရမ်းဆိုးတယ်နော်”

“တော်ပြီ အထင်ကရ သူတို့က တရားဝင်ကွာရှင်းထားပြီးပြီဟာ၊ ကျုပ်စိတ်လုံတယ်”

“မရဘူး”

“ဘာ”

“မင်းကို အခုပဲခေါ်သွားရမယ်၊ မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ မင်းဘဝကို ဒီလိုရှုပ်ထွေးပွေလိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ မလျှောက်သွမ်းစေချင်ဘူး၊ မင်း တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အထင်ကရ ရှင် ရူးနေလား၊ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ပြန်သွားပါတော့၊ မိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“မရဘူး”

“ဘာ”

မိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ဦးမိုးဒေဝါ လက်ထဲ မအပ်နိုင်ပေ။ မိုးက ဖြူစင်ရိုးသားမှု အပြည့်ရှိနေတာ အထင်ကရ အသိဆုံးပဲ။ ဦးမိုးဒေဝါ ခင်ဗျားကြီး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလိုက်တာလဲ။ ထက်မခံနိုင်ဘူး။ မိုး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ ခင်ဗျားကြီး သတ္တိရှိရှိ

နဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

“မင်းကို ဦးမိုးဒေဝါက သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပြီး ပေါ်ပေါ် ထင်ထင် လက်ထပ်ယူမယ်ထင်နေလား ချယ်မိုးထင်၊ မင်းပဲ အရှင် ကွဲရမှာ၊ မရဘူး တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းဖြစ်ချင်နေတာတွေ တို့ဖြည့်စွမ်း ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်ပြန်တော့၊ မှုံး မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ မှုံးကို အခုလာပြီး အရှက်ခွဲနေတာလား အထင်ကရ၊ ဆက်ပြောနေ လည်း ဘာမှအကျိုးထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

မှုံး မင်းခေါင်းမာနေတာပဲ။ ဦးမိုးဒေဝါ ပေးဆပ်နိုင်တာ တွေ တို့ပေးဆပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံချင်တာလဲ။ မှုံးကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိလေသည်။ အလွန် အမင်း လှပချောမောပြီး ဖြူစင်လွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဦးမိုးဒေဝါ ဖြူဆွယ်ထားတာလား။

“မင်း...မင်းက ငွေမက်တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆို တာ တို့သိတယ်၊ မင်းနှလုံးသားထဲက အချစ်တွေကြောင့်လား

ဘာကြောင့်လဲ”

“အထင်ကရ ပြန်ပါတော့၊ မှုံး တောင်းပန်ပါတယ်၊ သိလိုအကြောင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမိုးဒေဝါကိုပဲ မှုံး လက်ထပ် မယ်”

“မှုံး”

“မအော်ပါနဲ့ အထင်ကရ၊ ဒါ မှုံးအခန်းနော်၊ မှုံးကို အရှက်ကွဲမှာစိုးရိမ်တယ်ဆိုပြီး လာအရှက်ခွဲနေတာလား”

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာနေတဲ့ မှုံးအား သူ့ဘယ်လိုမှ မှည်းဖျက်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အထင်ကရ သိလိုက်လေသည်။ ရင်ထဲ က နာကျင်သွားရ၏။ မဖြစ်ဘူး။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ လက်ထဲ အပါမခံ နိုင်ဘူး။

“ဦးမိုးဒေဝါကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ၊ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိနေလို့လား၊ နဲ့ တို့ဖြေရှင်းပေးရမလား ပြောစမ်းပါ”

အထင်ကရစိတ်တွေ ထိန် ချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို

ပေါက်ကွဲသွားရပြီး မှူး ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားမိလေသည်။

“အို...ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ်နော...ကျွတ်အရှင်စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားလို့ရမယ့် မိန်းကလေးထင်နေလား”

“မှူးရယ်...မင်းကို တို့သိပ်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ တို့ဖေဖေဆီခေါ်သွားပြီး မင်းကို တင့်တင့်တယ်တယ် တို့လက်ထပ်မှာပါ”

မှူး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ကပ်ထားမိလေသည်။ တသိမ့်သိမ့်ရွိုက်မငိုမိစေရန် ထိန်းချုပ်ထားနေရတာ အထင်ကရရယ် မှူး ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ မှူးကိုယ်မှူးတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဦးမိုးဒေါက်ကို မှူး အရမ်းချစ်မိနေတယ်။ သူ့အတွက် မှူး ဘယ်လိုမှ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုပဲ နှုတ်လက်ထပ်ပါရစေ။ ဘဝမှာ မတင့်တယ်မှန်း မှူး သိပေမယ့် နှုတ်လုံးသားတွေက သူ့ကိုပဲ မိုက်မဲစွာ ချစ်မြတ်နိုးမိနေလို့ပါ။

ဦးမိုးဒေါက်ကို မှူး ရွေးချယ်တာ ငွေကြေးကြောင့်၊ စည်းစိမ်ချစ်သော ဆွေကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်လေ။

“မှူး တို့ကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ၊ မှူး ပျော်ရွှင်စေရမှာပါ၊ အရာအားလုံး ပြည့်စုံစေရမှာပါ။ တို့က တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ တို့အန္တတွေ အလိုချင်ဆုံးအရာတွေကို တို့ဖေဖေက ငြင်းပယ်လှေ့မရှိဘဲ ပြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာပါပဲ”

အထင်ကရရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှ မှူး ရုန်းထွက်လိုက်မိလေသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မှူး ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပြင်နိုင်တော့ကြောင်း မှူး သိနေ၏။

“ပြန်ပါ အထင်ကရ၊ မှူးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ထပ်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ဒီမှာ မှူး တစ်ယောက်တည်းနေရတာပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးပြန်ပါ”

မှူး အခန်းထဲလှည့်ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။ အိမ်ဖော်အိန်းမကြီး ဒေါ်ချိုရဲ့ တောင်းပန်သံတွေနှင့် သူ့ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အသံတွေ ကြားနေရလေသည်။ အထင်ကရရဲ့ အပြုအမူတွေက

မှူး အတွက် ပူပင်သောကတွေနှင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေတာ မှူး သိပါတယ်လေ။ မှူးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မပြင်နိုင်တာတွေ တောင်းပန်ပါတယ် အထင်ကရရယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တွေကလည်း မှူးကို မုန်းတီးနာကြည်းနေ၏။

ကံကြမ္မာတွေကြောင့်ပဲလား မသိတော့ပါဘူး အထင်ကရရယ်။ ရှင်ကလည်း ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုနေတဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက တစ်ဦးတည်းသောသားပါနော်။ မှူးဘဝကို တင့်တယ်နိုင်မှာပါပဲ။

“ကိုယ့်ဘဝက မိဘသဘောတူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်လိုက်ရပြီး အဲဒီမိန်းမရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုတွေကို ခံလိုက်ရတာပါပဲ။ ကိုယ် အရမ်းကြေကွဲနာကျင်ရပြီး အမြဲတမ်း အထီးကျန်နေရတယ်။ မှူးကို တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီးမှ ကိုယ့်နှလုံးတွေထဲမှာ အချစ်တွေ စီးဆင်းလာရတယ်။ မှူးကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ထာဝရပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ နေ ထွက်ပြေးမသွားပါနဲ့နော် မှူးရယ်”

မှူးလည်း ဦးမိုးဒေဝါအပေါ် ကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ နှုတ်စွာချစ်မိနေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်နေမိ၏။ ဦးမိုးဒေဝါကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ ချစ်မိသွားရလဲဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ ရှေးဘဝက ရေစက်များ လားပဲ။

“မင်းကို ဦးမိုးဒေဝါက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လှည့်ရှင်ကြား လက်ထပ်မယ်ထင်လား။ အန်တီသော်တာက ကြမ်းတယ်။ မင်း အရှက်ကွဲရလိမ့်မယ်”

အထင်ကရရယ် မှူး ဘယ်လိုမှ နောက်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူးထင်တယ်။ ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းဖို့ သတ္တိတွေ ရှိနေသလိုပါပဲ။ မှူး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဖြည့်လျှံလာရသည်။

အခန်း (၁၄)

သူမလက်ကိုင်ဖုန်းလေးမှ တီးလုံးသံလေး ကြားရတော့ နိုး အပြေးအလွှား ဖွင့်ကြည့်မိလေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် မပါပဲ။ မနက်ထဲက မှူး မျှော်နေမိတာပါလေ။ ဒီနေ့ မှူး အလုပ်က ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အခန်းမှာ မှူးကိုယ်တိုင် မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင် ချွတ်ပြုတ်ထား၏။ ဦးကို မှူး အစွမ်းတွေပြချင်နေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ မှူးကတော့ အိမ်ရှင်မ ပီသ ချင်နေမိသည်။

“မှူးလား”

“အင်း...ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ဖုန်းကို မှူး မျှော်နေတာပါနော်”

“ဟာကွာ...တောင်းပန်ပါတယ် မှူးရယ်၊ ကိုယ် အိပ်ရာထဲ နောက်ကျသွားလို့ပါ။ အခုပဲလာတော့မယ်နော်၊ မှူး ခဏလေးပဲ စောင့်”

“အိုကေ”

မှူး အခန်းလေးကို ပြောင်လက်သပ်ရပ်နေအောင် နှိုးပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဒေါ်ချိုက ကိုယ်တိုင်မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာတောင် လက်မခံဘဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်နေခဲ့၏။ မကြာခင် မှူးက အိမ်ရှင်လေးဖြစ်တော့မှာပဲဟာ။ ယောက်ျားတွေက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့မိန်းကလေး အိမ်ရှင်မ ပီသတာကို သဘောကျနှစ်သက်မှာပဲလေ။ ဦးမိုးဒေဝါက အိမ်ထောင်ရေးသောကတွေ ခံစားခဲ့ရသူမို့ မှူး အစွမ်းကုန် ပြုစုယုယချင်လေသည်။

“မှူး အခန်းလေးက တကယ့်ကို သပ်ရပ်လှပနေတာပဲလားလားကွာ၊ ဒေါ်ချို အရမ်းတော်တယ်”

ဦးမိုးဒေဝါ ရောက်လာတော့ အခန်းလေးကို ချီးမွမ်းဆော်သည်။ မှူး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားရ၏။

“ဒေါ်ချိုလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မှူးလေးကိုယ်တိုင် လုပ်တာပါ။ ပြောလို့လည်း မရဘူး၊ ဟင်းတွေလည်း မှူးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ချက်ဖြုတ်ထားတာလေ၊ တကယ့်ကိုတော်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဒေါ်ချိုက ချီးမွမ်းစကားပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါ မှူး ကိုယ်လုံးလေးအား ရုတ်တရက် ဆွဲယူတာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထား၏။

“မှူးရယ်...မင်းနဲ့ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့များ နောက်ကျမှ တွေ့ခဲ့ရတာလဲ၊ ကိုယ်တို့ ဘာဖြစ်လို့များ ဖြူစင်တဲ့အဝလေးမှာ မတွေ့ခဲ့ရတာလဲကွာ”

မှူး ကိုယ်ခန္ဓာလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မသိမသာ ရုန်းဖယ်ရင်း လူးလွန်နေလေသည်။ မင်းကို ကိုယ် ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး မှူးရယ်။ မင်းလေးကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ ထိုယ် အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ကျော်လွှားသွားပါ့မယ်။

“မှူး”

“ဟင်”

“ကိုယ့် တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုပါရစေလား”

“နောက်နေပြန်ပါပြီနော်၊ ကျွန်မဆီမှာ ဘာများတောင်းဆို စရာရှိနေလို့လဲ”

ပြုံးရိပ်လေးတွေ ချိုချိုအိအိလေး တင်နေတဲ့ မှုံးရဲ့ နှုတ်ခမ်း သားလေးပေါ် သူ အားမလိုအားမရစွာ နမ်းရှိုက်မိနေလေသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ သူ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ရင်ထဲ စူးနှင့်စွာ ချစ်မြတ်နိုးမိရတာက မှုံးပါပဲ။

“ကိုယ့်ကို ဦးမိုးဒေဝါလို့ ခေါ်မယ့်အစား ကိုလို့ပဲ ခေါ်မ ချင်လို့ပါကွာ၊ အသက်အရွယ်ချင်းက ဦးတပ်ခေါ်ရလောက်တဲ့အထိ ကွာခြားမှုမရှိသေးဘူးလေ”

“မှုံး နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါနော်၊ ဦးမိုးဒေဝါ ပြောင်းခေါ်ရမှာ အရမ်းရှက်တယ်”

ချစ်သူမျက်နှာရှက်ရဲရဲလေးအား မြတ်နိုးစွာ သူ့လက်တွေ နှင့် ဆွဲယူမော့စေကာ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများအား ငေးစိုက်ကြည့်မိလေသည်။ မေမေ ဒီမိန်းကလေးက အရမ်းဖြူစင်

ပါတယ်ဗျာ။ မေမေ သေသေချာချာ မတွေ့ဘူးသေးပဲနဲ့များ ဘာဖြစ် လို့ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်လိုက်ရတာလဲ။

သူ့စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ မှုံး ခန္ဓာကိုယ် လေးအား တင်းကျပ်စွာ သူ့လက်တွေနှင့် ရစ်သိုင်းပွေ့ဖက်ထားမိ လေသည်။ သော်တာ၊ သမီးလေး၊ မေမေ အားလုံးကန့်ကွက်ကြ စွာပါပဲ။ သူ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်လာရ၏။ ကိုယ့် မှုံးကို ခန္ဓာနှုတ် နိုင်တော့ဘူး။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ကိုယ့် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်။

“ဦးမိုးဒေဝါရယ် မှုံးကို လွှတ်ပါဦးနော်၊ အသက်ရှူ လို့တောင် မရတော့ဘူး”

“မလွှတ်ဘူးကွာ...မင်း ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ကို အဘိုး ကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားနေရလား”

“ဟိုလေ...မှုံး...မှုံးက”

“မရဘူး...မှုံး ကိုလို့ပဲခေါ်ပါ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်သော ထတွေ့ မရောက်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ထ...ဒါဆို ကိုလို့ပဲခေါ်”

ဦးမိုးဒေဝါကို မှူး ကြီးမားတဲ့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ငြိတွယ်ရပြီး ချစ်မြတ်နိုးမိသွားရလေသည်။ မှူး မသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ရုပ်ရည်ကြောင့်လား။ အကြင်နာအယုယတွေကြောင့်လား။ ရှေးဘဝက ရေစက်တွေပဲလားဟင်။ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့တော့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး။ မှူးရဲ့ နုပျိုတဲ့နှလုံးသားကို ဖမ်းစားချုပ်ကိုင်လိုက်နိုင်တာ အကြောင်းရင်းက မှူးကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ကြင်နာယုယမယ့်သူ ကင်းမဲ့ပြီး အထီးကျန်နေခဲ့ရတော့ ကိုယ်ချင်းစာမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်နေသည်။

“ကိုလို့ပဲ ခေါ်ပါကွာနော်၊ ကိုယ့်ကို အင်အားတွေပေးစမ်းပါ။ နားလည်မှုတွေလည်း အပြည့်အဝပေးစမ်းပါကွာ”

မှူး ကိုယ်လုံးလေးကို ထပ်မံ၍ ပွေ့ဖက်ထားမိလေသည်။ ကလေးကလားနဲ့ ကြားလေသွေးရင်တောင် ဝေးမှာကြောက်နေမိသလိုပဲ မှူးရယ်။ ကိုယ်လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ပြောရရင်တော့ အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိသွားရတာပဲလေ။

“မှူးကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းမြတ်နိုးတယ်၊ အရမ်းလည်း ဝိုင်းဆိုင်ချင်တယ်၊ ခေါ်စမ်းပါ၊ ကိုလို့ အရမ်းလည်း ထြားချင်လို့ပါ”

“ကို”

“မှူးရယ်”

ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေက သူ့ရင်ထဲသို့ အတိုင်းအဆမရှိလောက်အောင် တိုးဝင်လာရပြီး မှူး ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းတင်းလေးချွေဖက်ထားကာ အနမ်းလေးတွေ ခြွေမိနေလေသည်။ မင်း ငွေတွေနည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ မက်မောတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အထီးကျန်မှုတွေ ခံစားမိလို့ပဲ။ မှူးကိုယ်လေး လှူးလှန်နေလေသည်။ ကိုယ်လည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် အကြင်နာအယုယတွေ ပေးမိနေ၏။ မင်းလည်း အထီးကျန်နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပဲမဟုတ်လား။

“ကို”

“ဟင်”

“မှူးတို့ မနက်စာ စားကြမယ်လေ၊ မှူး ချက်ထားတဲ့”

လက်ရာတွေနဲ့ ဧည့်ခံမှာနော် ထ”

“မိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ကိုယ့်သမီးလေးကို မှူးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် တွေ့ပေးချင်တယ်”

“အင်းလေ မှူးလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေးက မှူးကို လက်ခံပါ့မလားဟင်”

ကိုယ့်သမီးလေးကိုတော့ မှူး တွေ့ချင်နေမိလေသည်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

“နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမယ်နော် မှူး”

“အင်း”

“ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှူးနဲ့ လက်ထပ်စေဖို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်တို့နှစ်ဦး သဘောတူလက်ထပ်ထားကြမယ်”

“အို...အဲဒီလောက်ကြီး အလောတကြီး မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဇွန်၊ သမီးလေးရော ကိုမေမေရော ကျေနပ်သဘောတူတာ ကောင်းပါတယ်၊ မှူးကို အထင်သေးသွားစေနိုင်မယ့် အပြုအမူတွေအားလုံးနဲ့ ရှောင်ရှားချင်ပါတယ်”

“မှူးရယ်...မင်း ရိုးသားဖြူစင်လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်ချစ်ဗြတ်နိုးရပါတယ်”

“မှူးကို အားလုံးက လက်ခံမှ လက်ထပ်ပါ၊ မှူး စောင့်နေနိုင်ပါတယ်၊ သမီးလေးနဲ့လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေချင်ပါသေးသလေ”

“အိုကေ...ကိုယ် စီစဉ်မယ်၊ ကိုယ်နဲ့ တရားဝင်လက်မထိရသေးဘဲ မှူးဘဝလေးကို သန့်ရှင်းနေစေဖို့ ကိုယ်စောင့်ထိန်းမှာပါ မှူး၊ ကိုယ်တို့ တကယ့်ကို ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လောပွဲလေး ကျင်းပကြမယ်၊ မင်္ဂလာဦးညလေးကို တန်ဖိုးထားစေရအောင်နော်”

“အင်း”

မိုးဆိုတဲ့ နုပျိုလန်းဆန်းနေတဲ့ မိန်းမချောလေးကို မှည့်လေး တစ်စက်မျှ မစွန်းထင်းရအောင် ကိုယ်စောင့်ထိန်းမှာပါ။ မေမေ သမီးလေး လက်ခံနိုင်အောင် အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်းမှာ ကြိုးစားမယ်။

“ဘာမှ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ကိုရယ်။ မိုးတို့ အဆင်ပြေ သွားမှာပါနော်။ ကိုနဲ့ပတ်သက်တာတွေအားလုံး မိုး ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ တယ်”

“မိုးရယ်”

ကိုလက်ကိုဆွဲကာ မိုး မီးဖိုခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ လေသည်။ မိုးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ ကို အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်လို မိုး ကျွေးမွေးသည်။

“ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးက မိုးလိုမိန်းမဆို ပဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုစုယုယမှုပေးမယ့် မိန်းမပဲ”

တကယ့်ကို သာယာဖိုပြေသော အိမ်ထောင်စုလေးသဖွယ် သူခံစားမိနေလေသည်။ မိုးက ငယ်ရွယ်ပေမယ့် မိန်းမပီသလွန်း

မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထုတ်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး ဟုဆိုသည်။

သူနှင့် လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတာပဲ ထိုထက် ပိုဆိုင်မှာပါ မိုး၊ မင်းလေး မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး။ မိုးထက် သူ့ဘဝနဲ့ထာဝရ လက်တွဲဖော် ဖြစ်သည်။

“မိုး”

“ရှင်”

“ပျော့ညံ့မသွားပါနဲ့ အရှုံးပေးမသွားပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို ချစ်လွှတ်မသွားပါနဲ့။ ကိုယ်ဘေးနားမှာ ထာဝရနေပေးပါနော်”

မိုး လက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားကာ ရင်ထဲ မှန်းကြပ်နေတဲ့စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိလေသည်။

အခန်း (၁၅)

အထင်ကရကတော့ မှူး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာကိုပဲ
စိတ်ပူနေမိလေသည်။ ဦးမိုးဒေဝါက မိန်းကလေးတွေ စွဲလမ်းနှစ်
သက်နိုင်စေတဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံနေ
အည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ အင်းလေ မှူးက
ဦးမိုးဒေဝါကိုပဲ အထင်ကြီးမှာပဲ။

သူကတော့ မိဘအရှိန်အဝါပဲ- ရှိတာမဟုတ်လား။ မှူး
မင်းနဲ့တို့ ဘာဖြစ်လို့များ ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ တွေ့ဆုံပြီးမှ တွေ့ကြရတာလဲ။
သူ မှူးကို မေ့ပစ်လို့မရအောင် ချစ်နေမိသည်။ မရဘူးကွာ မင်း
ဦးမိုးဒေဝါလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် မဖြစ်စေဘူး။

မိုးကို မေ့ပစ်လို့မရ။ ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းငြိတွယ်နေတဲ့ သတိရတမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေရလေသည်။ အထင်ကရလိုအား ကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် မိန်းမချောလေးတွေကြားထဲ ထင်ပေါ်ခဲ့တာပါ။ မင်းထက်တောင် ချမ်းသာကြပြီး ရုပ်ချောလေးတွေပဲ။ အထင်ကရလိုကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ အေးစက်စေ ဖြစ်နေရတာလဲ။ စိတ်မဝင်စားသလို စိမ်းပြဲခဲ့ရတာလဲ။ မကျေမနပ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ချယ်မိုးထင်။ သူ့စိတ်ထဲ တင်းကြပ်နေသည်။ မိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ဦးမိုးဒေဝါနှင့် အေးဆုံးရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်သွားချင်မိနေသည်။

“ငါ အိပ်လို့မရဘူး။ မင်းကို အရမ်းသတိရနေတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့ဘေးနားမှာ မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းနေတာပါကွ”

အမှတ်မထင် ကောင်မချောလေး ချယ်မိုးထင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့မိပြီးတဲ့ အချိန်မှစ၍ ဒီမိန်းကလေးအား အထင်ကရ စွဲလမ်းနှစ်

သက်မိပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့သည်။ မေ့ပစ်လို့မရဘူး။ မင်းဘာ ဖြစ်လို့များ ငါ့ကို ရူးသွပ်အောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်နိုင်ခဲ့ရတာလဲ။

ချယ်မိုးထင် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိပြီး မြင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်လာရသည်။ နေလို့မရတော့။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘဲ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲသား”

အောက်ထပ်ရောက်တော့ အပြင်မှပြန်လာတဲ့ ဖေဖေတို့လေသည်။ သူပန်းလေးကို ဖက်ပြီး အပြုံးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဖေဖေ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ အထင်ကရ သိနေ၏။

“တော်တော်ညဉ့်နက်နေပြီသား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“ဖေဖေ နောက်ကျလိုက်တာ၊ ဧည့်ခံပွဲရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်သား၊ မောင်မိုးဒေဝါက ဧည့်ခံတာလေ”

ကုမ္ပဏီမှာ ဦးမိုးဒေဝါက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာပဲ ဖေဖေက ရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်ပါ။

“မောင်မိုးဒေဝါက ငယ်ပေမယ့် အရမ်းတော်တယ်သား မင်း အတုယူထိုက်တယ်၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ဦးဆောင်နိုင် တယ်”

အရင်ကတော့ ဦးမိုးဒေဝါက အထင်ကရအတွက် အတုယူ လေးစားခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အခုတော့ မှုံးနှင် ပတ်သက်ပြီး ဦးမိုးဒေဝါအား အမြင်မကြည်လင်တော့။

“ဒီနေ့ညခံပွဲကို ကွာရှင်းထားတဲ့မိန်းမ သော်တာလည်း လာတယ်၊ မောင်မိုးဒေဝါကို ပြန်ကပ်ချင်ပုံပဲ”

“ဗျာ”

သူ့အသံတွေက အထိတ်တလန့် ခုန်ထွက်သွား၍ ဖေစေ့ အကြည့်တွေ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသား”

“ဦးမိုးဒေဝါက သူ့မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်တော့မလို့ လား”

“အင်း...သော်တာက ကပ်ချင်နေတာထင်တယ်၊ မိန်းမ

ဆို ခပ်ပြတ်ပြတ် မဆက်ဆံနိုင်ဘူးထင်တယ်”

မိန်းမဟောင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား မဆက်ဆံနိုင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မှုံးကို ချစ်နေရတာလဲ။ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ထားရ တာလဲ။ ခင်ဗျားကြီးပေါ်တင်လက်ထပ်ရဲလို့လား။ မှုံးဘဝကို စာင့်တယ်အောင် ခင်ဗျားကြီး ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်လို့လား။ ဒုက္ခပေး ခလို့ ဖျက်ဆီးပစ်မှာပဲ။

“သား”

“ဗျာ”

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အခုရော ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟွ”

“သား အပြင်သွားမလို့ ဖေဖေ”

“သွားလေကွာ နည်းနည်းတော့ ညဉ့်နက်နေပြီကွ၊ ဘာ တီစွဲလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သူငယ်ချင်းဆီပါ၊ စောစောက

ဖုန်းဆက်ထားလို့ သိချင်းကိစ္စပါ”

“အေး...အေး သွား ဖေဖေလည်း အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဖေဖေက သူ့ကိုချစ်လွန်းပြီး အလိုလိုက်ထားလေသည်။ သူ့ကို ယုံကြည်၏။ သီချင်းရေးတာကို ဝါသနာပါသော သူ့အတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖေဖေက ဖြည့်စွမ်းပေးနေ၏။ သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်နှင့် သီချင်းစာသားတွေ၊ သံစဉ်တွေ ရှာတတ်တာ ဖေဖေ သိသည်။

မှူး မင်းကို တွေ့မှဖြစ်မယ်။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ အန်တီသော်တာလည်းရှိနေတာ မင်းကို အသိပေးရမယ်။ မဖြစ်ဘူး မင်းကို တို့ ကာကွယ်ပေးချင်တာပါ။

ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ မှူးရဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ မီးလင်းနေသေး၍ မအိပ်သေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်၏။ မှူးရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်လာတိုင်း မှူးက ပိတ်ပစ်တတ်၏။ သူ ဒေါ်ကန်ချင်လာရသည်။ မှူး အခန်းရှေ့သွားပြီး လူခေါ်ဘဲလဲတပ်ထားတဲ့ ကြိုးကို လှုပ်ခါ

လိုက်လေသည်။

“ကရင်...ရင်...ကလင်”

“ကလင်”

ဘဲလဲသံကြောင့် မှူး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဝရန်တာကနေ ထွက်ပြီး အောက်သို့ ငုံကြည့်လိုက်မိသည်။ အထင်ကရပဲ။ ဒီအချိန် ကြီးကြမှ ဘာလာလုပ်ရပြန်တာလဲ။ အောက်သို့ဆင်းလာရန် လက်ဟန်နှင့် ပြောနေသည်။

“ဧည့်သည်လား မှူး၊ မတွေ့ချင်ရင် ဒေါ်လေးချို ဆင်းတွေ့လိုက်မယ်”

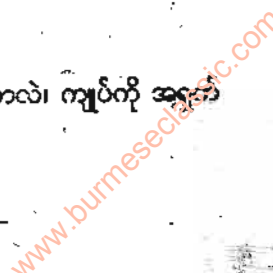
“နေ...နေ ဒေါ်လေးချို မှူးပဲ ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“အချိန်မတော်ကွယ်”

“ရပါတယ်၊ ခဏပဲ”

မှူး ဆင်းမတွေ့မချင်း အထင်ကရ ပြန်မှာမဟုတ်။ စိတ် ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

“အထင်ကရ ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို အရေး”

လာခဲ့ပြန်ပြီလား”

“ဦးမိုးဒေဝါလို လူကြီးတစ်ယောက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေကတည်းက မင်း အရှက်မဲ့နေပြီ”

“ဘာ”

“မင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့ တို့လာခဲ့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာတွေသတိပေးမှာလဲ၊ မနက်မှပြောလို့ မရဘူးလား အထင်ကရ”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ တို့ အိပ်လို့လည်းမရဘူး၊ နေလို့လည်း မရဘူး၊ မင်းကိုတွေ့ချင်နေတယ်၊ မင်းအတွက် စိတ်တွေပူပန်နေမိ တယ်၊ အဲဒါကြောင့်”

“ဒုက္ခပါပဲ အထင်ကရရာ ကျုပ်အတွက် ရှင်ဘာမှပူစရာ မှ မလိုတာပဲ၊ ကျုပ်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ချစ်သူရှိတယ်”

“ဘာ”

အထင်ကရ အော်လိုက်၍ မှုံး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲနော် မှုံးကို ဘာဖြစ်လို့များ လာပြီး

အရှက်ခွဲနေရတာလဲ။

“အထင်ကရ ပြန်ပါ၊ တို့ကို အရှက်ကွဲအောင် လာလုပ် ပါနဲ့၊ တို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မှုံး ငိုချင်လာမိသည်။ အထင်ကရကို မှုံး မချစ်နိုင်ကြောင်း ပြောထားပြီးပြီပဲဟာ သေချင်တယ်။

“တို့မပြန်နိုင်ဘူး၊ မင်း ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက် ပါ၊ ဦးမိုးဒေဝါက သူမိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းတော့မယ်”

အထင်ကရရဲ့ ရှေ့တနာတွေကိုလည်း မှုံး သိနေပါတယ် လေ။ တားဆီးသင့်တာပဲဟာ မှုံးလုပ်ရပ်အတွက် ကန့်ကွက်သင့်ပါ တယ်။ မှုံးကသာ အသိခေါက်ခက်အဝင်နက်နေခဲ့တာပဲ။

“ဒီည ဦးမိုးဒေဝါက ဧည့်ခံတဲ့ပွဲမှာ သူမိန်းမရော၊ သမီး ရော လာကြတယ်လေ၊ တို့မေပေပြောတာပါ၊ ပြန်ပေါင်းဖို့များတယ် တဲ့”

အထင်ကရအား မျက်လုံးပြူးပြူးလေးများဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လှဲပစ်လိုက်မိလေသည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို

နေလိုက်ပေမယ့် မှူးရင်ထဲမှာတော့ မီးတောက်လေးတစ်ခု ထတောက် သွားသလို ပူပူလောင်လောင် စူးစူးနှင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဦးမိုးဒေဝါကို မင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ။ ဒီတိုက် ခန်းမှာလည်း မနေပါနဲ့တော့၊ မင်းလိုအပ်တာတွေ တို့ အားလုံး ကူညီမယ်လေ မှူး”

မှူး စိတ်တွေကို တင်းပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ခေါင်းလေးပဲ ခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာရ၏။ အထင်ကရ ရှေ့ကနေထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“မှူး”

“ဟင်”

“တို့စကားကို နားထောင်ပါ။ တို့အကူအညီကို လက်ခံ ပါ”

မှူး ခေါင်းပဲ ခါယမ်းပြလိုက်မိလေသည်။ အထင်ကရ ထွက်သွားပါတော့နော်၊ ကိုက မှူးကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ သမီး လေးနဲ့တောင် ရင်းနှီးအောင် တွေ့ဆုံပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ

ဟာ။

“တို့ကိစ္စ တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှင်းပါရစေ အထင်ကရ၊ တို့ကို ဆွဲပစ်လိုက်ပါ။ တို့ဆန္ဒရှိတာပဲ လုပ်ပါရစေ”

မှူး ပခုံးလေးတွေကို အထင်ကရလက်တွေ့က ဆုပ်ကိုင် ဆိုက်သည်။ မှူး အထိတ်တလန့်နှင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်မိ၏။

“မှူးကို တို့ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ငင်းဘဝကို တင့်တယ်အောင်”

“တော်ပြီ အထင်ကရ၊ တို့သွားတော့မယ် ညဉ့်နက်နေ ပြီ ပြဿနာ မရှာပါနဲ့တော့၊ တို့ကို စေတနာမေတ္တာရှိသေးတယ် ဆိုရင်ပေါ့”

မှူးက သူ့လက်တွေကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီး ပြန်တက်သွား လေသည်။ မှူး အရှက်သိက္ခာအတွက် ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်လို ဆော့ပေ၊ မှူးအခန်းက မီးတွေပိတ်သွားတော့သည်။ အထင်အရ မပြန်သေးဘဲ ငေးမောတွေဝေစွာ ကြည့်နေမိ၏။

ဆက်ပြီး ပြဿနာရှာနေရင်လည်း မှူး အရှက်ကွဲမှာဦး

အထင်ကရ ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။ ကားကို တရကြွန်း
ဆောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက မအိမ်
သေးဘဲ သူ့ကိုစောင့်နေ၏။

“ဖေဖေ...မအိပ်သေးဘူးလား။”

“အေး...သားကိုစောင့်နေတာ။ အရင်ကနဲ့မတူဘဲ သား
အတွက် ဖေဖေ ရင်လေးနေသလိုပဲ။ သားသွားတာ သိချင်းကိစ္စ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သားဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲကွာ။”

ဖေဖေအနားမှာ သူဝင်ပြီးထိုင်လိုက်လေသည်။ ဖေဖေက
သူ့မျက်နှာအား အရိပ်လိုကြည့်နေတတ်သဖြင့် သား စိတ်ထိခိုက်
ကြေကွဲနေတာ သိပုံရနေ၏။

“ဖေဖေ”

“ပြောလေ သား”

“သား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းစွဲလမ်းနှစ်
သက်နေတယ်။ သား ရူးမတတ်ခံစားနေရတယ် ဖေဖေ”

“ဟင်...ဘယ်မိန်းကလေးလဲ သားကိုလက်မခံလို့လား”

အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲကွာ”

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ လက်ခံသဘော
ဘာပေးမှာလား”

“သားကသာ နှစ်သက်သဘောကျတယ်ဆိုရင် ဖေဖေက
သား ရွေးချယ်မှုကိုပဲ လက်ခံမှာပဲပေါ့”

“တကယ်လား ဖေဖေ၊ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ ဖေဖေကို
ပြောပြပါဦးကွာ။ သားကိုယ်တိုင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
မိန်းကလေးဆိုတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အထင်ကရ ကမန်းကတန်းနှင့် မိုးရဲလက်ကိုင် ဖုန်းနံပါတ်
ထိ နှိပ်လိုက်လေသည်။ ဖုန်းက ဝင်သွား၏။

“ဟဲလို”

“မိုး...ခဏလေးနော်၊ တို့ဖေဖေ စကားပြောမလို့၊ ဖေဖေ
သူ့ကိုပြောပေးပါ။ သားနဲ့မိုးကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပေးပါ
အိမ်လို့”

မှူးရဲ့ဖုန်းကို ဖေဖေထံ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ဖေဖေ
ထို ခွတ်အတင်း ပြောခိုင်းလိုက်၏။

“ဟဲ့လို... သားအထင်ကရရဲ့ သူငယ်ချင်းလား
အေးကွယ် သားကသာ နှစ်သက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် အန်ကယ်
အနေနဲ့က သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို တင့်တင့်တယ်တယ်
စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အန်ကယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေး စိတ်တွေ
တွေ အစွမ်းကုန်ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“သမီးကို သားက စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတယ်။ အန်ကယ်
ကို ဖွင့်ပြောတယ်။ စိတ်ချပါကွယ်။ သားရဲ့ဆန္ဒက ဦးရဲ့ဆန္ဒပါပဲ
ကွယ်”

ဖေဖေက ဖုန်းပိတ်လိုက်သဖြင့် သူ သဘောမကျသလို
ဖြစ်သွားရသည်။

“မှူးက ဘာပြောသွားလဲ ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်
ရိုက်ရတာလဲ”

“ကောင်မလေးဘက်က စပြီးပိတ်သွားတာပါကွ၊ ဖေဖေ
အင် စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ သားနှစ်သက်တဲ့ကောင်မလေး
အည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ”

“ချယ်မှူးထင်တဲ့ ဖေဖေ၊ နယ်ကလာတာပါ၊ အလုပ်က
အထိမှာဝန်ထမ်းပါ”

“အိုကေ... ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦး”

သူ ဖေဖေအနားကနေ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ အိပ်ခန်း
ထဲကတော့အထိ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေရ၏။

မှူး မင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ပျော်ရွှင်စေချင်
တယ်။ မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့ဘူး။ တို့ပိုင်ဆိုင်မှ ဖြစ်မယ်။
ပျော်ရွှင်နှင့် မှူးအကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားနေပစ်လိုက်လေသည်။

ဘဝန်း (၁၆)

မိုး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်မိလေသည်။ အထင်ကရကြောင့်
အူဝါပဲ။ ဖခင်ကို ဖွင့်ပြောပြီး မိုးနှင့် အဆင်ပြေစေရန် ကြိုးစား
တမ်း။ သူ့ အလွယ်တကူ အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်။

“ဒီနေ့ည့်ခဲပွဲမှာ ဦးမိုးဒေါ်တို့မိသားစု လာကြတယ်။
မိုးမက ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ် မိုး”

ဒီကိစ္စက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး စဉ်းစားလို့မဖြစ်ပါဘူးဟု မိုး
ပြောနေလေသည်။ ကိုမိုးမက ကိုကို အလွယ်တကူ လက်လွတ်
ပေးလား။ မိုး ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။ သမီးကရော မိုး တွေးရင်း
အထွေကျဉ်းကြပ်လာရသည်။ မေမေရယ် မိုး မှားနေပြီလား။

မိုးလေဦးမိုးဒေါက်ကို ရွေးချယ်တာ ငွေကြေးကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မိုးကို စတင်တွေ့ဆုံပြီး အကူအညီပေးခဲ့တာနဲ့ အထီးကျန်လွန်းနေလို့ သံယောဇဉ်တွယ်မိတာပါ။ မိုး စိတ်ကိုအပေါ်ပဲ ဝိုက်မဲစွာ ယိမ်းယိုင်နေတယ်။ မိုး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ။ အထင်ကရကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရမလားဟင်။

မေမေက ဖေဖေအပေါ် သံစွာမဲ့ခဲ့တယ်။ အိမ်ရှင်မလည်း မပီသခဲ့ဘူး။ အချစ်လည်း မပေးခဲ့ဘူး။ လုပ်ချင်တာလုပ် နေချင်သလိုနေခဲ့ပြီး ဖေဖေစိတ်ဒုက္ခတွေ့ရောက်ပြီး နှလုံးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတယ်လေ။ ဖေဖေကွယ်လွန်မှ မေမေက သမီးအနားထပ်တာပါ။ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်တာပါ။ ဒါတောင် အခု သမီးကို မငဲ့ကွက်ဘဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

အဲဒါကြောင့်ပါ ကိုကို မိုး သနားကြင်နာနေမိတယ်လေ။ ဖေဖေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ပေါ့။ ဖေဖေ အထီးကျန်နေခဲ့တာတွေ အိမ်ထောင်ရေးသောကတွေနဲ့ အရက်သမားကြီးဖြစ်ခဲ့တာတွေ မှုမမှပစ်လို့မရခဲ့ဘူး။ ကိုကိုလည်း မိုး ကိုယ်ချင်းစားပြီး ဖေးဖေး

ညီခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့လည်း မိုး နှလုံးသားထဲမှာ ကိုကိုပဲ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေရတယ်လေ။

“မိုး”

“ရှင်”

“ကော်ဖီသောက်မလားကွယ်၊ ဒေါ်ချို ဘာလုပ်ဖူးရဦးမလဲ”

မိုး ဘဝအကြောင်း သိတော့ ဒေါ်ချိုက သနားနေလေသည်။ ဖေးမကူညီခဲ့၏။ နားလည်မှုအပြည့် ပေးခဲ့သည်။

“မိုးလေး”

“ရှင်”

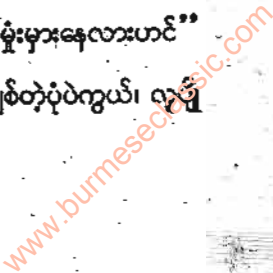
“ဟိုကောင်လေးက”

“ဒေါ်ချို”

“ပြောလေ”

“ကိုကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ မိုးမှားနေလားဟင်”

“ဟိုကောင်လေးက မိုးကို အရမ်းချစ်တဲ့ပုံပဲကွယ်၊ လူပျို

လူလွတ်၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ သဘောလည်း တူတယ်ဆို တော့ ကလေးမ ရွေးချယ်သင့်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မှူးလေးရဲ့ နှလုံးသားက လက်ခံထားနိုင်တဲ့သူဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်...မှူးလေ ကိုကိုပဲ ချစ်နေမိတယ် မှူး မှားနေတာပါ၊ ပြီးတော့ မှူး ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကိုတင်းထားပါစေ မလုံဘူး၊ ကိုကို မှူး မရွေးချယ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“အင်းလေ... အခြေအနေကိုတော့ စောင့်ကြည့်သင့် တယ်ကွယ်၊ မောင်မိုးဒေဝါကလည်း သနားစရာပါပဲ”

ကော်ဖီဖန်းလေး ချထားခဲ့ပြီး ဒေါ်ချို ပြန်ထွက်သွားသည်။ မှူး စိတ်တွေ ချောက်ချားနေရ၏။ မှူးဘဝမှာ ပထမဆုံးချစ်သူ ယောက်ျားလေးက ကိုပါပဲလေ။ မှူး အချစ်ဦးပဲ။

“ဦးမိုးဒေဝါကို ရှင်ရွေးချယ်တာ ကျုပ်လက်မခံဘူးနော် မှူး၊ ရှင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ကျုပ်နဲ့မပတ်သက်နဲ့”

ဝေနှင်းပြောတဲ့စကားတွေကို မှူး ပြန်၍ကြားယောင်လာ လေသည်။ ဝေနှင်းရော ကျုပ်ကို မုန်းတီးနေတယ်။ ရှင် အချစ်ဆို

တာကို သိရဲ့လား၊ ခံစားဘူးရဲ့လား ကိုကိုရွေးချယ်လိုက်တာ နားတယ်လို့ ပြောရင် ရပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ကိုကိုချစ်တယ်။

“အန်ကယ်သားရဲ့ဆန္ဒက အန်ကယ်ဆန္ဒပါပဲ၊ မင်းတို့ ထက်ထပ်ပွဲကို တင့်တင့်တယ်တယ် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

အထင်ကရရဲ့ ဖေဖေစကားတွေက မှူးစိတ်တွေကို ပြောင်း ထဲဝစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ဖေဖေကဆိုးတယ် သမီး၊ အိမ်ရှင်မမပီသတဲ့ မိန်းမ ဘစ်ယောက်ကို လိုလားခဲ့တာ လက်ထပ်မိတာ မှားတာပဲ”

ဖေဖေရဲ့ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်ထွက်လာတိုင်း မှူး နာကျင် နှာ နားထောင်နေခဲ့ရလေသည်။ ကြေကွဲရင်း ဖေဖေကို ဘယ်လို ချောင်းဖျအားပေးနှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးရမှန်းပင် မသိခဲ့။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဘဝပျက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို မှူး ရွေးချယ် ဆိုက်မိတာ ဖေဖေဘဝနဲ့ တူလွန်းနေတာ ဘယ်သူမှမသိကြပေ။

မှူး အိပ်ရာကနိုးတော့ ကိုက ရောက်နေလေသည်။ အလှ အပြင်ပြီး မနက်စာ သွားစားကြ၏။

“ကို”

“ဟင်”

“သမီးလေးနဲ့ ဆုံပေးမယ်ဆို”

“မိုးအကြောင်းတွေ ကိုယ် မပြောပြရထားရသေးဘူးထင်
ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာနော်”

မိုးက သမီးလေးရောဟု မေးလိုက်သဖြင့် မိုးဒေသ
နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။ အိမ်မှာ အဆင်မပြေထင်
မေမေက သော်တာနဲ့ပဲ ပြန်ပေါင်းစေချင်နေ၏။ သမီးကလည်း
အမေမှ အမေ။

“မင်းက ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်
ပြီး မင်းအသိုင်းအဝိုင်းမှာ တိုးဝင်ရဲလို့လား၊ သော်တာက လိမ္မာ
တော့မယ်လို့ပြောနေပြီပဲ။ အဲဒါပဲ ပြန်စဉ်းစား”

မေမေတို့ထင်နေသလို မိုးက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့်
မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ သူကတော့ မိုးကိုပဲ ချစ်မြတ်
နိုးမိသည်။ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။

“ကို”

“ဟင်”

“မိုးကို လက်ထပ်မှာလားဟင်”

“လက်ထပ်မှာပေါ့၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်မှာ အခက်
အခဲနည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“မိုး စိတ်ပူတယ်၊ ရင်ထဲမှာ လေးနေသလိုပဲ၊ မိုးတို့
နောက်ဆုတ်ကြရင် ကောင်းမလားပဲ”

“မိုး မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိပါ
ဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ မိုးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ လက်မထပ်ဘူး၊ မိုးက၊
အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ့်ကို ပြုစုယူယမယ်ဆို”

မိုးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကိုက တယု
တယလေး ပြောနေတော့ မိုး စိတ်သက်သာသွားရလေသည်။
မိုး နောက်ဆုတ်ချင်တယ်။ ကိုနဲ့ကင်းအောင် နေပစ်ချင်တယ်။

“မိုး”

“ဟင်”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ကိုယ့်အနားကနေ ထွက်သွားဖို့တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မကြိုးစားနဲ့နော်”

မှူး လက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြောလေသည်။ သီးသန့်အခန်းထဲမှာဖြစ်၍ မှူးနဲ့ကိုပဲ ရှိနေ၏။ ကို့အကြည့်တွေက မှူး မျက်နှာလေးဆီ စူးနစ်စွာကြည့်နေ၏။

“မှူး...မင်းက ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကိုယ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်မှဖြစ်မယ်”

သူ့လက်တွေက မှူး ကိုယ်လုံးလေးအား ရစ်ပတ်သိုင်း လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ အပ်ထားမိလေသည်။ မှူးရယ် မင်းကိုယ့်ရင် ခွင်ထဲကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ။ မှူး မျက်နှာလေးအား နမ်းရှိုက်မိလေသည်။ လွတ်ထွက်မသွားစေရန် သူ့လက်တွေက ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မှူး ကြောက်တယ်။ အရှက်တကွဲဖြစ်မှာလေ။ ကို့မေမေ နဲ့ တွေ့ပေးပါ။ မှူးက ကို့ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် မဟုတ်ပါ

ဘူးလို့ နှလုံးသားထဲက စူးနစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ချစ်မိသွားတာပါလို့”

မှူး နှုတ်ခမ်းသားလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေနှင့် ထိကပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ မှူးရဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံလေးကို မကြားလို၍ဖြစ်၏။ မင်းက ချစ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ရိုးသား ဖြူစင်ပါတယ်။ ကိုယ် အသိဆုံးပါပဲ မှူးရယ်။

“မှူးစိတ်တွေ မလုံဘူး။ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူမှ မှူး စိတ်လုံမှာပါ။ မှူးကို အားမနာပါနဲ့နော်၊ နောက်ဆုတ်ပါဆိုရင် လည်း မှူး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“မှူး”
ကိုယ် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်။
“ကိုရယ်...ကျွန်မကို လွှတ်ပါဦးနော်၊ မွန်းကြပ်လာလို့ ပါ”

မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေက စိုလှုံနေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးတတ်တဲ့ မှူးရဲ့ သဘာဝနှုတ်ခမ်းသားလေးက ဝန်းသွေးရောင်သမ်းနေ၏။ မင်းအရမ်းလှတာပဲ မှူး။

“မိုး”

“ဟင်”

“ထ...ကိုယ်တို့သွားကြမယ်၊ မိုး ကားမောင်းသင်ရမယ်
နော်၊ ကိုယ်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးမလို့လေ”

“ဟို...မိုး မလိုချင်ပါဘူး၊ မလိုအပ်ပါဘူး ကို၊ မိုး
မလိုချင်ဘူး၊ တိုက်ခန်းနဲ့ဖုန်းတောင် လိုအပ်နေလို့ပါ၊ ကားမလို
ချင်ဘူး”

ကိုက ကားဝယ်ပေးမယ်ဆိုလိုက်သဖြင့် မိုး ကဗျာကယာ
ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်မိလေသည်။

“မိုးတို့ လက်မထပ်ရသေးဘဲ ကို့ဆီက တန်ဖိုးကြီး
ကြီးမားမားတွေ လက်မခံပါရစေနဲ့”

မိုး အိုက်တင်ခံတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ တကယ်ပဲ လက်မခံ
နိုင်လို့ပါ။ ကို့ဆီက ဘာမှထပ်မလိုချင်တော့ပါဘူး။ လက်မခံ
ပါရစေနဲ့။

“မိုးက ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခွင့်ပဲ လိုအပ်တာပါ၊ ကိုယ့်

အနားမှာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ပြုစုပေးချင်တာပါ”

“မိုးဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတော့မှာပါ၊ ကိုယ်ကြိုးစားနေတယ်၊
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးကို လက်ထပ်မယ်”

“သမီးက လက်ခံပါ့မလား၊ မိုးက အရမ်းငယ်နေမလား
ခဲ”

“လက်ခံမှာပါ၊ သမီးမှာ သူ့အခွင့်အာဏာပဲ၊ မိုး ဘာမှစေ့
မိန့်ကွာ၊ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

မနက်စာ စားသောက်ပြီး သီးသန့်အခန်းလေးထဲမှ ထွက်
လာချိန်တွင် သော်တာနှင့် တိုးလေသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မိုး
ဇာတ်လေးကို အထိတ်တလန့် လွှတ်လိုက်၏။

“ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မိုး သွားကြမယ်”

မတတ်နိုင်တော့၊ မိုးနှင့်အတူပဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့လေ
သည်။ သော်တာအကြည့်တွေက သူ့ကားဆီ သမင်လည်ပြန် လိုက်
ကြည့်နေ၏။ မင်းဘာဖြစ်လို့ တုန်လှုပ်နေတာလဲ မိုးဒေါ့၊ ဒီမိန်းမ

နဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသားပဲ။ ဘက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သော်တာ
ကားလေး လိုက်လာတာ တွေနေရလေသည်။

ဘဝန်း (၁၇)

“မောင်က သော်တာကို ပြန်ပြီးမပေါင်းနိုင်တဲ့အကြောင်း
က ဒီကောင်မလေးကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ် သော်တာ၊ မင်းကို အပြတ်သားဆုံးပြော
ဖယ်၊ ကိုယ် ဒီမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်မှာ၊ ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းသဘောဆန္ဒအရ မင်းလိုအပ်တာတွေ ပေးပြီး
ငါနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းခဲ့တာနော်”

သော်တာ အံ့ကြိတ်ထားမိလေသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေ
အားလုံး သော်တာ့ဘက်မှ မှားယွင်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သော်တာ
ကတော့ မောင်နဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးပမ်းရမှာပဲလေ။ ဘယ်သူ့

လက်ထဲမှ အဝါမခံနိုင်ပါဘူး။ မောင့်လို အဘက်ဘက်ကနေ ပြောရာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ယောက်ျားကို သော်တာ လက်လွတ်ခံရမလား။

“သော်တာ”

“မောင်”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ အခု ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက အိမ်ရှင်မပီသတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးတယ်။ သမီးအတွက်လည်း သင့်တော်တယ်”

“မောင့်ထက်ငယ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ အရမ်းချောတယ်။ မောင် စဉ်းစားပါဦး။ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီကောင်မလေးက နှလုံးသားနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သမီးနဲ့လည်း မသင့်မြတ်နိုင်ဘူး။ မောင် စဉ်းစားပါဦး။ သော်တာ တောင်းပန်နေပြီပဲ။ နောက်ထပ် မမှားစေရပါဘူး။ မောင့် စိတ်ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ နေမှာပါ”

ရှင်ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးနော် မိုးဒေဝါ။ သော်တာဆိုတဲ့ အမက ရှင်ကို အလွယ်တကူနဲ့ မစွန့်ခွာနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ရုပ်အပြုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆို သော်တာ အရပြန်ယူရမှာပဲ။

ချယ်မှုံးထင်တဲ့ ညည်းက ဘာကောင်မလဲ။ ကျုပ်ဘာကျားကို ဘယ်လို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ထားလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာကျောလို့ ရမယ်မထင်နဲ့နော်။

“သော်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ သမီးအတွက်ပဲ။ သင့်အတွက် အိမ်ရှင်မပီသချင်သလို သမီးရဲ့မိခင်အဖြစ်လည်း သော်တာ ပြုစုယူယပေးပါရစေ”

မောင်က ဒီကောင်မလေး ချောချောကိုပဲ ချစ်နေပြီဆိုတာ သော်တာရိပ်မိလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုစွာဖြင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်နေ၏။

“မောင့် ညနေစာကို သော်တာ ပြင်ဆင်ပေးမယ်နော်။ အခုလည်း နေလို့သိပ်မကောင်းဘူး။ သော်တာ ပြုစုရမယ်။ သမီး

လည်း ဣတ်ဒုလေးနှစ်နေတယ်။ သော်တာ နေဦးမှဖြစ်မှာပါလေ။

“မင်းသွားပါ သော်တာ၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ မင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ မင်းကိုတော့ ကိုယ့်နီးအဖြစ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း လက်မခံလို့မဖြစ်ဘူးနော် မိုးဝေဝါ၊ ငါနဲ့မြေး ရှိသေးတယ်။ ဟိုကောင်မလေးနဲ့တော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ သော်တာမပြန်နဲ့တော့၊ မေမေလည်း နေမကောင်းဘူး မြေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရမယ်။ အဖေက ရက်စက်တော့မယ်လေ။”

မေမေ ရောက်လာ၍ သူစိတ်ညစ်သွားရလေသည်။ သော်တာနှင့်ပဲ အဆင်ပြေစေချင်နေ၏။

“မိုးကို မေမေတွေကြည့်ပါဦး။ မေမေ အရမ်းချစ်သွားတာပါ။”

“မချစ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့အထောက်အပံ့တွေကို လက်ခံပြီး နေတာ မဖြူစင်နိုင်ဘူး။ မင်းသမီးအတွက် မင်း မစဉ်းစားတော့ဘူး။”

လား မိုးဝေဝါ၊ မင်းရက်စက်တော့မှာလား၊ မရဘူး မိသားစုပြန်ခေါင်းဆံ့ဖို့ပဲ ကြိုးစား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းက ဒီကောင်မလေးကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကုမ္ပဏီရော၊ သမီးကိုရော ငါ့ကိုရော စွန့်လွှတ်ပါ။ ဒါပဲ။”

မေမေရော သော်တာပါ ပြန်ထွက်သွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။ သော်တာ လိမ္မာပြနေ၍ မေမေက အဟုတ်ထင်နေ၏။ သမီးကလည်း သူ့ကိုကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသလို စိမ်းသွား၏။

“မိုးကိုတော့ သူ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မိုးဘက်မှ နီးသားဖြူစင်မှုတွေကို သူအသိဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ မိုးကိုတော့ ကိုယ်မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ကိုယ်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သော်တာနဲ့တော့ ငါ့သမီးပေါင်းနိုင်ဘူး။ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ထိုင်နေမိလေသည်။

မိုးဆီ ဖုန်းဆက်ရမလား။ သွားတွေ့ရမလား။ မေမေက သော်တာကိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိသူပါ။ မိုးရယ် ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ညစာစားကြရအောင်နော်”

“ကိုယ်မစားဘူး”

“သမီးလေးစောင့်နေတယ်”

“သော်တာ မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို သမီးနဲ့ကိုင်ဆောင်နေရတာလဲ၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်ပြီးမပေါင်းနိုင်ဘူးအဲဒါ၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ရှင် ဒီလိုတစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ မရဘူးကိုမိုးဒေဝါ၊ မေမေနဲ့ သမီးလေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ အဟာတ်သော်တာက သမီးအတွက်ပါ”

“တောက်”

“ချယ်မှူးထင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အရမ်းချောတယ်ကိုး၊ ရှင် ခွဲလမ်းနှစ်သက်နေမှာပဲပေါ့၊ ရှင်ကောင်မလေး ဘယ်လောက်ပဲရိုးသားပါစေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ပိုင်းလုံးမတစ်ယောက်လို့ပဲ ဖြစ်မှာနော်”

“သော်တာ မင်း ထွက်သွားစမ်း”

“အဟက်...ရှင်ကို စဉ်းစားဖို့မြေပြတာပါ၊ အခုတောင်ရှင် ဒီကောင်မလေးကို ရှင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးပါလို့ ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြရဲလို့လား”

မှူးကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ထုတ်ပြဖို့ သူ အခုထိ တွန့်ဆုတ်နေဆဲပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

မေမေနှင့်သမီးကတောင် လက်ခံသေးဘူး။ အခုတလော အမေ အရှိန်အဝါနှင့် သူ့စဉ်းစမ်းတွေကို သော်တာပါ လိုက်တက်နေ၏။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေက သော်တာနှင့်ပဲ ပြန်ပေါင်းထုတ်မယ်လို့ ထင်ထားကြလေသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံရင်တောင် မေမေနဲ့သမီးက

လုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ စဉ်းစားစမ်းပါအောင်ရယ်၊ ကဲ လာပါ မိသားစုထဲမင်းလက်ဆုံစားကြရအောင်ပါ၊ အမေ ခေါ်ခိုင်းတာနော်”

သူထလာခဲ့ရလေသည်။ မလွဲသာမရှောင်သာတော့။

ထမင်းပွဲရောက်တော့ မေမေနှင့် သမီးက စောင့်နေ၏။ သမီးက
ဝင်ထိုင်တော့ သမီးကိုယ်လေး ကျုံ့သွားသည်။ မေဖေကို ကြောက်
နေတာလား သမီးလေးရယ်။

“သမီး”

သမီးမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတာ
သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ထမင်းစားပြီးရင် ဒက်ဒီနဲ့ ကာတွန်းကားကြည့်မလား
ဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ့ကြည့်မလို့ သမီးအနားမှာ မာမီရှိနေတာကို
ကြိုက်တယ်။ မာမီနဲ့ပဲ ကြည့်မယ်”

သူရင်ထဲမှာ ဖွန်းကြိပ်သွားရလေသည်။ သမီးကိုလည်း
သော်တာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထား၏။ မေမေပါ သော်တာဘက်
ဖြစ်နေ၏။ သူဘာဖြစ်လို့များ အိမ်ထောင်ရေးကံခေနေရတာလဲ။

အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ မိန်းတစ်ယောက်နဲ့ သူပြန်ပေါင်းရ
တော့မှာလား။

“မြေးလေး...ဘွားဘွားရော ဒက်ဒီရော မာမီရော အတူ
တူ ကာတွန်းကားကြည့်ကြမယ်။ ကြောင်နဲ့ကြွက်လေး၊ မကောင်းဘူး
လား”

“ကောင်းတယ်... အရမ်းကောင်းတာပဲ။ သမီးက
မိသားစုကြည့်ချင်တာပါ နော် ဒက်ဒီ”

“အေးပါကွယ်...သမီးလေးသဘောပါပဲလေ”

မတတ်နိုင်တော့ သမီးဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ လိုက်လျော
လိုက်ရလေသည်။ နောက်မှ သမီးကို ဖျောင်းဖျားသွင်းရမယ်။
မှူးနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ ဘယ်လိုအတားအဆီးတွေပဲ ရှိရှိ ကိုယ်နေ့ကို
လွှားမယ်။ လက်ထပ်ကြမယ်။

သူ့ဟမ်းဖုန်းမှ အသံလေး မြည်လာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ မှူး ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အပြင်ထွက်ပြီး စကားပြောရ၏။

“ကို”

“မိုး”

“ကိုကိုပြောစရာရှိနေလို့ အခုပဲ မိုးဆီကို လာခဲ့ပါလားဟင်”

“ကောင်းပြီလေ...ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ မိုး ဘာကိစ္စရှိလို့ပဲ ပြောစရာစကားက အရေးကြီးလို့လား”

“အင်း”

“အိုကေ...ကိုယ်အခုပဲလာခဲ့မယ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် မေမေက တားဆီးပိတ်ကာရပ်နေသည်။

“မင်းမသွားရဘူး မိုးဒေဝါ”

“မေမေ”

“မိသားစုစည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းထွက်သွားဖို့မသင့်ဘူး”

“ခဏလေးပါ မေမေ သားပြန်လာမှာပါ”

“မသွားရဘူး”

“မေမေ”

သမီးကလည်း ပြေးထွက်လာပြီး သူ့လတ်တိုဆွဲတာ အခန်းထဲပြန်ခေါ်နေလေသည်။ သော်တာ မင်းစနက်တွေ မဟုတ်လား။ သမီးကို မင်းသွေးထိုးပေးနေတာပဲ။

“ဒက်ဒီ ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ သမီးအနာမှောင်နေပါနော်၊ ဟိုမိထွေးဆီ မသွားပါနဲ့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် သမီး”

“သမီး မိထွေးမလိုချင်ဘူး၊ မိထွေးဆီ ဒက်ဒီမသွားပါနဲ့”

“သမီး”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

မိုး သူ့ကိုစောင့်နေတော့မှာပဲဖြစ်သည်။ မိုး ဘာတွေဖြစ်နေရလဲ။ အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ ပြောမှာဆိုတော့ ဘာတွေလဲ။ သမီးငိုသံတွေက သူ့နှလုံးသားတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ဓွန်းကြပ်နာကျင်စေသည်။

“မင်းမသွားရဘူး၊ ငါ့မြေး စိတ်ဆင်းရဲအောင် မင်းမလုပ်
ဝါနဲ့၊ သော်တာနဲ့ ပြန်မပေါင်းချင်ရင်တောင် မင်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူ
အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ စဉ်းစားပါ။
မေမေ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာတောင် မင်းသွားမယ်ဆိုရင်
မင်းလုံးဝပြန်မလာပါနဲ့တော့”

“အီး...ဟီး...ဟီး...ဒက်ဒီမသွားရဘူး”

သူ့စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။
မှူးကတော့ သူ့ကိုစောင့်နေမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး မှူးရေ၊ ကိုယ်က
မေမေစကားကိုပဲ အမြဲတမ်း မြေဝယ်မကျနားထောင်တတ်တဲ့ သူ့ပါ။
သားလိမ္မာပါ။ သမီးလေးလည်း အရမ်းငိုကျွေးနေပြီ။ မိထွေးဆိုတဲ့
စကားလုံးကို သော်တာပဲ သမီးလေးအသိတွေဆီ ထည့်သွင်းပေး
လိုက်တာပဲ။ မင်း တော်တော်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမပဲ
သော်တာ။ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးစွာဖြင့် အရက်တွေပဲ သောက်
နေမိလေသည်။

ဘာခန်း (၁၈)

ကိုဘာဖြစ်လို့များ မလာရတာလဲ။ မှူး ဖုန်းထပ်ဆတ်
တော့ ဖုန်းကပိတ်ထားလေသည်။ မှူးဆီကို ဘာဖြစ်လို့များ မလာရ
တာလဲ။ ကိုကို မှူး စွန့်လွှတ်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောမလို့ဝါပဲ။
မနက်အထိ ကိုဆီမှ ဘာအူဆက်အသွယ်မှ မရခဲ့။

မှူး စိတ်မသက်မသာနှင့် ကုမ္ပဏီကို ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။ မှူး မှားနေပြီ။ ဦးမိုးဒေဝါအပေါ် စိတ်တိမ်းညွတ်သွားတာကို
က မှူးရဲမှားယွင်းမှုပဲ။ မှူးနလုံးသားတွေက ဦးမိုးဒေဝါအပေါ် ဖေဖေ
နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ချစ်မိသွားရသည်။

“မှူး...ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ အန်တီသော်တာက ပြန်ပေါင်းထူပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဖို့ ကြီးစားနေကြတာ၊ မင်းအရှက်ကွဲလိမ့်မယ်”

အထင်ကရရော မှူးကို နာကြည်းရွံရှာသွားပြီလား။ ဦးမိုးဒေဝါလို လူတစ်ယောက်ကို မှူး ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ ဘယ်သူက မှူးရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုတွေအပေါ် လက်ခံယုံကြည်မှာတဲ့လဲ။ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မှူး ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးနေလေသည်။

“မှူး မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

သူမစားပွဲမှာ အမျိုးသမီးချောချောတစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ အသေအချာကြည့်တော့ မှူး အသိထဲကမဟုတ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ဇနီးများလား။

“ဟို...ကျွန်မ ချယ်မှူးထင်ပါ မမက”

“ငါကတော့ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ ဇနီးသော်တာပဲ”

“ရှင်”

“ဪ...ညည်းလေးက အရမ်းချောတာပဲကိုး၊ ငါ့

ယောက်ျား လူရိုးလူအေးကြီးကို မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းထားနိုင်မှာပေါ့လေ”

“ရှင်...ဟို...ဟို...ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“ငါ့ယောက်ျားကို ညည်း ဘာသဘောနဲ့ မြို့ဆွယ်ထားရတာလဲ၊ အခု ညည်းကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ဟမ်းပုန်းစောင့်ထောက်ပံ့ပေးကမ်းထားတယ်ဆို”

“ဟို...ဟို”

မှူး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းပင် မသိတော့လောက်အောင် ထူပူသွားရသည်။ အန်တီသော်တာက ကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အထင်ထရရဲ့ သတိပေးတာကို ပြန်၍ကြားယောင်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ၏။ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အကြည့်တွေက မှူးဆီ စုပြုံကျရောက်လာတော့သည်။

“ညည်းမှာ သက်တူရွယ်တူ ကြိုက်မယ့်သူရော မရှိလို့ထား၊ ငါ့ယောက်ျားမှာ သမီးလေးရှိသေးတယ်၊ သမီးက မိထွေးဆို လုံးဝလက်မခံဘူး၊ မောင့်မေမေကလည်း ညည်းကို လက်ခံ

ဘုရား ငါ့ကိုလာပြောခိုင်းတာလေ”

မောင် စွဲမက်မယ်ဆိုရင်လည်း စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ချယ်မှုံးထင်က လှပချောမောလွန်းနေလေသည်။ သော်တာ နောက်လိုဝန်တိုလာရ၏။ ဒီမိန်းကလေးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး မောင့်ကိုလူစို့ဆိုတာ မလွယ်ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးဘက်က အရှက်တကွ ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ချယ်မှုံးထင်”

“ရှင်”

“ညည်းတိုက်ခန်းနဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတော့အေး သူများယောက်ျားကို မမြူဆွယ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“ညည်းကို နောက်ဆုံးသတ်ပေးတာနော် ချယ်မှုံးထင် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့၊ ညည်းမှာ ယောက်ျားဒီလောက် ရှားရလားအေး”

မှုံး ရှက်လို့သေရပါတော့မယ်။ ဒေါ်သော်တော့ကားလုံး

တွေက မှုံးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေအားလုံး အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုနေတော့သည်။

ဆောက်တည်ရာမရအောင် ထူပူပြီး မှုံး အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ အပြင်ရောက်တော့ မှုံး ဘယ်တိုဆက် သွားရမှန်းမသိအောင် ယောင်ချာချာဖြစ်နေရ၏။

“အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ သူများမိသားစုကို ဖြိုခွဲချင်တယ်၊ ခါးယောက်ျားကို အမိဖမ်းတယ်”

ဒေါ်သော်တော့ အသံတွေက သူမပြေးထွက်သွားရာနောက်သို့ ကပ်ပါလာရသည်။ မှုံးတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး အသိမဲ့သလို ဖြစ်နေ၏။ ယောင်ချာချာနှင့် လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေမိသည်။

“မှုံး ...လာ ကားပေါ်တက်”

“ဟင်”

“လာ”

သူမလက်ကိုင်ဆွဲပြီး ကားပေါ်ထိုင်လိုက်စေတော့မှ အသိထင်လာတာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အထင်ကရ။

“မိုး”

“ဟင်”

“ခင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
အဖြေတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေလေ့ရှိသော အထင်ကရအဖေ
မြင်လိုက်ရတော့ မိုး အားတက်သွားရသည်။

“ကားကို ဒီနေရာနဲ့ အဝေးဆုံးရောက်အောင် မောင်းနှင်
ပါ အထင်ကရ၊ မိုးကို အကာအကွယ်ပေးစမ်းပါ၊ မိုး ရပ်တည်
မရတော့လို့ပါ”

မိုး ပါးပြင်လေးပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ကမ်း
လိမ့်ဆင်းကျလာရသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေ၏။ ဒီလောက်ရှက်စရာကောင်းလွန်းသော အပြစ်အပျက်
မိုး ရူးသွပ်သွားတော့မတတ် တုန်လှုပ်နေရ၏။

“မိုး”

“ဟင်”

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့၊ တို့ရှိပါတယ်၊ မိုးကို ကာကွယ်

အာင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းပေးနေမိသည်။ မိုး တစ်နေ့
ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ အန်တီသော်တာ ပြဿနာလာ
တာ မဟုတ်လား။ မိုး မျက်နှာလေးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ
သဖြစ်သည်။

မြို့ပြင်ရောက်တော့ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ကားကို
ရပ်လိုက်သည်။ မိုး ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်
နေကျနေ၏။ ပါးပြင်လေးက ပန်းသွေးရောင်ထနေသည်။

“မိုး မင်းငိုပါ၊ အားရအောင် ငိုလိုက်ပါ၊ တို့ ကြိုတင်
အတိပေးထားတာပဲကွာ၊ အန်တီသော်တာ ဘာတွေလာပြောလဲ”

မိုး ခေါင်းလေးငုံပြီး ကြေကွဲနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဦးမိုး
အဝါကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီလေ။

“အန်ကယ်မိုးဒေါက်ကို တို့ခေါ်ပေးရမလား”

“ဟင်အင်း အထင်ကရ၊ တို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ဦးမိုးဒေါက်
အာသက်တဲ့ တိုက်ခန်းကိုတောင် တို့မသွားတော့ပါဘူး။ မိုး

ဘာသက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“တို့ကူညီမယ် မှုံး၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သိ
ပြော”

“ဟင့်အင်း...မှုံး ဘာမှမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ အထင်ကရနီ
ကလည်း ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး”

မှုံး ဘယ်သူဆီကမှ အကူအညီမယူတော့ပါဘူး။ မှုံး
ဘဝကို မှုံး တည်ဆောက်ရမှာပါ။ ဦးမှုံးဒေဝါအပေါ် မှုံး တိမ်ညွှန်
ယစ်မှုံးသွားမိတာ ဘဝမှာ ပြင်လို့မရအောင် ထင်ကုန်ရစ်ခဲ
အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုပါပဲ။

“မှုံး”

“ဟင်”

“တို့အဖေပိုင်တဲ့ စိုက်ခင်းတွေရှိတယ်၊ မှုံး နေလို့ခါ
တယ်၊ ငွေကြေးရော”

“မှုံး မလိုချင်ပါဘူး၊ တော်ပါတော့ အထင်ကရရယ်
မှုံး ဘယ်သူအထောက်အပံ့မှ လက်မခံပါရစေနဲ့တော့၊ မှုံး ဆန္ဒ

အစနဲ့ပဲ ဘဝကို ထူထောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့မယ်”

“မှုံး”

အထင်ကရ လက်တွေ့က မှုံးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
လေသည်။ အေးစက်နေတဲ့ လက်လေးက မှုံးရဲ့ အတွင်းသဘောကို
တော်ပြနေ၏။ မှုံး အရမ်းကြောက်နေတာပဲ။

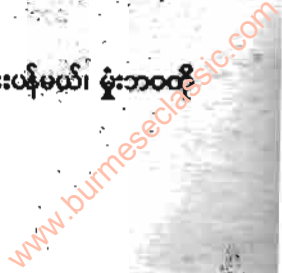
“မှုံးတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရအောင်နော်၊ မှုံး ဘာဖြစ်
ချင်လဲ၊ တို့ အရာအားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ တို့ဖေဖေကလဲ”

“မှုံး ပြန်ပါရစေ အထင်ကရ၊ လောလောဆယ် ဝေနှင်း
ဆိပ် သွားချင်တယ်၊ မှုံး တောင်းပန်မယ်၊ တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါ
နဲ့တော့”

မှုံးဆန္ဒတွေကိုပဲ သူဖြည့်စွမ်းပေးချင်မိသည်။ အခုချိန်မှာ
မှုံး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေရပါမယ်။

“ကောင်းပြီလေ...မှုံး သွားချင်တဲ့နေရာကိုပဲ ပြောပါ၊
ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဝေနှင်းဆိပ် မှုံး သွားမယ်၊ တောင်းပန်မယ်၊ မှုံးဘဝတို့

တစ်ကပဲပြန်စော့မှယ် အထင်ကရ”

“ကောင်းပြီ မှုံး၊ ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်နော်၊ မှုံး တို့ဘီ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ အသိအမှတ်ပြုပေးရင် တော်ပါပြီ”

အထင်ကရကိုတော့ မှုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်
လက်ခံနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။ မှုံးနှလုံးသားတွေထဲမှာ ဦးမိုးဒေသ
အား ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲဖြစ်နေ၏။ မှုံးကိုယ်မှုံး ဒေါသတွေဖြစ်
သည်။

“ပြန်မယ်နော် မှုံး”

“အင်း”

ကားစက်နှိုးတော့ မနှိုး၍ အထင်ကရ စိတ်ပူသွားရသည်။
အခုအချိန်မှာ မှုံးအပေါ် ရိုးသားဖြူစင်စွာပဲ အကူအညီပေးချင်နေ
၏။ မှုံး အားငယ်ကြေကွဲနေသောအချိန်တွင် သူ့ အစွမ်းကုန် ကူညီ
ချင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အထင်ကရ၊ စက်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှိုးလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ် မှုံး၊ တို့ကိုယ့်ပါ၊ တကယ်ပဲ

ကော်က နှိုးလို့မရတော့ဘူး”

“လုပ်ပါဦး အထင်ကရရယ်၊ လူပြတ်တဲ့လမ်းမကြီးမှာ”

အထင်ကရ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးဆိုတာတော့ မှုံးသိနေ
သည်။ လူပြတ်တဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားပျက်နေတာမျိုး မဖြစ်
စေလိုပေ။ အထင်ကရကို ကြည့်လိုက်တော့ ကားပြင်နေဆဲဖြစ်
သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ မှုံးရာ၊ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲမသိတော့ဘူး၊

ကိုယ်တကယ်ပဲ ကားပျက်နေတာပါ၊ မှုံးကို အကောက်ကြတာ
မဟုတ်ဘူးနော်”

မှုံး မျက်နှာလေးက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မှုန်ကုပ်ကုပ်လေး

ဖြစ်နေသည်။

“မှုံး စိတ်ညစ်လို့ တို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ကာမှ စိတ်ညစ်စရာ

တွေ ပိုတွေ့နေရပြီထင်တယ်၊ တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အငှားကား
နဲ့ ပြန်နော်၊ မှုံး တို့ ကားစောင့်ပြင်ရဦးမယ်”

“မှုံး ကြောက်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မပြန်ရဘူး”

ကားကို ဆက်ပြင်သည် မရပေ။ တခြားကားတွေ
တားတော့လည်း ပြင်တတ်တဲ့သူကမရှိ။

“မိုး”

“ဟင်”

“တို့ကားကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်၊ နောက်မှ ကားပြင်ဆေး
ပါခေါ်ပြီး ကိုယ်ပြန်လာယူမယ်”

“ရှင့်ကားကြီးက အဖိုးတန်ကြီးမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ မိုးထက် တန်ဖိုးထားစရာ ဘာမှတို့
မရှိပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး အထင်ကရ ကားပြင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါဦး
ကားကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အရေးကြီးတာက မိုး စိတ်တွေ လုံခြုံဖို့ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ မိုး ဂုဏ်သိက္ခာမကျဖို့ပဲ”

“အထင်ကရရယ်”

မိုးအပေါ် တန်ဖိုးထားလွန်းသော အထင်ကရရဲ့ နှင်း

သားတွေကို မိုး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အထင်ကရကို ရှင် လျှော့မတွက်နဲ့နော် မိုး၊ ရှင်ကို
စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ချစ်ချင်ချစ်နေမှာ၊ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်
ကို ဘာဖြစ်လို့ မရွေးချယ်ချင်တာလဲ”

ဝေနှင်းရဲ့ အပြစ်တင်စကားတွေကို ကြားယောင်လာရလေ
သည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကားကောင်းမှပဲ အတူတူပြန်တော့
မယ်။ ကားအကောင်းစားကြီးကို မထားခဲ့နိုင်ပေ။

“ကိုယ် ကားငှားဖို့”

“အထင်ကရ”

“ပြောလေ”

“ကားကောင်းသွားမှပဲ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားကြ
မယ်”

“မိုး ကားကောင်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ အငှားကားနဲ့ပဲ
ပြန်ကြမယ်၊ တို့ကားက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ထားခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

မိုး အဲဒီလို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ဘူး။ ကားကို နှစ်ယောက်အတူတူ စောင့်ကြမယ်”

“မိုး”

မိုး မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေက ဝင်းလှဲနေလေ သည်။ စောစောကလို သောကရိပ်တွေ ကင်းမဲ့နေ၏။ သူ့အပေါ် မိုး သံယောဇဉ်လေး ငြိတွယ်သွားတာလားဟု မိုး မျက်ဝန်းလေးကို ကမန်းကတန်း စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိနေလေသည်။

အခန်း (၁၉)

မိုးကတဖွဲဖွဲရွာစပြုလာသည်။ ကားအပြင်မှာ ရပ်နေ၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ မိုးသည်းလာ၏။ တော်တော်ဆိုးတဲ့မိုးပဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်တာပါ။

“ကားပြင်တတ်တဲ့လူလည်း မတွေ့ဘူး မိုး၊ တို့အငှား ထားနေပဲ ပြန်ကြမယ်၊ ကားကို နောက်မှ တို့လာယူပါမယ်၊ ပြန်ကြ ရအောင်နော် မိုး”

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသဖြင့် မိုး ကိုယ် ထား ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာရလေသည်။ အခုတလော ဦးမိုးဝေးပါ

အတွက် မှုံး အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေ များနေ၏။ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးပြီး ဦးမိုးဒေဝါတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြန်ပေါင်းထုတ်တော့မယ် ဆိုတဲ့သတင်းတွေ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။ မှုံး အမှုထမ်းနေ တဲ့ ကုမ္ပဏီက ဦးမိုးဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ ဒီကိစ္စတွေ ရှင်း ခေင်းဖို့အတွက် ဦးမိုးဒေဝါနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားပေးမယ့် ရောက် မလာပဲ ရှောင်နေလေသည်။

“မှုံး”

“ဟင်”

“ချမ်းလို့လား”

“အင်း...နည်းနည်းစိမ့်လာသလိုပဲ၊ ရပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

မှုံး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီချင်လာ ရသည်။ လက်လေးတွေကို ပိုက်ပြီး ထိုင်နေပေမယ့် အသားထဲ တုန်ရီချင်နေ၏။ မှုံး ဖျားချင်လာတာလားမသိပါဘူး။ အအိပ်တွေ ပျက်၊ အစားတွေပျက်နဲ့ မှုံး အားနည်းနေသလိုပဲ။

“ချမ်းရင် တို့အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားလိုက်နော် မှုံး”

“မဝတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ် အထင်ကရ၊ ရှင်အင်္ကျီယူဝတ် တော့ ရှင်က ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေမှာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ...ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ၊ ပြီးတော့ တို့ မချမ်းတတ်ဘူး၊ အဲယားကွန်းဖွင့်ရင်လည်း အရမ်းအေးစက်နေမှ သဘောကျတာလေ”

“မှုံးအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ညှာတာထောက်ထားနေတာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ဟင်”

“တို့ မှုံးကို အရမ်းမြတ်နိုးလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် မှုံး ရွေးချယ် မှုက အဓိကပါပဲ၊ တို့က မှုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်”

မှုံး ရွေးချယ်မှုက မှားယွင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား။ မှုံး နှလုံးသားတွေကို အရမ်းမုန်းလိုက်တာ။ ဦးမိုးဒေဝါလို လူတစ်ယောက်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ။

“အငှားကားနဲ့ပဲ ပြန်ကြရအောင်၊ မှုံး အရမ်းချမ်းနေပြီ၊
နေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ လက်တွေပူနေပါလား”

“အင်း”

မှုံး ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။
အာခေါင်တွေခြောက်လာ၏။ ခေါင်းတွေထဲမှာလည်း ရီပေမူးနောက်
နေသည်။ ချမ်းတယ်။ အရမ်းချမ်းတာပဲ။

“အထင်ကရ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့ မှားတာပါ၊
တို့ အရမ်းမှားသွားတယ်၊ ဦးမိုးဒေဝါကို တို့ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သွား
ခဲ့တာလဲဟင်”

မှုံး ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေလေသည်။ မဖြစ်ဘူး။
ကားငှားမှဖြစ်မယ်။ မှုံးကို ဆေးခန်းအမြန်ပြရမယ်။ သူ ကားငှား
တော့မရပေ။ လမ်းမှာလည်း အဆက်ပြတ်နေသည်။ သူမလက်ကိုင်
ဖုန်းမှ မြည်လာချိန်တွင် မှုံး သတိဝင်လာသည်။ ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး
နားထောင်နေ၏။

“ဟဲလို”

“ကိုမိ”

“ဟင်... ဦးမိုးဒေဝါ”

မှုံး အသံလေးက တက်ကြွရွှင်လန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေက ပြီးယောင်သန်းနေ၏။ မင်းရဲနုလုံးသားခုံစားမှုတွေက
ဦးမိုးဒေဝါဆီမှာပဲ ရှိနေဆဲပါလား မှုံးရယ်။

“မှုံးဆီ လာခဲ့ပါ၊ မှုံး အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊
မှုံးတို့ကားက ရန်ကုန်မန္တလေး အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ”

ဦးမိုးဒေဝါအား ခေါ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ အထင်ကရ ရင်ထဲ
မှာ မောပန်းနွမ်းလျာသွားရလေသည်။ အင်အားတွေ မဲ့သွားရ၏။
သူနှင့်ဦးမိုးဒေဝါက သိနေသည်။ ခင်ဗျားကြီးအကြောင်းတွေ ကျုပ်
ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် မှုံးဘက်ကနေ ပြတ်ပြတ်အေး
သား ရပ်တည်ပေးဖို့တော့ ပြောရမယ်။

“ကိုလာခဲ့ပါ၊ မှုံးရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ အများ
ကြီးပဲ၊ မှုံး နေမကောင်းဘူး၊ ကားကပျက်နေတယ်၊ မိုးကလည်း
အရမ်းသည်းနေတယ်၊ အရမ်းလည်းချမ်းတာပဲ၊ ကိုလာပြီး ခေါ်ခါ။

အပြတ်နိမ့်လေးတစ်ပုဒ်

မိုး အတော်လေးအားယူပြီး စကားတွေပြောနေမိလေသည်။
ခေါင်းထဲမှာ ရိဝေမူးနောက်အုံခဲနေ၏။ ကိုနဲ့မိုး အပြတ်ဆွေးနွေးချင်
တယ်။ အကူအညီမဲ့နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုအသံကို ကြားရတာ မိုး
အင်အားတွေ ပြည့်ဝသွားသလိုလိုပါပဲ။

“အထင်ကရ”

“ပြောပါ မိုး”

“မိုး တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မိုး ရင်ထဲမှာ ကိုပဲရှိနေလို့
ပါ။ ကိုနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

“မိုးဆန္ဒပါပဲ။ ကိုယ်က မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာ အကူ
အညီပေးမှာပါ”

မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာနေလေသည်။ ကားကလည်း
ငှားမရ။ ဦးမိုးဒေဝါ ရောက်လာမယ်ဆိုတော့လည်း ကောင်းပါတယ်
လေ။ ဦးမိုးဒေဝါ ရောက်သင့်နေပြီပဲ။

“ဟင်း...ဟင်း”

“မိုး”

“ဟင်း...ဟင်း”

ဦးညိုသံလေးပဲ ကြားနေရလေသည်။ မိုး တစ်ခုခုဖြစ်
မှာ စိုးရိမ်နေ၏။ အကူအညီရှာနေမိသည်။ ဦးမိုးဒေဝါ ရောက်
မိပါလျက်နှင့် မရောက်လာခဲ့ပေ။ ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ။
အားစုကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲနဲ့ မိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် ချစ်ဖို့
ဦးစားခဲ့ရတာပဲ။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေမိသည်။

“ဟင်း...ဟင်း”

“မိုး သတိရပါဦး၊ မိုး”

မိုးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မိန်းမောနေသည်။ စိတ်ပူနေ
ဦးမိုးဒေဝါဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းက ပိတ်ထားသည်။ ဘာ
လုပ်လုပ်ရမှန်းမသိ စိတ်တွေ လေးလေးနှင့် မိုး အချမ်းပြေစေရန်
တို့လှလေးအား ဖက်ထားမိ၏။ စိုရဲရဲ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်း
လေးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ရှိနေသည်။

“တို့စိတ်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူး မိုးရယ်၊ မင်းကို

အရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းမြတ်နိုးတယ်၊ မင်းကို အနားလည်ဆုံးပမ်း
မိုးရယ်”

“ကိုယ်ရောက်လာပြီလား၊ မိုး အရမ်းချမ်းတယ်၊ အိမ်ကြီး
ချင်တယ်၊ အို... အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ မိုးတို့ အ
ကြီးကို ထွက်သွားကြရအောင်၊ ကို ဘာမှယူမလာခဲ့နဲ့
နှစ်ယောက်အတူ ဘဝကို ရုန်းကန်တည်ဆောက်ကြမယ်”

မိုး မျက်ဝန်းလေးတွေက မိန်းမောနေပြီး နှုတ်ခမ်းလေး
ဆီမှ သူမရင်ထဲမှ ဆန္ဒတွေကိုပဲ တတွတ်တွတ်ပြောနေလေသည်။
မိုး စကားတွေက သူ့နှလုံးသားတွေထဲသို့ ချွန်ထက်သော အ
ထိုးနှက်လိုက်သလို နာကျင်ခဲ့ရ၏။

မိုး ချစ်မြတ်နိုးနေတာက ဦးမိုးဒေဝါပဲ။

“ကို အထီးကျန်နေတာ မိုး မကြည့်ရက်ဘူး၊ မိုး
လည်း ကိုလိုပဲ ခံစားခဲ့ရတာပါပဲ”

သူ့ကို မိုးဒေဝါဟု မိုး ထင်မှတ်ကာ ကယောင်က
တွေ ပြောနေသည်။

“မိုးကို ဖက်ထားစမ်းပါနော်၊ အရမ်းချမ်းတယ်၊ ဟင်း...
ဟင်း...ဟီး...ဟီး”

“မိုး”

ဦးမိုးဒေဝါ ခင်ဗျားကြီး မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား။
မိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ နှလုံးသားဒဏ်ရာရအောင်
ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲဗျာ။

ခဏကြာတော့ မိုး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ မိုးလေပြင်း
ထန်နေ၍ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်နေ၏။ ဖေဖေဆီလည်း
အဆက်အသွယ်မရပေ။

“မိုးရယ်...သတိထားပါဦး၊ မင်း အရမ်းပျားနေပြီ၊ ကိုယ်
နိတ်ပူလိုက်တာ”

မိုးကိုယ်လေး ချစ်ချစ်တောက် ပူနေ၍ သူစိတ်ပူပြီး ဘာ
လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားရင်း ကားဒက်ဘုတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးကို
သတိရသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ လူပျားတုန်းက ဆေးကဒ်က
ဘာဒက်ဘုတ်ထဲမှာ ရှိနေသေး၏။ သတိရပြီး ဆေးကိုယူလိုက်ကာ

www.burmeseclassic.com

အတင်းနှိုးပြီး တိုက်ရသည်။

“မှုံး”

“ဟင်”

“ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်နော်၊ သတိထားစမ်းပါ မှုံးရယ်၊ တို့အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ၊ မှုံး ဆေးသောက်ရအောင်နော်”

“အင်း”

မှုံးက ဆေးကိုယူသောက်လိုက်ပြီး ဖြန့်၍မိန်းနေလေသည်။ အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညအမှောင်ဘက်သို့ သန်းလာနေ၏။ မှုံးကိုစိတ်ပူပြီး ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဒီအဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူနှင့်မှုံး နှစ်ယောက်ထဲနေ လို့မဖြစ်ဘူး။ မှုံးအတွက်ပဲ စိတ်ပူသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖေဖေဆီ ထပ်ပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်သည်။ ကံကောင်းစွာဖြင့် ဖေဖေဖုန်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရ၏။

“ဖေဖေ သားပါ၊ ရန်ကုန်မန္တလေး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားပျက်နေလို့ ဖေဖေ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ပါနော်”

“ကောင်းပြီ သား၊ ဖေဖေ အခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်”
ဖေဖေနှင့် အဆက်အသွယ်ရတော့ သူ စိတ်နည်းနည်းအေးသွားရသည်။ မိုးက တိတ်သွားပြီး ဖွဲဖွဲလေးသာ ကျနေ၏။ မှုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ပူရိုက်က စောစောကလောက် ပူချစ်နေတော့ဘဲ ခပ်နွေးနွေးလေး ဖြစ်သွားသည်။

“မှုံး”

“ဟင်”

“မှုံး အသိဝင်လာပြီး ချက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ သူရင်ခွင်ထဲမှာဆိုတာသိတော့ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်၏။
“အထင်ကရ ကားက ဖြန့်မကောင်းသေးဘူးလားဟင်”
“မကောင်းသေးဘူး မှုံး၊ တို့ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ စောစောက မှုံး အရမ်းအဖျားတွေ တက်နေတာ ကိုယ်ဆေးတိုက်ထားလို့ အခုအဖျားကျသွားတယ်”

“ကိုရော ရောက်မလာဘူးလားဟင်”

“အင်း”

www.burmeseclassic.com

မှူး အသိတွေ ကောင်းကောင်းဝင်လာသည်။ ကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာရတာလဲ။ ရှင့်မိသားစုတွေက တားဆီးထားလို့ မဟုတ်လား။ ရည်းနှည်းမှောင်လာသည်။ အထင်ကရရဲ့ အဖေလာ မယ်ဆို၍ စိတ်အေးသွားရ၏။ ဒီလိုအနေအထားမျိုးနှင့် မှူးကိုတွေ့ရလျှင် အထင်သေးသွားမလားပဲ။

“အထင်ကရ”

“ပြောလေ မှူး”

“ရှင့်ဖေဖေက မှူးကို ဒီလိုအနေအထားနဲ့”

“ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူးနော် မှူး ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ဖေဖေကလည်း အရမ်းကိုချစ်မှာပဲ။ ဖေဖေက တို့ကိုယုံတယ်။ တို့ရွေးချယ်တဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ထဲထဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်”

“အထင်ကရနော်”

အထင်ကရရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို မှူး အထင်ကြီးလေးစားသွားရလေသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ အခွင့်အရေးမယူဘဲ မှူးကို စောင့်

ဆောက်ပေးနေခဲ့တာမဟုတ်လား။

“မှူး”

“ဟင်”

“သက်သာရဲ့လား၊ တို့ဖေဖေလာတော့မှာပဲ၊ မှူး စိတ်အေးမယ်ပါနဲ့၊ မှူးဖြစ်ချင်နေတာတွေ တို့အားလုံး ဖြည့်ပေးပေးမယ်”

ကားမီးရောင်မြင်ရတော့ ဖေဖေလာနေပြီဆိုတာ အထင်ထရ သိလိုက်လေသည်။

“တို့ဖေဖေ လာနေပြီ၊ မှူး ဘာမှအားနာရှက်ရွံ့မနေနဲ့နော်၊ တို့ဖေဖေကို တို့ပိုင်ပါတယ်”

မှူးလက်လေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ဖိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် မှူးလက်လေး အေးစက်နေလေသည်။ ဖေဖေကားက သူတို့အဖားမှာ ရပ်သွား၏။ ကားပေါ်တွင် စက်ပြင်ဆရာတွေလည်း ခေါ်လာသည်။

“ဖေဖေ... ဒီမှာလေ မှူးကို သား ကားတင်ပြေးလာတာ

လမ်းမှာ ကားပျက်သွားလို့ လမ်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်
သွားတယ်”

“သားရယ်... ဖေဖေက သဘောတူထားပြီးပြီပဲကွာ”

“သူကငြင်းနေလို့လေ၊ သားကို အခုအထိ ချစ်သူအဖြစ်
အသိအမှတ်မပြုသေးလို့”

“ဟာကွာ... အင်းလေး သမီးလေးကလည်း အရမ်းအေး
တာပဲကိုး၊ ဒီကောင် စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပြီဆိုထဲက သိလိုက်ပါတယ်
ကောင်းစာယ်ဟေ့၊ ကဲ သားက ဖေဖေကားကိုပဲ မောင်းပြီး သမီး
လေးကို ပြန်ပို့လိုက်တော့၊ ဖေဖေနဲ့ ဒီစက်ပြင်ဆရာတွေ ကားပြင်ပေး
ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သမီးလေးက အရမ်းကြောက်နေတယ်ထင်တာ
သားချစ်သူကို အိမ်ပဲပြန်ပို့ပေးလိုက်နော်၊ သားဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝ
ဖေဖေ တာဝန်ယူပါတယ်ကွာ”

အထင်ကရက မှူးကို ကြည့်လိုက်၍ မှူး ရှက်ရှက်

ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ ကားလေးက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာမှ မှူး
စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေတော့သည်။

ဘာဝန်း (၂၀)

“မင်း ဒီကောင်မလေးဆို မသွားရတော့ဘူး၊ သော်တာ
အရှက်သွားခွဲတာ မေမေခိုင်းတာပဲ၊ မြေးလေးကို မိထွေးငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်လက်ထဲ မထည့်နိုင်ပါဘူး၊ မေမေသေမှ မင်းယူပါ”

မိုး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်တဲ့။ သူငယ်ချင်းအထင်တက
နဲ့တဲ့။ မင်းဘာသွားလုပ်တာလဲ။ အထင်ကရဆိုတဲ့ နာမည်ကို အခုမှ
ကြားဘူးတာပါ။ အထင်ကရ၊ ဒီနာမည် သူနဲ့ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။
သူ့ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ဦးထင်အောင်ရဲ့သားများလား။

“ဒီလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးကို မင်းဘယ်လို
ထိန်းချုပ်မလဲ၊ သမီးကတစ်မျိုး၊ ဇနီးငယ်ငယ်လေးကတစ်မျိုး”

မင်း အိမ်ထောင်ရေးသောကတွေ ထပ်ပြီးခံစားရလိမ့်မယ်။ ပျော်ရွှင်စရာမရှိနိုင်ဘူး။ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွေ့သွားရင် မင်းကိုထားခဲ့မှာပဲ”

အထင်ကရဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ရော ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ ရောက်နေကြလဲ။ သူငယ်ချင်းအဆင့်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သော်တာ အရှက်သွားခဲ့လို့ မှုံး ရှက်ပြီး ကုမ္ပဏီကနေ ထွက်သွားတာတော့ သူသိထားလေသည်။

ဒီကိစ္စ သူ့ကိုဆက်သွယ်မှာပါ။ အထင်ကရဆိုတဲ့ ကောင်လေးနှင့် မြို့ပြင်အထိ သွားစရာလိုလို့လား။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ ဝင်နေသည်။

“သမီးလေးကို မိထွေးငယ်ငယ်လေးနဲ့တော့ မထားပါနဲ့ သော်တာနဲ့ ပြန်မပေါင်းချင်ရင်တောင်မှ သက်တူရွယ်တူ မိန်းမလေးကိုရှာပါ။ မင်းအိမ်ထောင်ရေးက ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ”

ဗေဒင်ဆရာက သူ့နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းတွေ

ခံနေ၍ အချစ်ရေးတစ်သက်တာ ကံမကောင်းနိုင်ဘူးဟု ယောကျ်ားထားသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မွန်းကြပ်နေခဲ့၏။

“မင်းကို ဒီကောင်မလေး ရွေးချယ်တာ မဖြူစင်နိုင်ပါဘူး ကွယ်။ မေမေစကားကို နားထောင်ပါ။ ဒီကောင်မလေးအတွက် နစ်နာကြေးအဖြစ် ဒူနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ပေးလိုက်ပါ”

မိုးထံသို့သွားဖို့ ဆက်သွယ်ပြီးမှ မသွားဖြစ်တော့ မေမေစကားတွေကိုပဲ လက်ခံလိုက်မိသည်။ အထင်ကရဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဦးထင်အောင်ရဲသားဆိုလျှင် မိုးကို မလှသင့်ပေ။ သူ့ပဲ အရှက်သိက္ခာကျဆင်းရမည်ဖြစ်၏။ တစ်ညလုံး မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ သတိရနေမိသည်။ မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရဇယ်။ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းနိုင်တာပဲ။ နောက်နေ့ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ ဦးထင်အောင်က မမေးရဘဲနှင့် ညက သူ့ချွေးမလောင်းနှင့် သူ့သားအဖြစ်ကို ရယ်မောစရာအဖြစ် ပြောပြလေသည်။

“ကျုပ် ချွေးမလောင်းက အရမ်းချောတယ်နော်၊ တူနဲ့

သားတောင် အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတာပဲ။ ညီက ကားတင်ပြေးတာလေး ကံကောင်းလို့ကောင်မလေးက လက်မခံဘူးဗျ”

သူ့မျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမန်းမသိအောင်ပင် ထူပူ သွားရလေသည်။ ချယ်မှူးထင် ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ကိုယ့်ကို အသိ မပေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ထားရတာလဲ။ ဦးထင်အောင်သာနဲ့ ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်လှရတာ ကိုယ့်အပိုင် အပိုင်ကသိရင်။ ချယ်မှူးထင်အား စွန့်လွှတ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက် တော့လေသည်။

မှူး နေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကိုပင်မသွားတော့။ သူထံ မှူးထင် ဆက်သွယ်လာလေသည်။

“ကိုကို ကျွန်မပြောစရာတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကို ကျွန်မ ကိုလာတွေ့ပါနော်”

“မင်းနေတဲ့တိုက်ခန်းကို အပိုင်ယူလိုက်တော့ ချယ်မှူး ထင်၊ မင်းကိုပေးထားတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ အားလုံးကိုရောဘဲ ကိုယ်ပေးတယ်။ ကိုယ်တို့ဇာတ်လမ်း ဒီမှာပဲ ရုပ်လိုက်ကြရအောင်”

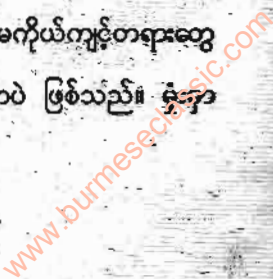
“ရှင်”

“ကိုယ်တွေဝေသွားတာပါ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေက အများ ကြီးပဲ။ ချယ်မှူးထင်၊ စမ်းချောင်းလေးအတွင်း စီးဆင်းချောပါလာ တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုယ် ငေးမောကြည့်မိလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့မယ်လေ”

“ဦးမိုးဒေဝါ အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ လာဖြေရှင်းပါ။ ကျွန်မ”

“တော်ပြီ ချယ်မှူးထင်၊ ကိုယ့်ဆီ ထပ်မဆက်သွယ်ပါနဲ့ တော့၊ ကိုယ့်မှာ သမီးရှိတယ်၊ မိန်းမနဲ့လည်း ပြန်ပေါင်းချင်ပေါင်း မှာပါ”

ဦးမိုးဒေဝါက ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ နောက်ထပ် လည်း ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မြင်တွေ့တိုင်း ဖုန်းပိတ်ပစ်မှာပါပဲ။ မှူးကို သူကတောင် ငွေကြေးဥစ္စာတွေ မက်မောတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက် တာပဲပေါ့။ ဦးမိုးဒေဝါရဲ့ စကားတွေက သူမကိုယ်ကျင့်စားတော့ တို အကြီးအကျယ် ဖော်ကားပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ မှူးမှာ

မာနတွေနဲ့ပါ။ နယ်ကနေ တိတ်လာခဲ့တာ ဘဝတက်လမ်းရှာဖို့ ဖြစ်ပေမယ့် မှုံး နာမည်ပျက်တာပဲ အဖတ်တင်ခံလို့မဖြစ်ပါဘူး။

“ဒေါ်ချို... ကျွန်မ ဘာပစ္စည်းမှမယူဘဲ ဒီကနေထွက် သွားပါပြီ။ ဦးမိုးဒေဝါဆို အားလုံးပြန်အပ်ပေးပါနော်”

အလုပ်သမားအင်္ဂါကြီးအား ပစ္စည်းတွေအပ်ပြီး မှုံး ကျော နိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ဝေနှင့်ကတော့ ကောင်းသည်ဟု ဝမ်းသာအားရပြောနေ၏။

“ဘာမှအားငယ်စရာမလိုဘူး၊ ဘဝကို တစ်ကပြန်စကြ မယ်၊ ကျုပ်ခြေထောက်လည်း ကောင်းသွားပြီပဲ၊ အလုပ်လုပ်နိုင်ပါ ပြီဟယ်”

ဦးမိုးဒေဝါအား နာကြည်းနေပေမယ့် မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ အတော် လေး ကြိုးစားနေရလေသည်။ မှုံး ရှက်လွန်း၍ အပြင်ပင်မထွက်ချင် လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ရှင့်ကို ကျုပ်ပြောသားပဲ၊ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ဇာတ်သိမ်း မယ်ဆိုတာ”

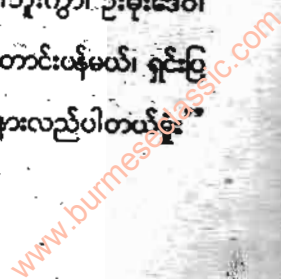
မှုံး စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ဦးမိုးဒေဝါနှင့် ပတ်သက်ပြီး သာသာ သွားမိတာ ကြီးမားတဲ့ မှားယွင်းမှုပါပဲ။ နောင်တတွေ ရနေမိ၏။ လောလောဆယ် အလုပ်မရှာသေးဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းနေမိသည်။ အိမ်တွင်းအောင်းနေသော သူမထံသို့ အထင်ကရ ရောက်လာ၏။

“မှုံး မင်းဘာဖြစ်လို့ ဘဝကို အရှုံးပေးချင်တာလဲ၊ ငါ မှားပါဘူး၊ ဦးမိုးဒေဝါက သတ္တိကြောင်တာပါ”

“အထင်ကရ မှုံးကို လာမတွေ့ပါနဲ့တော့၊ ရှင့်ဆီက အကူအညီမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မှုံး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ မပတ် သတ်ချင်တော့လို့ပါ”

ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်ပဲ ဘဝကို ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လေသည်။ အထင်ကရဆီကလည်း အကူအညီတွေ မယူချင် တော့ပါဘူး။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေချင်မိသည်။

“မှုံးကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မမြင်ရက်ပါဘူးကွာ၊ ဦးမိုးဒေဝါ ဆို ချစ်နေတုန်းပဲလား၊ ဒါဆို ကိုယ်သွားတောင်းပန်မယ်၊ ရှင်းပြ ခင်ရဲ့နှလုံးသားခံစားချက်တွေကို တို့ နားလည်ပါတယ်မှုံး”

“ဟင့်အင်း... ဦးမိုးဒေဝါနဲ့လည်း မပတ်သက်တော့ဘူး မှူးဘဝတို့ မှူး အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ထူထောင်ပါရစေ၊ မှူးကို ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့နော် အထင်ကရရယ်”

မှူးကို မသဲနားစမ်းပါနဲ့ အထင်ကရရယ်။ ဦးမိုးဒေဝါလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိုက်မဲစွာ ရွေးချယ်မိခဲ့တဲ့အတွက် မှူးကိုယ် မှူး နာကြည်းခါးသီးနေမိပါတယ်။ မှူးကိုယ်မှူး ဒဏ်ခတ်ရမယ်။ မှူး ဦးမိုးဒေဝါနှင့် ပတ်သက်မှုတွေကို အထင်ကရပေးမလည်း အချိန်မရွေးသိသွားနိုင်တာပဲ။ မှူး လိမ္မညာကောက်ကျစ်ပြီး အကွင့် ပျက်မတစ်ယောက်လို့ ထပ်ပြီး အစွပ်စွဲမခံနိုင်တော့ပါဘူး အထင် ကရ။

“မင်းဘယ်လောက်ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ တို့အသိဆုံးဆုံး မှူးရယ်၊ တို့အချစ်ကို လက်ခံပါ၊ တို့ကိုလက်ထပ်ပါ၊ ဖေဖေလ လည်း လက်ခံတာပဲဟာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ မှူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်လို့ ပါ၊ အရှင်က မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေကိုတောင် မေ့ပစ်ဖို့ အတော်

ကြိုးစားနေရတာပါ၊ နောက်ထပ်ပြီး”

“မှူး”

စကားဆက်ပြောခွင့် မပေးဘဲ မှူးနှုတ်ခမ်းလေးကို ပိတ်ပစ်

ကြိုးစားနေ၏။ မှူး လက်မခံဘဲ ရုန်းကန်ဖယ်ရှားနေမိ၏။

“အထင်ကရ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ မှူး မကြိုက်ဘူး၊ နှုတ်နော်၊ လွတ်၊ ရှင့်ကို မချစ်ဘူး၊ ရှင့်ကို အရမ်းမုန်းပစ်လိုက်မှာ ပဲ”

“မုန်းကွာ... မုန်း၊ မင်းဘယ်လောက်မုန်းမလဲ၊ တို့ကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ချစ်နေမှာပဲ၊ နိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမှာပဲ”

“အထင်ကရနော် ရှင် မစော်ကားနဲ့၊ မယုတ်မာနဲ့၊ လွတ်”

မှူးရယ်... မင်း တို့ရှင်ခွင့်ထဲကနေ လွတ်ထွက်သွားမှာ

အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲကွာ။ မဖြစ်ဘူး။ မင်းကို တို့ပိုင်ဆိုင်မှဖြစ်မယ်။

တာရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ပဲဖြစ်ပါစေ မင်းကို ရယူဖို့ တို့ကြိုးစားရမှာ

အထင်ကရစိတ်တွေ လွတ်ထွက်နေလေသည်။ ရင်ထဲမှာ
ပေါက်ကွဲနေရ၏။ မှူးရဲ့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေမှုတွေ
လက်မခံနိုင်ဘဲ သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ စုန်နှုတ်နေရ၏။ မှူး
လက်လွတ်လိုက်ဖို့ သူ့နှလုံးသားတွေက လက်မခံနိုင် ပေါက်ကွဲ
နေရသည်။

“မှူးကို ချစ်တယ်ကွာ၊ တို့ ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်
မှူး မင်းငြင်းပယ်လိုက်ရင် ကိုယ်သေသွားနိုင်တယ်နော်”

“သေချင်သေလေ...မှူးကို ထပ်မနှောင့်ယူဖို့
တောင်းပန်ပါရစေ၊ ရှင်ကြိုးစားနေလည်း အလကားပဲနော်၊ ငါ့
လုံးဝလက်မခံဘူး”

“မရဘူးကွာ...မင်းလက်မခံလို့ မရဘူး၊ တို့ရင်ခွင်ထဲ
မှာ ထွေးပွေ့ထားပြီး မင်းကို အေးချမ်းပျော်ရွှင်စေချင်တာပါ”

“လွတ်နော် အထင်ကရ”

“မလွတ်ဘူးကွာ”

အထင်ကရရဲ့ စိတ်တွေ ပိုကြမ်းလာရပြီး မှူး ကိုယ်

သားကို သူ့လက်တွေနှင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချွတ်ထားတာ
အနမ်းမိုးလေးတွေ ခြွေချဖို့ ကြိုးစားနေမိလေသည်။ မှူးကို မရတတ်
ညည်းလမ်းနဲ့ အရယူရမှာပဲ။ တို့နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝချောက်မ
ဆုတ်နိုင်ဘူး။

“မှူးကိုလွတ်စမ်းပါ အထင်ကရ၊ ကျုပ်နဲ့ ဦးမိုးဒေါ
ခြင်ထွက်ခဲ့တာတွေ ရှင်အဖေသိသွားရင် လက်ခံမလား၊ ကျုပ်ကို
ထပ်ပြီး စွပ်စွဲပုတ်ခတ် အရှက်ခွဲကြမှာပဲမဟုတ်လား၊ လွတ်ပါ၊
မှူးကို လွတ်နော်”

မှူး ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အထင်ကရရဲ့ ပါးကို
ခြားခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်လေသည်။ အထင်ကရကြောင့်ပြီး လက်တွေ
ထဲ ဖြေလျှော့ပေးလိုက်ပြီး မှူးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“မှူး မင်းဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး၊
မင်းကို ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်”

သူမကိုဖက်ဖို့ ရှေ့ဆက်တိုးလာတဲ့ အထင်ကရအား
စိတ်တွေပေါက်ကွဲပြီး အားနှင့်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

“အား”

“ခွပ်”

“ဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ အတွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် အထင်ကရ ထိလက်လန့်ကျသွားပြီး နံရံနှင့် သူ့ခေါင်း ထိခိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်...အထင်ကရ၊ ရှင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သွေးအမလေး...အထင်ကရ ခေါင်းကွဲသွားပြီ”

အထင်ကရ ခေါင်းမှ သွေးတွေစီးကျလာ၍ မှူး ထိတ်ထိတ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“အထင်ကရ”

မလှုပ်တော့။ အထင်ကရ သေသွားပြီလားဟု တွေးမိ၍ မှူး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သွားရသည်။

“အထင်ကရ...အထင်ကရ ဒုက္ခပါပဲ၊ ခေါ်လို့လည်း”

မရတော့ဘူး၊ လာကြပါဦး ဒီမှာ ခေါင်းထိသွားလို့ လာကြပါဦး”

မှူး အရှက်သိက္ခာတွေ ငဲ့ကွက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်အား အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမိလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေရောက်လာပြီး အထင်ကရရဲ့ ကားနှင့်ပင် ဆေးရုံသို့ ခို့ပေးကြ၏။ ဝေနှင်းလည်း ရောက်လာသည်။

“မှူးရယ်...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ရှင်ဟာက ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းပဲ”

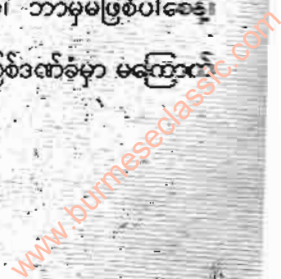
“သူ...သူ မှူးကို”

“တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ တော်ကြာ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်ပြီး အထင်ကရပါ အမှုပတ်နေပါဦးမယ်”

မှူး နှုတ်ပိတ်သွားလေသည်။ ဝေနှင်း ခေါင်းဆောင်ပြီး အထင်ကရအား ဆေးရုံသို့လိုက်၍ မှူးကတော့ လိုက်မသွားတော့ပေ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်တွေနှင့် အင်အားတွေ ချိန်စွာ အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေမိသည်။

“အထင်ကရ...သတိပြန်ရပါစေ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊

ရှင်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မှူး အပြစ်ဒဏ်ခံမှာ မကြောက်

ပါဘူး၊ အထင်ကရရယ် ရှင်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါနော်”

အထင်ကရ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သတိပြန်ရပါစေဟု မှူး
တတ္တတ်တွတ် ဆုတောင်းနေမိလေသည်။ မှူးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်
မှုတွေကြောင့် မီးတောက်မတတ် ပူလောင်နေရ၏။ ရှင်က လူငယ်
ပေမယ့် စိတ်နှလုံးပြည့်ဝပါတယ်။ မှူးကိုလည်း ချစ်လွန်းတာ မှူး
သိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အထင်ကရရယ် ကျွန်မကတော့ ရှင်အနမ်း
လေးတွေကိုပဲ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားပါရစေတော့နော်။ အထင်
ကရဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် သူမနှလုံးသားတွေထဲ အဝင်မခံဘဲ
ငြင်းဆန်နေမိပေမယ့် မှူး နှလုံးတွေထဲမှာ နေရာလေးဝင်ယူလိုက်နိုင်
ပြီ ဖြစ်တာကြောင့် မှူး သိရှိနေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၁)

အထင်ကရ သတိပြန်ရလာပြီး ခေါင်းပဲချုပ်လိုက်ရကာ
ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဟု ခေနှင်းထံမှ သတင်းကြားရလေသည်။
မှူး စိတ်သက်သာသွားရ၏။

“ရှင် အထင်ကရကို သွားတွေ့သင့်ပါတယ်။ သူ့သတိ
ထစ်ပြီး ခေါင်းကွဲတဲ့နေရာကို ချုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်နာမည်ကိုလည်း
အတ္တတ်တွတ် တမ်းတနေတယ်။ မင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် သူသေ
ဆဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ ခေနှင်းရယ်၊ မှူး အားလုံးကို မေ့ပစ်
ချင်ပါတယ်။ သူ မှူးကို တစ်နေ့မေ့ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဦးမိုးဒေဝါ သူ့သမီးကိုခေါ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးအပိုင် နေဖို့ ထွက်သွားပြီ၊ ရှင်သိလား”

“မိုး အားလုံးကို ပယ်ပစ်လိုက်နိုင်ပါပြီ၊ အထူး သဖြင့် ဦးမိုးဒေဝါကို မေ့ပစ်နိုင်ပါပြီ၊ တစ်ဒဂံတွေဝေသွားရတာပါ၊ ကိုယ့် ဇေယျာရဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ တူနေလို့ ကျုပ်စိတ်တွေ ခဏတာ ယိမ် ယိုင်သွားတာပါပဲလေ”

ဦးမိုးဒေဝါက မှူးရင်ထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။ အထင် ကရကို စွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့ပဲ မှူး စိတ်စွဲနေရတာပါနော်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုလည်း မှူး မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။

“ဦးမိုးဒေဝါကို ရှင်က မေ့ပစ်နိုင်ပြီဆိုတော့ အထင်ကရ ကိုရောမောင်”

ဝေနှင်းမေးခွန်းကို သူမ ဖြေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ မရှိတော့။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ သူမနှလုံးသားတွေထဲမှာ သူက နေရာ ဝင်ယူထားပါတယ်။

“အထင်ကရကို သွားတွေ့လိုက်ပါဟယ်၊ အားပေးနှစ်

သိမ့်မှု ပေးရုံလေးပဲ”

“ဟင့်အင်း”

မှူး ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။ ဝေနှင်းအား ရှောင်ထွက်ဖို့ လုပ်နေစဉ် မှူးတို့အခန်းဝတွင် အထင်ကရ ဇေယျာက ရောက်လာ၏။

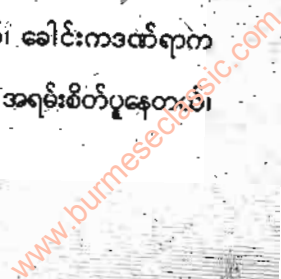
“အခန်းထဲဝင်မယ်နော်၊ သမီး မှူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားစွဲမက်လောက်အောင် လှပချောမောပြီး ရိုးသားဖြူစင် သော မိန်းကလေးပဲဟု ဦးထင်အောင် တွေးနေမိလေသည်။ ဧည့်ခန်း မှာထိုင်မိတော့ ဘာအဆောင်အယောင်မှ မရှိသော ချယ်မှူးထင်က သားကို ငြင်းဆန်နေတာ သိရ၍ အထင်ကြီးလေးစားမိရ၏။

“သမီး... သားကို လက်ခံပေးပါလား၊ အခု သား အရမ်း

ခံစားနေရပြီ၊ မအိပ်မစားဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ မသောက် ဘူးတဲ့ အရက်တွေတောင် သောက်နေတယ်၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာက လည်း သိပ်မသက်သာသေးဘူး၊ အန်ကယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊

သားကို သမီး ဘာကြောင့် ငြင်းဆန်နေတာလဲ”

“ကျွန်မရဲ့အတိတ်က အမှားအယွင်းတွေကြောင့်ပါပဲ အန်ကယ်၊ မှူး အားလုံးကိုမေ့ပျောက်ပြီး ဘဝသစ်ပြန်စရမယ်၊ အထင်ကရကို လက်မခံပါရစေနဲ့နော်”

“သမီး အတိတ်က ဘာတွေများ မှားယွင်းခဲ့လို့လည်း ကွယ်၊ ပြောပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ”

ဦးမိုးဒေါဝနှင့် ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြ လိုက်လေသည်။ မှူးရင်ထဲမှာ ဝေါ့ပါးသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီအမှားအယွင်းကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့အတွက် မှူး ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်လို့ပါ အန်ကယ် ရယ်”

အထင်ကရ ဖေဖေက အထင်သေးတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မကြည့်ဘဲ သနားကြင်နာတဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

မှူးကို ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန် မယ်ထင်မိတာ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၏။

“ဦးမိုးဒေါဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ သိရင် ဒါနဲ့ သမီးဖေဖေနဲ့ မေမေမှာမည်တွေက ဘယ်လိုလဲလဲ သိလဲ ဘယ်မြို့ကလာတာလဲကွာ”

မှူး ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာမည်တွေ ပြောပြတော့ ဦးထင်ထင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

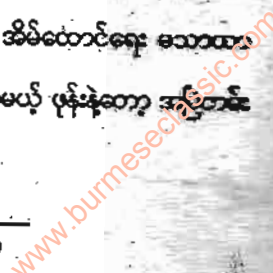
“မင်းက ထင်မော်သမီးပဲ၊ အန်ကယ်က ထင်အောင် သူက ထင်မော်၊ တစ်ချိန်က ကျောင်းနေဘက်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း တွေပဲ”

“ရှင်”

“အန်ကယ်တို့ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ တက်ကြတော့ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ မင်းအမေက ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံက ကွင်းပဲ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အန်ကယ်သိတယ်လား”

“သိတာပေါ့၊ အချစ်ဆုံးအတွဲဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ၊ သမီးဖေဖေ ထင်မော်ရဲ့ အချစ်ရေးတွေ၊ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာ မှုတွေ သိခဲ့တာပဲ၊ လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ကြပေမယ့် ဖုန်းနဲ့တော့ အပြန်အလှန်

ရင်ဖွင့်ကြတာပဲ။ မင်းအဖေဘဝပျက်တဲ့အထိ ခံစားခဲ့ရတယ်လေ။ အန်ကယ်ဆို မဆုံးခင်တောင် ရင်ဖွင့်သွားသေးတယ်။ အန်ကယ်ဆို လာအေဖို့ပြောတော့ သမီးလေးရှိသေးလို့ မလာနိုင်သေးဘူးတဲ့လေ”

မှူး အံ့သြဝမ်းသာသွားရပြီး ဖေဖေပြောပြောနေတဲ့ သူငယ်ချင်း ဦးထင်အောင်အကြောင်းတွေ ပြန်၍အမှတ်ရ လာမိလေသည်။

“ကဲပါ...ထင်မော့သမီးလေးမို့ အန်ကယ်စောင့်ရှောက်ရမယ်လေ။ မင်း အတိတ်ကပြစ်မှုတွေက ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာပါ။ မောင်မိုးဒေဝါကလည်း နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် မင်းရိုးသားဖြူစင်ကြောင်း၊ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ အန်ကယ်ကို ပြောပြသွားပါတယ်လေ”

မောင်မိုးဒေဝါက နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအား နာမည်ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ ရိုးသားဖြူစင်ကြောင်း လာရောက်ပြောပြသွားခဲ့သည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး သင်္ချာတို့ တွေ့ချင်တဲ့အရာတွေ ပြင်းပြနေတဲ့ သားဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးပါဏ္ဍာယ်။ ထ...ထ...ပါ။ အန်ကယ်သားလေးကို စိတ်ချမ်းသာကျော်ရွှင်အောင် သင်္ချာတာဝန်ယူနိုင်မှာနော်”

မှူးလည်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်ပါးလွတ်လပ်သွားရပြီး အထင်ကရအား တွေ့မြင်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလာရလေသည်။ မှူး ဗာန်အောင်နေရပေမယ့် ရှင်အတွက် စိတ်ပူပြီး ရူးမတတ် ဖြစ်နေရတာပါနော်။

အထင်ကရအသိ သွားရတဲ့ အချိန်တွေမှာ မှူး လွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေလေသည်။ မှူး နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတာ ရှင်သိရဲ့လား အထင်ကရ။

အန်ကယ် ဦးထင်အောင်က အိမ်ရောက်တော့ အထင်ကရရှိနေတဲ့ အခန်းရှေ့အထိ လိုက်မို့ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ မှူး အခန်းတံခါးလေး တွန်းဖွင့်ဝင်သွားတော့ အထင်ကရ ဓမ္မာပေလေးတွေ ပွင့်လျက်နှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ မှူးဝင်လာတာဝင် ခေမာ။ အသိမဲ့နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသည်။

ရှင် အရမ်းကို ပိန်ချုံးပြီး ကျသွားလိုက်တာ အထင်ကရရယ်။

“အထင်ကရ”

ရုတ်တရက် မကြားသလို အပေါ်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“အထင်ကရ”

“ဟင်”

“မိုးလေ...ရှင်ကိုလာတွေ့တာ၊ ကျွန်မနဲ့မတွေ့ရလို့ သေတော့မယ်ဆို”

“ဟင်...မိုး မင်းမိုးပဲနော်၊ မိုး အစစ်လား၊ ကိုယ့်ကိုလာတွေ့တာ မိုး တကယ်နော်”

“အား”

မိုး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သူ့လက်မောင်းအား ဆွဲဆိတ်လိုက်တော့ အားဟု အော်လေသည်။ အပျော်တွေလွန်ပြီး ကမန်းစာတမ်း ထလိုက်သဖြင့် အားဟု ထပ်၍အော်လေ၏။

“ရုတ်တရက် မထနဲ့လေ၊ ရှင်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာထမသက်သာသေးဘူး”

သူ ခေါင်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မိုးလက်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မိုးလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ရှင်သေတော့မယ်ဆိုလို့ ကျုပ် အသက်မိအောင် လာတာမို့ အခုတော့ အကောင်းကြီးပဲ၊ ပြန်တော့မယ်”

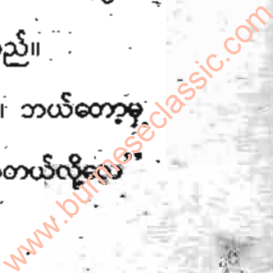
မိုး နောက်ပြောင်ပြီး ထထွက်မည်အပြုတွင် သူက အဝီတိထထန်နှင့် မိုးလက်လေးကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် မိုးကိုယ်လေး သူရင်ထိတိပေါ် ပြိုလဲကျသွားသည်။

သူ့လက်တွေက အငမ်းအရနှင့် မိုး ကိုယ်လုံးလေးအား ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲပွေထားလိုက်၏။

“မိုးတို့အနားကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့တော့၊ မိုးမရှိရင် တို့ထယ်ပဲ သေဆုံးရမှာပါ၊ ယုံပါ မိုးရယ်နော်”

သူ တတွတ်တွတ်ပြောပြီး မိုးကိုယ်လေးအား မလွတ်အောင် ဖက်ထား၍ အသက်ရှူပင် ကြပ်လာရသည်။

“မိုး ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ၊ ကိုကိုချစ်တယ်လို့လေ”

“အထင်ကရရယ်... မိုးလေ ရှင်အချစ်တွေ၊ ဝေဿ
မေတ္တာတွေကို ခံစားတတ်လာရပါပြီ။ ရှင်ကို မိုး အရမ်းကို ချစ်
နိုးရပါပြီနော်”

“မိုးရယ်... မင်းဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲက မြတ်နိုးတန်ဖိုး
ရတဲ့ ပန်းငုံဖူးလေးတစ်ပွင့်ပါပဲ”

ချယ်မိုးထင်နှင့် အထင်ဇာရတို့ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပွေဖက်ထားလိုက်မိကြလေသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်း
စရာကောင်းသော အနာဂတ်လေးက သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ နေ
လိုက်မောဖွယ်ရှိနေခဲ့၏။ ပန်းငုံဖူးလေးတစ်ပွင့်ကို အမြဲ
တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေမှာပါဟု ဘာတွတ်တွတ် ပြောနေရင်း ဝမ်း
ကျင်လေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရလေတော့သည်။